

Trái Cầm Thơ Ngây

Contents

Trái Cầm Thơ Ngây	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	26
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	47
8. Chương 8	55
9. Chương 9	62
10. Chương 10	66
11. Chương 11: Kết Thúc	76

Trái Cầm Thơ Ngây

Giới thiệu

Kể về một cuộc tình vội vã trong đó nhân vật đầy sự ngây thơ đã có những mối quan hệ đi quá xa. F

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-cam-tho-ngay>

1. Chương 1

Mở đầu

Đêm khuya, mọi âm thanh đều tĩnh mịch, một sự thâm trầm bao lấy một biệt thự hào hoa ở vùng ngoại ô.

Bên trong nhà, Lý Bình quơ chiếc roi trong tay không thương tiếc, cả người tựa hồ lần lượt bị roi mê hoặc tốc độ mỗi lúc một nhanh, bà ta bước từng bước về phía một bé trai núp ở vách tường.

“Ha ha!”

Chiếc roi không chút lưu tình đánh vào trên người cậu bé, quần áo trên người bởi không chịu nổi đòn roi đã sớm rách nát.

Cậu bé sợ hãi dùng hai tay ôm đầu, cắn chặt môi dưới, không khóc thành tiếng.

“Biết vì sao tao đánh mày không?” Lý Bình dùng gương mặt dữ tợn nhìn đứa bé, vừa nói xong lại giơ roi lên tiếp tục đánh vào người cậu bé, trên mặt lộ ra một nụ cười điên cuồng.

“Bởi vì cha của mày là một kẻ trắng hoa, không thương yêu tao mà chỉ thích ra ngoài lăng nhăng.” Lý Bình vừa mắng vừa đem roi quất lên người cậu bé.

Đứa bé cắn cắn đôi môi đang chảy máu, nhưng bản thân vẫn quật cường không hề mở miệng cầu xin.

“Mày rất thích tao đánh mày đúng không? Hừ! Tao sẽ không để mày được như ý, tao sẽ không đánh mày nữa!” Nói xong bà ta đột nhiên xách thân hình ốm yếu của đứa bé lên, đem nó nhốt vào trong tủ quần áo, khóa trái cánh cửa tủ bên ngoài.

Đứa bé bị ném trong tủ quần áo, không ngừng đập cửa, ý muốn cầu cứu người khác.

Bọn người hầu trong biệt thự tìm khắp nơi cũng không thấy đứa nhỏ, lục tung mọi góc ngách, cuối cùng phát hiện ra nó ở trong tủ quần áo trên à cứu nó ra ngoài.

“Tối quá, lạnh quá...” Đứa bé được thả ra, trong miệng vẫn không ngừng nỉ non.

Nó cảm giác sinh mạng của bản thân đã không còn chút ánh sáng nào nữa mà thay bằng sự tối tăm, vết máu trên người tựa hồ đã khắc sâu trong tâm trí.

Nó ôm lấy bản thân thật chặt, bên tai tựa hồ như có đứa bé đang ca hát.

Trên đời chỉ có mẹ tốt,

Không có mẹ kiếp con trẻ giống như cọng cỏ,

Đầu được mẹ ôm trong ngực,

Tận hưởng hạnh phúc vô cùng...

Nó luôn luôn ngoan ngoãn, có phải nó đã làm sai điều gì khiến ẹ luôn đối xử với nó như vậy!

Hay là vì nó không đáng được yêu thương? Cho nên ai cũng ghét bỏ nó!

Tự nói với bản thân, nó sẽ không bao giờ được yêu thương để tránh phải mong chờ, sau đó đối lấy là bản thân đau khổ...

Nó nói với chính mình, sẽ không bao giờ tin tưởng bất cứ ai, chỉ có như vậy bản thân nó mới không bị tổn thương...

Chương 1

Bên trong biệt thự “Diêm thị” –

Trên giường, một đôi nam nữ đang mây mưa triền miên, người đàn ông ra sức nâng cặp mông cường tráng hướng vào trong u cốc chặt chẽ của người phụ nữ, không ngừng va chạm, cử động này khiến cho người phụ nữ kêu lên từng trận từng trận âm thanh yêu kiều.

“Tung Nhạc, mau hơn một chút nữa.” Tay Lý Bình ôm chặt tấm lưng kiên cố của hắn, thở gấp không ngừng thúc giục.

Nghe được tiếng kêu gọi của cô, hắn nâng mông cô lên, đâm thật mạnh vào u huyết của nàng, thực hiện lần phát tiết cuối cùng...

Kích tình qua đi –

Trong lòng Bạch Tung Nhạc tràn đầy cảm giác tội ác ôm chặt thân thể mềm mại của Lý Bình, hắn và xí nghiệp Diêm thị buôn bán qua lại đã nhiều năm, hắn biết làm như vậy là không đúng, nhưng hắn mất vợ

đã lâu, làm sao chịu nổi sự mê hoặc như viên kẹo ngọt của Lý Bình. Cho dù hắn sớm đã biết cô là vợ của Diêm Thi Dương, nhưng hắn cũng chỉ có thể một lần lại một lần mang theo sự áy náy cùng cô vụng trộm.

Loại cảm giác cảm dỗ đan xen giữa thiên đường và địa ngục này làm cho hắn hoàn toàn trầm luân vào bên trong, đã sớm không có cách nào tự kiềm chế được rồi.

Đối với Bạch Tung Nhạc, trừ bỏ đánh bạc ra, hắn yêu nhất chính là thân thể của Lý Bình.

Hai chuyện đánh bạc cùng vụng trộm này đều có lực hấp dẫn chí mạng như nhau đối với hắn.

“Tung Nhạc, anh thật giỏi, không giống như Thi Dương...” Diêm Thi Dương chỉ biết toàn tâm toàn lực lo toan công việc, căn bản không nhìn đến sự tồn tại của cô, còn thường xuyên lạnh nhạt cô, đợi lát nữa cô còn muốn nói cho Bạch Tung Nhạc biết một bí mật!

Bạch Tung Nhạc nhìn cô nghiêm túc nói: “Đây là lần cuối cùng, chúng ta không nên làm như vậy nữa...” Hắn sợ dĩ dâm trướng trợn yêu đương vụng trộm ở Diêm gia như vậy là vì Lý Bình nói cho hắn biết, Diêm Thi Dương đã ra nước ngoài công tác, mà con trai độc nhất của Diêm Thi Dương từ trước đến giờ đều sống một mình ở bên ngoài, vì vậy cô cố ý cho người làm nghỉ một ngày để có cơ hội ở chung một chỗ với hắn.

Trong lòng hắn, hắn thực sự cảm thấy thật có lỗi với người bạn tốt Diêm Thi Dương của hắn, nhưng sau khi đã ném qua tư vị sa đọa trong địa ngục, hắn đã sớm bị hãm sâu vào đó... Không được! Lý trí Bạch Tung Nhạc tự nói với bản thân mình, bọn họ không thể lại tiếp tục như vậy, trước mặt Diêm Thi Dương, hắn đã không ngừng đầu lên được rồi.

“Anh muốn bỏ rơi em sao?” Cô không thể tin được điều này là từ trong miệng Bạch Tung Nhạc nói ra, cô vẫn cho rằng hắn yêu cô.

“Bình, loại quan hệ không bình thường này chúng ta đến lúc nên kết thúc rồi, em cần phải trở về bên cạnh Thi Dương.” Công ty của hắn còn phải dựa vào Diêm Thi Dương chiếu cố mới có thể tồn tại được, hắn không muốn phá hỏng quan hệ của họ, ảnh hưởng đến kế sinh nhai của công ty.

Lý Bình ôm cổ hắn nói: “Em muốn ly hôn, em muốn ở cùng anh.” Cho dù ở bên cạnh Diêm Thi Dương có thể hưởng thụ cuộc sống vật chất xa hoa, cô vẫn muốn Bạch Tung Nhạc cho cô tình cảm mãnh liệt cùng khoái cảm yêu đương vụng trộm.

“Đừng quên, em vẫn còn một đứa con – Thiên Phạm.” Có đôi khi hắn thậm chí cảm thấy, đứa con trai lạnh lùng của cô thật khó đoán.

“Mặc kệ nó, nó cùng cha nó đều lãnh khốc, vô tình như nhau, em chưa từng thương yêu nó, trong mắt của nó, người mẹ như em có cũng như không.” Lúc Diêm Thiên Phạm còn nhỏ, chỉ khi cô cầm roi đánh vào mông hắn, hắn mới có vẻ có phản ứng, bất quá sau khi hắn lớn lên, cơ hồ sẽ không gọi cô một tiếng mẹ, một khi đã như vậy, cô cũng không cần bận khoăn về mối quan hệ mẹ con này, dù sao đứa con trai kia đối với cô mà nói có cũng như không.

“Không được, chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa.”

“Anh không được bỏ rơi em!” Lý Bình chưa từ bỏ ý định la lên.

“Bình, cứ tiếp tục như vậy đối với chúng ta đều không tốt.” Bạch Tung Nhạc cố gắng dùng lý trí thuyết phục Lý Bình.

“Em mặc kệ –”

Hai người đang đắm chìm trong đàm phán, không chú ý tới bên ngoài có tiếng xe truyền đến.

Diêm Thi Dương bước xuống xe, nhìn thấy xe của bạn tốt Bạch Tung Nhạc đỗ ở trong sân, hắn bảo đứa con đứa con trai hai mươi sáu tuổi Diêm Thiên Phạm đợi ở dưới lầu, một mình đi lên lầu.

Diêm Thiên Phạm vâng theo lời của cha.

Diêm Thi Dương bước nhanh lên lầu, đi đến hành lang liền nghe vài tiếng cãi vã từ phòng ngủ chính truyền ra.

Hắn nghe thanh âm quen thuộc kia, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Hắn cầm nắm cửa phòng ngủ, từ từ mở ra, đập vào mắt hắn là hình ảnh hắn không nguyện ý nhìn thấy nhất!

“Hai người dĩ nhiên phản bội tôi!” Bọn tốt nhất của hắn lại cùng vợ hắn ngoại tình!

Lý Bình mặt không đổi sắc nhìn hắn nói: “Đúng vậy!”

“Hai người... làm cho tôi thật thất vọng!” Loại tư vị thống khổ khi bị phản bội này, hôm nay xem như hắn đã được ném thử rồi.

Hai chân Bạch Tung Nhạc như nhũn ra, hắn nhìn Diêm Thi Dương run rẩy nói: “Tôi không phải cố tình, xin cậu tha thứ cho chúng tôi!”

Lý Bình nhìn Diêm Thi Dương, khẩn cầu nói: “Thơ Dương, là em có lỗi với anh, em cầu xin anh tha thứ cho em, cũng để cho em và Tung Nhạc được ở bên nhau được không? Chúng em sẽ rất biết ơn anh.” Bạch Tung Nhạc có chút yếu đuối, nhưng không sao, chỉ cần hắn yêu cô, cô có thể không so đo tất cả.

“Không thể nào!” Diêm Thi Dương oán hận cự tuyệt, hắn tuyệt đối sẽ không thành toàn cho đôi gian phu dâm phụ này.

Diêm Thi Dương xoay người rời khỏi phòng, đi về phía thư phòng.

“Làm sao bây giờ?” Bạch Tung Nhạc từ trên giường đứng dậy, chân tay luống cuống mặc quần vào, vẻ mặt hoang mang rối loạn.

Ngay sau đó, Diêm Thi Dương trở lại, trên tay cầm một khẩu súng, hơn nữa tinh chuẩn liếc về phía Bạch Tung Nhạc.

Lý Bình sợ tới mức hoa dung thất sắc, kinh hãi hỏi: “Thi Dương, anh muốn làm gì?” Cô đã quyết định chia tay với hắn, lúc này không thể xảy ra bất cứ vấn đề gì nha!

“Tôi không thể tha thứ cho hai người!” Cả đời này Diêm Thi Dương chưa bao giờ gặp phải thất bại, hắn sẽ không để cho đôi cầu nam nữ này chà đạp tôn nghiêm của hắn.

Bạch Tung Nhạc sợ đến mức hai chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất khẩn cầu nói: “Xin cậu tha thứ cho tôi! Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.” Trời cao! Làm ơn cho tôi một con đường sống, hắn nghĩ thầm trong lòng, về sau ngoại trừ đánh bạc, hắn sẽ không lại tùy tiện vụng trộm cùng phụ nữ nữa.

“Cậu là bạn tốt của tôi, tại sao lại làm như vậy?” Hắn giúp đỡ sự nghiệp của Bạch Tung Nhạc, không nghĩ tới lại nhận được sự phản bội này!

“Tôi... sai rồi, tôi không nên vụng trộm cùng Lý Bình.” Bạch Tung Nhạc hối hận nói.

“Hừ!”

Trong lúc Bạch Tung Nhạc cùng Diêm Thi Dương đang nói chuyện, Lý Bình đã cầm con dao gọt trái cây trên bàn len lén đến gần Diêm Thi Dương.

“Cậu dám yêu đương vụng trộm với vợ tôi thì sẽ phải nhận lấy hậu quả.” Hắn muốn giết chết Bạch Tung Nhạc, như vậy sẽ không phải chịu sỉ nhục nữa.

“Thi Dương, tha thứ cho tôi, tôi chỉ nhất thời khó kìm lòng nổi.” Nhìn đến thân thể Lý Bình lúc đó, tình nghĩa bạn bè trong đầu Bạch Tung Nhạc đều biến mất.

“Khó kìm lòng nổi? Hai người vụng trộm cùng nhau, tôi không thể không giết chết hai người.” Hắn nhất định phải phá hủy bọn họ, hắn muốn cùng đôi nam nữ không biết xấu hổ này đồng quy vu tận.

Đang lúc Diêm Thi Dương muốn bóp cò súng, trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc này, Lý Bình cầm dao đâm vào lưng của Diêm Thi Dương, máu tươi lập tức nhuộm ướt quần áo của hắn.

“Em...” Diêm Thi Dương không dám tin nhìn vào người vợ đã kết hôn cùng hắn hơn hai mươi năm.

“Em yêu anh ấy, em... không thể không làm như vậy.” Lý Bình trong hốc mắt chưa lệ nói.

Diêm Thi Dương dùng hết khí lực cuối cùng, giơ súng lên nhắm ngay ngực Lý Bình bắn một phát.

“Pằng!”

Ngay lập tức, ngực của Lý Bình nhuộm đầy máu, máu chảy ra lênh láng trên sàn nhà, thân thể Lý Bình chậm rãi ngã xuống...

Bạch Tung Nhạc vội vàng tiến lên, ôm lấy Lý Bình: “Bình, em sao rồi? Đều do anh không tốt, anh không tốt.” Hắn bi thống la to.

“Tung Nhạc, ôm lấy em! Em muốn nhớ rõ cảm giác ấm áp trong lồng ngực anh, ôm anh hạnh phúc rời khỏi nhân gian này.”

Bạch Tung Nhạc lập tức nghe theo lời Lý Bình, ôm lấy cô thật chặt.

Nghe được tiếng súng, Diêm Thiên Phạm nhanh chóng chạy lên lầu, đập vào mắt hắn là một màu máu tươi đỏ sẫm.

Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn không khỏi vặn vẹo, dừng lại nhìn người mẹ đang chảy máu, đôi mắt lãnh mị của Diêm Thiên Phạm bỗng chốc hiện lên tia lửa, hắn cảm thấy tuổi thơ ác mộng tựa như đang rời xa, nhưng khi ánh mắt hắn tiếp xúc với Diêm Thi Dương cũng đang nằm trên mặt đất, nội tâm của hắn lập tức bị một cỗ đau xót thật lớn lấp đầy, thần sắc lãnh đạm xưa nay cũng không khỏi lộ vẻ xúc động.

Bởi vì, bất kể mẹ của hắn đối xử với hắn như thế nào, người cha dạy hắn đối mắt với tất cả mọi chuyện vẫn là người thân hắn kính yêu nhất.

“Cha!”

Diêm Thi Dương cầm tay con trai, nhẩn nhừ nói: “Đều do cha.... không tốt, vĩnh viễn đừng... tin tưởng phụ nữ...”

Diêm Thi Dương nói xong những lời này, mắt liền nhắm lại, nhịp tim cùng hơi thở cũng đều ngưng lại.

“Cha –” Diêm Thiên Phạm bị thương gào lên, tay hắn hung hăng đánh xuống mặt đất, máu tươi dọc theo vết thương chậm rãi chảy ra, nhuộm đỏ cả mặt đất...

“Thiên Phạm...” Lý Bình biết mình sắp chết, lúc này cô chỉ muốn đưa con trai độc nhất của mình liếc mắt nhìn cô một cái.

Diêm Thiên Phạm quăng cho cô một cái nhìn lướt qua đầy phẫn hận, hắn cảm giác được sâu trong nội tâm mình đang tức giận mãnh liệt, nhìn khẩu súng lục dưới đất, hắn biết mình gần như mất đi không chế, để tránh phải phạm sai lầm, hắn ôm lấy cha lao ra khỏi cửa.

Vào giờ khắc này, hắn ra lệnh cho bản thân mình phải không được động tâm, hắn không cần đem tình cảm lãng phí trên người phụ nữ.

Yêu, chỉ gây ra một kích trí mạng cho con người.

Tất cả tình yêu đều là dối trá, nó chỉ là lời nói dối làm cho người ta bị thương.

Hắn không tin phụ nữ, loại sinh vật đê tiện đó không đáng để đàn ông tin tưởng.

Lý Bình nhìn thân ảnh con trai mình rời đi, trong hoảng hốt, cô có chút hối hận bản thân năm đó ngược đãi hắn, nhưng tất cả đều đã quá muộn, cô chỉ có thể tự nhủ trong lòng, Thiên Phạm, mẹ xin lỗi...

Sân vườn trường trung học “Văn Phong”

Bên trong phòng học lớp mười một, một đám nữ sinh đang trò chuyện chủ đề các cô cảm thấy hứng thú.

“Cậu biết không? Tối hôm qua mình cùng bạn trai đã tiến đến giai đoạn thứ ba [1] rồi!”

[1]: 3 giai đoạn trong môn bóng chày, nhưng có ý nói 3 giai đoạn trong tình cảm nam nữ

“Cậu đã tiến đến giai đoạn thứ ba rồi sao, thật hâm mộ nha! Bạn trai mình đến bây giờ còn chưa dám hôn mình. Xem ra tối nay mình nhất định phải hảo hảo ra ám hiệu với hắn.”

“Cậu tốt nhất vẫn bị động một chút, miễn dọa cho hấn chạy mất.”

“Dọa hấn chạy mất? Vậy mình đổi lại một là được, dù sao cũng mới đến quá trình thứ nhất mà thôi.”

Vân Yên đứng cách đám nữ sinh đó không xa liền nghe thấy các bạn đang nói về giai đoạn thứ nhất, giai đoạn thứ ba, vì thế cô tò mò tiêu sái bước đến cùng tham gia.

“Các cậu đang nói về bóng chày sao?”

“Vân Yên, thật không chịu nổi cậu, lần trước không phải mình đã cho cậu mượn một quyển sách sao, để cậu hiểu biết về những điều bí mật của con trai và con gái, muốn cậu đừng có ngây ngô như vậy nữa! Chẳng lẽ cậu không xem à!”

“Không có... mình lo lắng bị cha nhìn thấy, hơn nữa khi mình lén mở ra... hình ảnh trong đó... dường như không liên quan gì đến những kiến thức khi thi!” Vân Yên thành thực nói.

“Cậu thật sự là một con mọt sách! Hiện tại chúng ta mới có lớp 11, bài vở ở trường vẫn còn chưa nặng, phải nhanh nói chuyện yêu đương một chút, không được lãng phí thời gian. Vân Yên, cậu chưa từng yêu nên không thể hiểu được sự tốt đẹp trong tình yêu. Cậu nhanh kết giao bạn trai một chút mới có thể cùng tụi mình thảo luận chuyện “bóng chày” nha! Đúng rồi, Sĩ Kỳ có ý với cậu đó!” Mỹ Trân nửa nhạo báng, nửa đùa giỡn nói.

“Các cậu thật đáng ghét! Mình không nói với các cậu nữa, mình muốn đến căng tin mua tài liệu việc nội trợ.”

“Được, cậu đi đi, chờ sau khi chân mệnh thiên tử của cậu xuất hiện, chúng mình sẽ dạy cậu những giai đoạn cao hơn.” Mỹ Trân nói.

Ai! Vân Yên thật sự không hiểu chuyện đời chút nào, hơn nữa thực thuần khiết. Mỹ Trân biết không ít con trai trong lớp có ý với cô, thế nhưng Lý Sĩ Kỳ này đã sớm dính lấy cô, cho nên đến bây giờ những người khác cũng không có động tĩnh gì. Chẳng qua là động tác của Lý Sĩ Kỳ quá chậm chạp, hấn đã học lớp 11 rồi, còn không mau hành động, tiến hành tấn công?

“Mình không thích bóng chày, các cậu tán gẫu với nhau là được rồi.”

“A! MY GOD! Cậu thật sự là bảo bối quý hiếm nha! Cậu ngây thơ như vậy, mình thật rất lo lắng có một ngày lão công của cậu phải cho cậu xem phim A [2], sau đó mới có thể động phòng với cậu!”

[2]: phim XXX, phim con heo

“Phim A? Cậu thích xem phim AMERTCA sao? Nhà mình có rất nhiều đó! Lần tới các cậu cùng đến nhà mình xem đi!” Vân Yên nhiệt tình mời.

“Nhà cậu có rất nhiều? Ý chúng mình là loại phim mà... nam và nữ cùng nhau ân ái!”

Vân Yên hiểu ý, vội vàng đuổi theo đánh Mỹ Trân.

Một đám thân ảnh tràn ngập thanh xuân đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, cứ như vậy, không lo lắng gì cả.

Mười ngày sau

“Cha, Diêm bá phụ cùng Diêm bá mẫu làm sao có thể đột nhiên qua đời?” Thời điểm ngồi trong xe của cha đi bái tế Diêm gia, Vân Yên có chút không hiểu hỏi.

“Cái này...” Bạch Tung Nhạc không dám cho con gái biết rõ sự thật, như vậy sẽ khiến hấn xấu hổ không biết đối mặt với cô như thế nào?

“Cha, hiện tại Diêm đại ca như thế nào? Anh ấy có khỏe không?” Cô đã gặp qua Diêm Thiên Phạm mấy lần. Mặc dù trong lòng có vài phần ngưỡng mộ khí thế tôn quý vương giả kia, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của hấn, cô liền không nhịn được có chút e ngại.

“Cậu ấy không sao.” Bạch Tung Nhạc biết động tác của Diêm Thị, gần đây bọn họ liên tục thu mua cổ phiếu của Bạch Thị, xem ra Diêm Thiên Phạm thực sự rất hận hấn.

Hắn và Diêm Thi Dương là bạn tốt nhiều năm, hắn thật sự không nên vì một lúc bị sắc đẹp dụ dỗ, nhưng bây giờ hối hận đều đã quá muộn.

Nếu muốn hắn vì vậy mà phải bồi thường bằng công ty thì thực sự không đáng. Bạch Tung Nhạc hi vọng thông qua việc đến Diêm gia thấp hươg để cầu xin Diêm Thiên Phạm tha cho hắn một lần.

Bởi vì, không có công ty làm hậu thuẫn, hắn không thể thoải mái đánh bạc.

Bạch Tung Nhạc lái xe, không lâu sau thì đến biệt thự Diêm thị.

Bởi vì Diêm thị là công ty lớn nhất nhì trong nước, cho nên lễ truy điệu cử hành ở biệt thự có rất nhiều người đến tham gia, bất luận là bạch đạo hay hắc đạo cũng phải người đến chia buồn, khí thế và quy mô tương đối lớn.

Nhưng do cố ý phong tỏa tin tức, mọi người chỉ biết vợ chồng Diêm thị đột nhiên qua đời vì bệnh cấp tính, trừ Diêm Thiên Phạm cùng Bạch Tung Nhạc biết rõ chân tướng, không có người thứ ba biết được.

Bạch Tung Nhạc đi vào linh đường, hắn tiến lên đốt hương bái tế người chết, cũng tỏ ý hối lỗi với Diêm Thiên Phạm nhưng Diêm Thiên Phạm không có bất kỳ phản ứng gì.

Hắn chỉ lạnh nhạt đứng bên cạnh linh vị của cha hắn, mắt lạnh quan sát người đời.

Lễ truy điệu kết thúc không lâu, Bạch Tung Nhạc nhìn thấy Diêm Thiên Phạm đứng một mình ở đằng kia, không nhận được đi đến, muốn cầu xin sự tha thứ của hắn.

Vân Yên thấy thế cũng đi theo.

“Tôi rất xin lỗi... Xin cậu hãy tha thứ cho tôi!” Bạch Tung Nhạc hèn mọn nói với hắn.

“Lời xin lỗi của ông không thể làm cho cha tôi sống lại.” Thanh âm buồn rười rượi của Diêm Thiên Phạm lướt theo gió đêm, làm cho người ta không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

“Tôi rất xin lỗi...” Bạch Tung Nhạc cố gắng biểu đạt sự áy náy của hắn một lần nữa.

“Cha tôi sẽ không tha thứ cho ông, tôi cũng sẽ không tha thứ cho ông.” Diêm Thiên Phạm cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bạch Tung Nhạc giống như bị đá kích, thân thể lay động một cái, Vân Yên vội vàng tiến đến đỡ lấy thân thể của cha mình.

“Cha, cha làm sao vậy?”

“Cha không sao!” Hắn có thể đoán được công ty của mình xong rồi, xong rồi...

Trước kia, Vân Yên vẫn không dám nhìn thân ảnh cao lớn của Diêm Thiên Phạm, nhưng lúc này lại không khỏi chăm chú nhìn hắn: “Anh... có phải hiểu lầm cha tôi rồi không?” Mặc dù cô có may mắn được chạm mặt hắn vài lần, nhưng hắn chưa bao giờ nhìn thẳng cô, có lẽ trong ký ức của hắn, hai người họ căn bản chưa từng quen biết nhau.

Diêm Thiên Phạm bởi vì thanh âm đột nhiên xuất hiện này mới dời mắt đến trên người của Bạch Vân Yên.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thẳng cô. Trong nháy mắt, hắn còn tưởng rằng mình đang nhìn thấy một thiên sứ. Cô mặc một bộ quần áo phiêu dật màu trắng bằng lụa mỏng, tóc dài đến vai, đôi mắt to long lanh như cầu hôn người, đôi môi anh đào tựa như đang hấp dẫn sự vuốt ve của người khác, đường cong của thanh xuân dường như bất cứ lúc nào đều đang dụ dỗ người phạm tội.

Mà hắn, ghét nhất màu trắng... Tất cả những màu có liên quan đến ánh sáng hắn đều ghét.

Ký ức đau đớn hắn chôn sâu trong đáy lòng, khi hắn nhìn thấy đôi mắt trong veo của cô thì tất cả đường như ập đến.

Cô giống như đang nhắc nhở hắn, linh hồn của hắn đang trầm luân dưới đáy địa ngục, không bao giờ có được hạnh phúc, còn cô lại thuộc về một nơi hạnh phúc nhất.

Đột nhiên, hắn thật oán hận, thật tức giận, hắn chưa bao giờ nhận được hạnh phúc gia đình, mà trước mắt hắn lại xuất hiện một cô gái đẹp như vậy, hạnh phúc như vậy, cô hắn là con gái của Bạch Tung Nhạc.

Thoáng chốc, một kế hoạch còn làm cho hắn cảm thấy hưng phấn hơn việc thu mua Bạch Thị bắt đầu thành hình trong đầu hắn.

Đôi mắt mất đen như hố sâu bắn ra ánh nhìn đáng sợ như ma quỷ, mái tóc đen cuồng vọng không kiềm chế được che đi nửa khuôn mặt hắn, khóe miệng lạnh như băng khẽ nhếch lên: “Ông không phải muốn bồi thường cho tôi sao? Chúng ta đến thư phòng nói chuyện, chỉ hai người thôi.”

Một kế hoạch báo thù đang hình thành trong lòng Diêm Thiên Phạm, hắn không quên được ánh mắt tràn ngập oán hận khi nhìn Bạch Tung Nhạc của cha hắn trước khi chết.

“Được!” Chỉ cần có cơ hội hóa giải oán hận trong lòng Diêm Thiên Phạm, để hắn không đem mục tiêu báo thù tập trung lên xí nghiệp Bạch thị, như vậy cái gì hắn cũng nguyện ý làm.

Bạch Tung Nhạc xoay người dặn dò con gái: “Con ở đây chờ cha, cha đi một lát sẽ trở lại.”

“Cha –”

Nhìn thân ảnh của cha rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Yên không khỏi lo lắng.

Trước khi rời đi, đôi mắt tà mị của Diêm Thiên Phạm còn quét khắp đường cong lung linh của cô, khiến cho toàn thân cô run rẩy.

Hai người đi đến thư phòng.

“Thật xin lỗi, tất cả đều là việc ngoài ý muốn, nếu có gì cần tôi giúp, tôi quyết không chối từ.” Bạch Tung Nhạc thật cẩn thận nhận lỗi.

Đôi mắt lãnh khốc của Diêm Thiên Phạm bỗng trở nên sắc bén: “Ông cùng mẹ tôi ở trên giường, đây cũng là ngoài ý muốn sao?” Trong lòng hắn thầm nghĩ, cha không đáng giá vì một đôi tiện nam nữ mà phải bồi thường bằng tính mạng của mình, hắn sẽ vì cha lấy lại công đạo.

“Việc này... tôi rất xin lỗi” Bạch Tung Nhạc biết nói thêm gì cũng không thể cứu vãn sự việc, hắn nên sớm dừng cương trước bờ vực trước khi phạm phải sai lầm lớn này, nhưng bây giờ tất cả đã quá muộn, đã quá muộn... Cả đời này, nội tâm hắn đều bị dày dết.

“Một câu xin lỗi có thể đổi lại mạng sống của cha tôi sao? Ông có biết ông là người bạn cha tôi tin tưởng nhất không?” Trên đời này không có bất kể chuyện gì đáng để tín nhiệm, bao gồm tình thân, tình bạn, tình yêu, trái tim của hắn đã sớm đóng băng rồi, không chuyện gì có thể khiến hắn động tâm.

“Tôi...” Hắn có thể nói gì đây? Là do hắn lựa chọn cúi đầu trước sự hấp dẫn của ma quỷ, bây giờ hắn chỉ muốn chuộc lỗi, trong lòng Bạch Tung Nhạc tự nói với mình.

“Ông có thể dùng tính mạng của mình đổi lại tính mạng của cha tôi sao?” Một mạng đổi một mạng, như vậy rất công bằng đi?

Bạch Tung Nhạc chính là hèn nhát nói: “Tôi không thể!”

“Ông có thể đem tính mạng của mình giao cho tôi, để vong hồn cha tôi cảm thấy được an ủi dưới cửu tuyền sao?” Hắn lại ép hỏi.

“Tôi...” Hắn muốn bồi thường, nhưng lại không dám dùng mạng sống để bồi thường.

“Ông cái gì cũng không thể làm... Ông dứt đi!” Hắn không muốn phải nhìn thấy tên hung thủ đã gián tiếp hại chết cha mẹ hắn nữa.

“Cậu... cầu xin cậu bỏ qua cho công ty của tôi.” Mặc dù Bạch Tung Nhạc sợ hãi, nhưng lại không quên được mục đích của mình.

“Kế hoạch lúc trước của tôi là thu mua lại công ty của ông, nhưng tôi vừa mới nghĩ ra một ý kiến khác hay hơn rồi, ông... hình như rất thương yêu con gái mình?”

“Đúng, tôi rất thương yêu con gái mình, nó thiện lương xinh đẹp giống như thiên sứ.” Vừa nhắc đến con gái, cả người Bạch Tung Nhạc dường như thay đổi.

Đôi mắt Diêm Thiên Phạm trở nên u tối, lâm vào trầm tư, sau đó hần một lần nữa mở miệng nói: “Con gái ông sẽ thuộc về tôi, tùy tôi xử trí.”

“Câu muốn con gái tôi? Tại sao? Nó mới chỉ mười tám tuổi!” Hần không muốn phải đem con gái đưa vào hang cọp.

“Tôi muốn cô ta làm tình nhân của tôi, ông để cho cha tôi nếm mùi vị bị phản bội, tôi cũng muốn ông nếm thử cảm giác thống khổ khi người mình yêu thương bị người khác chà đạp.” Diêm Thiên Phạm tàn khốc nói.

“Làm sao có thể...” Hần không khỏi thở dốc vì kinh ngạc.

“Ông có thể đồng ý hoặc không, tôi cho ông thời gian ba ngày suy nghĩ, cú!” Hần không muốn lại nhìn thấy Bạch Tung Nhạc nữa, nhìn thấy Bạch Tung Nhạc hần lại nhớ tới người cha bị hại chết của mình.

Nghe được sự khinh bỉ trong miệng Diêm Thiên Phạm, Bạch Tung Nhạc đành phải than thở rời đi.

Sau khi Bạch Tung Nhạc rời đi, thư phòng lại truyền đến một trận tiếng gõ cửa khác.

“Cốc, cốc!”

“Vào đi!”

Thiên Tự Âm tiến vào, nhìn thấy sắc mặt âm trầm của bạn tốt, không khỏi lo lắng chăm chú nhìn vào mặt hần.

“Thiên Phạm, cậu muốn làm như thế nào? Lúc học đại học, cũng chỉ có người Nhật Bản hần không sợ hàn khí trên người Diêm Thiên Phạm, liều mạng đến gần hần, hai người mới có thể trở thành bạn tốt.

“Ăn miếng trả miếng.” Diêm Thiên Phạm cắn răng nghiêng lợi nói ra tính toán của hần.

Thiên Tự Âm lấy giọng khuyên giải nói với hần: “Người Trung Quốc không phải có một câu tục ngữ: oan gia nên giải chứ không nên kết sao?”

“Quả thật có những lời này, nhưng nó không nằm trong từ điển của mình.”

Thiên Tự Âm biết rằng tiếp tục khuyên bảo nữa cũng không có lợi ích gì, đành phải nhún vai rời đi.

Trên đường về nhà, Vân Yên nhìn thần sắc cha cô không tốt, không nhịn được hỏi: “Cha, anh ta là ai vậy? Tại sao cha lại sợ anh ta như vậy?” Cô không hiểu vì sao ở trước mặt Diêm Thiên Phạm, cha tựa hồ trở nên hèn mọn.

“Vân Yên, con không nên hỏi, chuyện này không liên quan đến con, tất cả đều là lỗi của cha.” Đúng, đều là lỗi của hần, bởi vì hần không chống lại được sự mê hoặc.

“Cha, tại sao anh ta lại hận cha như vậy?” Cô thật sự không hiểu.

“Đừng hỏi nữa, Vân Yên, chuyện này không liên quan đến con.” Hần thương yêu đứa con gái bảo bối, nhưng... cũng không muốn mất công ty.

Về yêu cầu vừa rồi của Diêm Thiên Phạm, hần còn phải hảo hảo suy nghĩ một chút.

Ai!

Nhìn vẻ mặt sầu khổ của cha, Vân Yên mặc dù lo lắng, nhưng cũng không thể làm khác hơn nên không hỏi nữa.

Ba ngày sau

Bạch Tung Nhạc xem tivi và báo chí không ngừng nói đến tin tức cổ phiếu của Bạch thị đang xuống, hần biết người đằng sau những việc này chính là Diêm Thiên Phạm.

Nhưng đối mặt với khốn cảnh như vậy, hấn không có chút năng lực nào để thay đổi, chẳng lẽ tâm huyết hơn nửa đời người hấn cực khổ xây dựng nên cứ như vậy uổng phí sao?

Hay là nên làm theo yêu cầu của Diêm Thiên Phạm, giao con gái cho hấn?

Hấn biết hiện giờ chỉ có một kế sách duy nhất là hy sinh con gái, có lẽ hấn còn có thể giữ được xí nghiệp.

Hấn không muốn cứ như vậy mất đi tất cả, làm lại từ đầu... hấn... không muốn!

“Cốc, cốc!”

“Mời vào!”

“Cha, con đã đọc báo hôm nay rồi, công ty làm sao lại như vậy?” Cô không hiểu công ty luôn luôn kinh doanh ổn định, vì sao có thể trở nên như thế?

“Vân Yên, tất cả đều là cha không tốt!” Bạch Tung Nhạc cô đơn nói.

“Cha, đã xảy ra chuyện gì?”

“Diêm Thiên Phạm của Diêm thị uy hiếp cha, cha...” Hấn thực sự không nói nên lời.

“Tại sao anh ta phải làm vậy?” Cha không phải là bạn thân tốt của cha hấn sao?

“Cha có nỗi khổ tâm không thể nói, Vân Yên con đừng hỏi nữa được không? Nhưng... có thể xin con giúp cha một việc được không?” Hấn thật sự không đành lòng nhìn tâm huyết của mình hóa thành hư không.

“Cha, con sẽ làm theo lời cha, cha muốn con giúp cha như thế nào? Cô ngây thơ hỏi.

“Diêm Thiên Phạm, nó... muốn con!” Hấn không biết nên nói chuyện tàn khốc này như thế nào cho đứa con gái ngây thơ của hấn.

“Cha, đây là ý gì?” Cô hoàn toàn không hiểu lời cha muốn nói.

“Nó muốn con trở thành người của... nó!” Đều do hấn không tốt, hôm nay hấn luân lạc tới mức này đều là do hấn gieo gió gặt bão... Nhưng hấn thật sự không muốn buông tha cho tất cả những thứ hấn đang có!

“Cha, tại sao anh ta lại nói vậy?”

“Chuyện này... đều do cha không tốt, cha đắc tội với hấn!”

“Cha, chỉ cần đi tìm hấn cầu xin, hấn sẽ không làm khó dễ công ty cha sao? Cô vẫn ngây thơ cho rằng mình có thể giúp được.

“Cái này...” Làm sao hấn có thể nói với con gái là Diêm Thiên Phạm muốn cô làm tình nhân của hấn? “Con có thể đáp ứng cha... làm theo... yêu cầu của Diêm Thiên Phạm sao?” Hấn vẻ mặt già nua hỏi con gái.

“Cha, cha muốn con vô luận hấn đưa ra yêu cầu quá đáng gì cũng phải nghe theo sao?” Cô không đành lòng nhìn cha đau khổ như vậy, chỉ cần là chuyện cha yêu cầu, cô sẽ làm được, cô nhất định sẽ đi làm!

“Nếu như... con không làm theo lời hấn... cả đời này cha sẽ áy náy trong lòng, hơn nữa công ty của cha... con đồng ý với cha được không?” Bạch Tung Nhạc gắt gao nắm lấy tay con gái, giống như con gái là thứ kiên cố nhất hấn có thể dựa vào.

Vân Yên không biết cha và Diêm Thiên Phạm có hiểu lầm gì, nhưng cô không muốn thấy bộ dáng đau khổ và thất vọng của cha.

Cô từ nhỏ đã mất mẹ, là cha một tay nuôi nấng cô trưởng thành, phần ân tình cùng yêu thương này cả đời cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Nghĩ vậy, Vân Yên nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

2. Chương 2

Bạch Tung Nhạc chở con gái đi tới cửa lớn của Diêm Thị.

“Vân Yên, cha... chỉ đưa con đến đây.” Ánh mắt của hắn nhanh chóng tránh né ánh mắt tinh khiết của con gái, không dám đối mặt nhìn cô.

“Được!” Cô dừng cảm nói.

“Vân Yên, cha hy vọng con cố gắng hết sức làm theo lời của Thiên Phạm, nếu không công ty của cha sẽ... nguy hiểm.” Bạch Tung Nhạc tha thiết dặn dò.

“Con hiểu rồi.” Vân Yên nhu thuận nói lời tạm biệt với cha sau đó xuống xe.

Bạch Tung Nhạc nhìn con gái rời đi, trong lòng tuy lo lắng không thôi, cũng chỉ có thể không nói gì thở dài.

Ôm trong ngực một khoảng bất an, Vân Yên dè xuống ấn chuông cửa Diêm trạch.

Không lâu, một người làm tới mở cửa cho Vân Yên, đồng thời nói với cô: “Tiên sinh ở thư phòng, là gian phòng cuối cùng ở bên phải, tiên sinh mời cô trực tiếp đi thẳng vào.”

Vân Yên căn cứ theo lời chỉ dẫn của người làm, đi tới cửa thư phòng.

“Cốc, cốc!”

“Vào đi!” Một đạo âm thanh âm trầm thấp từ bên trong thư phòng truyền ra.

Vân Yên đẩy cửa đi vào, đối diện với cô chính là một bóng lưng cao lớn, rắn chắc, tràn đầy vẻ nam tính.

Hắn đứng ở bên cửa sổ, phủ một thân quần áo đen, đón ánh mặt trời chói mắt, u ám cùng tươi sáng tương phản, cô không khỏi nhìn xuất thần.

Diêm Thiên Phạm bỗng xoay người đối mặt với cô, không nói lời nào mà chỉ ném cho cô một cái liếc mắt khinh miệt.

Vân Yên nén xuống cảm giác tim đập nhanh, bình tĩnh nói: “Tôi muốn xin anh bỏ qua cho công ty của cha tôi, anh có nhiều công ty như vậy, có nhiều tiền như vậy, cũng không cần đến công ty của cha tôi, tôi van xin anh, bỏ qua cho công ty của cha tôi được không?”

Hắn nhìn cô gái thực sự ngây thơ hồn nhiên trước mặt, không khỏi cười ra tiếng, thanh âm kia tràn đầy khinh miệt, mà nụ cười không mang theo độ ấm lại khiến cho người ta phát rét từ đáy lòng.

“Anh đang... cười cái gì?” Cô ngập ngừng hỏi, trên mặt hiện ra một tia sợ hãi.

“Tôi đang cười sẽ không ai cảm thấy thỏa mãn đối với số tiền mình kiếm được, dĩ nhiên tôi cũng không ngoại lệ.” Chỉ có tiền bạc cùng quyền lực mới làm cho hắn cảm thấy tối cao, có thể làm bạn với hắn từ từ chợ mát vượt qua đêm dài.

“Vậy anh muốn như thế nào đây? Vì sao anh lại muốn gặp tôi?” Cô có thể hết sức khẳng định, trừ bỏ lúc tang lễ, những lần hắn và cô gặp mặt trước đây, hắn đối với cô không có nửa phần trí nhớ.

“Nếu cha cô muốn cô đến đây, chẳng lẽ ông ta không nói cho cô biết tôi hy vọng cô làm như thế nào sao?” Hắn khinh thường hỏi.

“Anh muốn như thế nào?” Ánh mắt của cô có một tia sợ hãi, nhưng vẫn cố lấy tất cả dũng khí nhìn vào khuôn mặt lạnh như băng kia.

“Tại sao cô lại đồng ý tới đây? Cha cô yếu đuối không dám đối mặt với tôi, hừ! Loại người ngay cả con gái ruột của mình cũng có thể bán đứng như thế, tôi thực sự coi thường ông ta.” Giọng điệu hắn khinh bỉ nói.

“Tôi không cho phép anh nói cha tôi như vậy!” Cô không cho phép bất luận kẻ nào ở trước mặt cô phê bình cha cô, cha là người thân duy nhất của cô.

Diêm Thiên Phạm tiến lên một bước, ngạo nghễ đứng trước mặt cô, liếc nhìn cô: “Cô ngược lại rất có dũng khí đấy! Được, từ hôm nay trở đi, cô chính là tình nhân của tôi.” Hắn sẽ hoàn toàn gột rửa hơi thở thiên sứ hằn chấn ghét trên người cô, khiến cho cô cùng rơi xuống địa ngục với hắn, cùng trầm luân, cùng sa đọa.

Mặc dù trên người hắn toát ra vẻ khí phách khiến người khác phải sợ hãi, nhưng Vân Yên vẫn cố tự trấn định nói: “Anh không thể xem mình là thần, động một chút là muốn làm gì thì làm.”

Hắn nâng cằm của cô lên, ngang nhiên nói: “Tôi chính là thần, cô muốn chống lại tôi sao?”

“Anh... buông tôi ra!” Cô kinh hãi phản kháng.

“Ở trong căn nhà này, tất cả mọi người đều do tôi sai khiến.” Hắn ngang ngược.

“Nếu như... tôi không như vậy thì sao?” Cô sợ hãi hỏi.

“Cô muốn cha cô sống hay là chết đây?” Lòng mày hắn không nhíu lấy một cái, lạnh lùng để cho cô tự chọn lựa.

“Đây là một quốc gia cai trị bằng pháp luật, anh không thể muốn làm gì thì làm.” Nàng cố gắng lấy một tia dũng khí, rụt rè nhắc nhở.

“Rất nhiều việc không cần tự tay tôi động thủ, tôi có thể dùng tiền thuê kẻ khác làm, hơn nữa sẽ không để lại chút dấu vết nào.” Diêm Thiên Phạm thản nhiên nói, tuyệt không chột dạ.

“Anh không thể làm như vậy!”

“Cha cô đã bán cô cho tôi rồi! Cô còn muốn chống cự cái gì?”

“Tôi đến đây là bởi vì tôi yêu cha mình, nhưng không có nghĩa là tôi muốn bán rẻ tất cả tôn nghiêm của mình.” Vân Yên không nhịn được lớn tiếng reo hò quyền lợi.

“Rất tốt! Cô rất có khí khái, tôi nghĩ ngày mai trên báo, cô sẽ thấy tin cha mình không còn một xu dính túi, bị mọi người đuổi theo đòi nợ.” Hắn từ trước đến giờ đều rõ ràng làm sao sử dụng tất cả lợi thế trong tay mình.

“Công ty của cha tôi chỉ là kinh doanh không tốt, nào có nợ nần chồng chất?” Cô hoảng sợ không hiểu.

“Cha cô ham mê cờ bạc, chẳng lẽ cô không biết sao?”

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào?” Cô không muốn nghe hắn nói xấu cha nữa, nhưng vì cha, cô lại không thể không ở lại đây mặc cho hắn chế nhạo, ai! Cô thật muốn chạy trời chết.

“Cô hãy làm tình nhân của tôi.” Phụ nữ, chỉ có tác dụng giúp hắn làm ấm giường, nhìn cô nhỏ nhắn như vậy, hắn thật sự lo lắng ỉn sẽ đè chết cô.

“Tôi mới mười tám tuổi.” Vân Yên vẫn cúi đầu, tránh né ánh mắt sắc bén như chim ưng của hắn.

“Luật pháp chỉ quy định tuổi tác khi kết hôn, cũng không quy định tuổi làm tình nhân, tôi nghĩ dưới sự dạy dỗ của tôi, cô sẽ trở thành một tình nhân xuất sắc.” Mối hận dâng lên một nụ cười lạnh tà ác.

“Anh thật tàn nhẫn!” Cô chưa bao giờ gặp qua người đàn ông tràn đầy nguy hiểm giống như hắn, có chút không biết phải làm sao.

“Tàn nhẫn? Cha cô cùng mẹ tôi lên giường, khiến cho cha tôi thống khổ như vậy, hơn nữa còn hại chết ông ấy, cái này không tàn nhẫn?! Tôi cũng muốn cho ông ta ném thử một chút đau thấu tâm can này.” Diêm Thiên Phạm oán hận nói.

“Anh không thể nói cha tôi như vậy, cha tôi không phải loại người như thế, anh nhất định là hiểu lầm ông ấy!” Vân Yên hết sức giải thích vì cha.

“Tôi tận mắt nhìn thấy, còn có thể là hiểu lầm sao? Hiện tại chúng ta cũng nên thực tập một chút đi!”

Hắn bỗng nhiên dùng một tư thế cuồng vọng hôn môi của cô, bàn tay gắt gao chế trụ eo của cô, bừa bãi hôn cô.

Vân Yên liều mạng giãy dụa, nhưng không cách nào thoát khỏi sức mạnh như loài báo đen của hắn.

Hắn ở trên bờ môi của cô giống như dã thú cắn nát, cho đến khi nếm được trong miệng cô có vị máu tươi, lúc này mới buông cô ra.

Tay cô chạm nhẹ vào bờ môi mình, nhìn thấy vài giọt máu trên ngón tay, không khỏi dùng ánh mắt không thể tin nhìn hắn.

Cô căn bản kinh nghiệm hôn cũng không có, làm sao có thể làm tình nhân của hắn? Nhưng tương lai của cha đang nằm trong tay hắn, người đàn ông tràn ngập khí phách mãnh liệt cùng ham muốn giữ lấy này, cô làm sao có thể thoát khỏi hắn?

Diêm Thiên Phạm chăm chú nhìn cô, đem môi của hắn liếm láp vết máu còn lưu lại trên đôi môi của cô.

Động tác hắn thông thả, ưu nhã, tựa như dã thú bắt được con mồi, đem máu của cô trở thành một bữa ăn mỹ vị để thưởng thức.

Cô cảm thấy thân thể mình đang phát run, đôi môi anh đào không khỏi run rẩy nói: “Anh chừng nào mới có thể trả lại tự do cho tôi?” Cô thầm nghĩ trong lòng, có lẽ chỉ cần qua một thời gian ngắn cô vẫn có thể làm chính mình.

“Chờ đến lúc cô phục vụ để cho tôi cảm thấy hài lòng, chờ đến lúc cô chuộc hết mọi tội lỗi của cha cô.” Hắn lãnh khốc tuyên bố, hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên cục thảm hại mà cha cô tạo ra, cô vĩnh viễn không có một ngày được tự do, hắn nhất định cả đời này độc chiếm cô.

“Nếu như tôi chạy trốn?” Cô cảm giác mình giống như một con thú bị sập bẫy của con người, chỉ có thể chờ đợi thợ săn phóng thích.

“Tôi sẽ trả thù cha của cô!” Di? Hương vị trên người cô không tệ! Hắn sẽ làm một nơi khác trên người cô chảy máu hừ! Cô chính là thiên sứ đẫm máu, sự thật này làm bụng dưới của hắn một hồi căng thẳng.

“Tôi đã biết.” Cô yêu cha, bất luận có khổ hơn nữa, cô cũng nguyện ý chịu đựng.

“Nếu cô đã biết số phận của mình, còn không mau đến đây biểu hiện một chút?” Ánh mắt hắn tà ác ra hiệu nhìn đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của cô, ngón tay cũng lướt dọc theo cánh môi của mình.

Vân Yên từ từ đi về phía hắn, dưới sự soi mói của hắn, môi của cô khẽ chạm vào hắn.

Diêm Thiên Phạm duỗi tay ra, kéo thân thể mảnh mai của cô vào trong ngực, làm cô cảm giác được sự mạnh mẽ của hắn.

Trong gian phòng tràn đầy ánh mặt trời giữa trưa hè, một cuộc chạy trốn, truy đuổi con mồi đang bắt đầu

...

Vân Yên cảm giác mình dường như đi ra từ rừng rậm sương mù, cô không nhận được xin Diêm Thiên Phạm nghỉ 1 ngày, bởi vì cô phải về nhà thu dọn hành lý, còn có, cô muốn hỏi cha rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Diêm Thiên Phạm đáp ứng cô, nhưng muốn cô nhớ rõ một chuyện – mỗi một tác trên người cô, mỗi một giây phút của cô đều thuộc về hắn.

Vân Yên tìm được Bạch Tung Nhạc, đem những lời Diêm Thiên Phạm nói với cô hỏi hắn một lần.

“Cha, anh ta nói thật sao?”

“Là thật! Là cha... phạm phải sai lầm, cha cũng rất hối hận, con gái... con tha thứ cho cha được không?” Gần đây hắn đánh bạc thiếu một khoản nợ lớn, không có con gái giúp đỡ, hắn rất khó mà vượt qua cửa ải khó khăn này.

“Cha... ” Cha làm sao có thể làm ra loại chuyện không có đạo đức như vậy, đó là vợ của bạn tốt của cha!

“Con gái, cha biết rõ sai rồi, cha thật lòng muốn hối cải, con giúp cha lần này đi! Cha... không muốn mất đi công ty.” Bạch Tung Nhạc kéo xuống nét mặt già nua cầu khẩn con gái.

“Cha, cha biết điều kiện của Diêm Thiên Phạm sao?” Vân Yên khổ sở hỏi.

Nghe được câu hỏi của con gái, Bạch Tung Nhạc chợt dạ cúi đầu.

“Cha...” Hấn không còn gì để nói.

“Cha, cha biết phải không? Cha muốn con làm tình nhân của hấn sao?” Vân Yên bi thương chất vấn.

“Vân Yên, cha thấy Diêm Thiên Phạm, đáng đáp nó anh tuấn, còn có một công ty lớn, đi theo nó... con sẽ không phải chịu khổ, mặc dù bây giờ con chỉ là tình nhân, nhưng nếu con mang thai con của nó, giá trị con người của con không còn giống như thường ngày nữa.” Bạch Tung Nhạc ngập ngừng nói.

Nghe được lời này của cha, Vân Yên không khỏi lắc đầu lia lịa.

Cô chỉ có thể nói sống với cha nhiều năm như vậy, cô thật sự chưa hiểu rõ về cha, cha vậy mà không quan tâm đến tương lai của cô, nhưng dù thế nào, ông ấy cũng là cha của mình!

Cô không muốn thấy cha thân bại danh liệt hoặc tính mạng gặp nguy hiểm.

Cô tin tưởng tên đàn ông như dã thú không thể đoán trước đó nói được sẽ làm được.

“Cha, con biết nên làm như thế nào rồi.” Cô chỉ có thể cầu nguyện, Diêm Thiên Phạm sẽ nhanh chóng chán ghét mình, sẽ trả lại tự do cho cô.

Bởi vì Vân Yên sợ phải đối mặt với Diêm Thiên Phạm, cho nên cô ở bên ngoài cả ngày đến khi trời tối, Vân Yên mới không thể không trở lại Diêm trạch đối mặt với hấn.

Khi cô vừa bước vào nhà, bên trong là một mảng tối đen, cô nhón chân muốn lên lầu, lúc này từ salon truyền tới một giọng nói trầm thấp.

“Tại sao trễ như vậy mới về?” Tiểu thiên sứ này cứ như vậy không kịp chờ đợi muốn rời khỏi hấn sao?

“Tôi đi mua chút đồ.” Vân Yên cũng không xoay người lại, bởi vì cô lo sợ thân mình cao lớn uy mãnh của hấn sẽ làm cô cảm thấy bị áp bức.

“Tôi nói rồi, mỗi một giây của cô đều thuộc về tôi, tôi cũng không cho phép cô đi mua đồ.” Hấn bá đạo chỉ trích.

“Anh làm sao vậy? Cho dù anh muốn tôi làm tình nhân của anh, anh cũng không thể tước đoạt tự do của tôi!” Cô căn cứ vào đạo lý bảo hộ quyền lợi của mình.

Diêm Thiên Phạm đứng dậy bước lên phía trước, trong mắt mang theo hàn quang sắc bén. “Bắt đầu từ hôm nay, thời gian của cô, mạng sống của cô toàn bộ đều thuộc về tôi, cô muốn đi đâu làm gì đều phải có sự đồng ý của tôi, nếu như tôi nói không được, cô chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo, không thương lượng.”

“Anh... làm sao lại bá đạo như vậy, không nói đạo lý?” Cho dù cô thật sự rất sợ hấn, nhưng cô vẫn lấy dũng khí để đối mặt với hấn.

Đôi mắt cô trong suốt giống như có thể đem tất cả đau thương của hấn lắng đọng lại, trong lòng hấn dâng lên một mảnh nhu tình, đột nhiên Diêm Thiên Phạm nhớ lại cô là con gái của kẻ thù hại chết cha mẹ.

Hấn bỗng nhiên nắm lấy cổ tay cô, âm thanh nồng đậm lạnh lùng: “Tôi chính là không nói lý lẽ như vậy, tất cả đều là các người thiếu nợ tôi.” Tất cả đều do cha cô gây họa, nếu như không phải cha cô câu dẫn mẹ hấn, vậy tình cảm chân thành của cha hấn cũng sẽ không chết.

Diêm Thiên Phạm ôm lấy eo cô, đi lên lầu.

“Anh muốn gì?” Cô dùng lực đẩy vào lồng ngực hấn, nhưng không đánh lại lực từ hai cánh tay hấn.

“Tôi muốn cái gì, chờ một chút cô sẽ biết.” Hấn muốn chiếm giữ thiên sứ, hủy hoại cô hoàn toàn, để cho cô cũng như hấn, trầm luân trong địa ngục.

Hấn ôm cô đi đến phòng của hấn, hơn nữa còn vứt cô lên chiếc giường lớn màu đen.

“Anh... đây là phòng của anh?” Gian phòng kia trang trí lộ ra vẻ âm trầm u ám cùng dương cương khí phách, rất phù hợp với khí chất trên người hắn, nhưng lúc này cô chỉ cảm thấy cô căn bản không khác gì sống chung một phòng với ác ma.

“Đúng vậy.” Chỉ nhìn da thịt non mềm trước ngực cô đã có thể khiến cho bụng dưới của hắn nhanh chóng nổi lên phản ứng.

“Tôi muốn về phòng của tôi.” Vân Yên giãy giụa từ trên giường đứng dậy, muốn trở về phòng của mình.

Thân thể rắn chắc của hắn lúc này cũng đang đè lên cô, không chịu để cho cô rời đi.

“Anh buông tôi ra!” Hơi thở nam tính mãnh liệt trên người hắn khiến cô cảm giác được một cỗ nguy hiểm.

Đôi mắt đen thâm thúy lặn vào ma tính quỷ dị của hắn nhìn xuống cô, bàn tay chơi đùa vân vê tóc mai của cô. “Em là tình nhân của tôi, tôi muốn em ở đâu, em liền ở nơi đó. Cởi bỏ quần áo của em ra.”

Hắn muốn nhìn một chút thân thể mềm mại của cô có mê hoặc lòng người như khuôn mặt của cô hay không, trong mắt hắn, phụ nữ đều giống nhau, đều dựa vào điều kiện thiên phú nổi trội xuất sắc, không ngừng mê hoặc đàn ông.

“Anh muốn làm gì?” Cô kinh hãi hỏi.

“Tôi chỉ muốn nhìn kỹ tình nhân của mình một chút. Nếu như em không muốn tự mình động thủ, tôi cũng có thể giúp em.”

Bàn tay to của hắn một tay xé rách quần áo của cô, giọi vào đáy mắt thâm thúy tràn đầy dục vọng của hắn chính là áo lót tơ lụa che giấu bộ ngực tuyết trắng.

“Anh...” Hai tay của cô vòng ra trước ngực, trong miệng không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Xem ra em cũng không để tôi phải thất vọng.” Hắn cách lớp nội y dùng hai ngón tay kẹp đầu ngực của cô, kéo nhẹ một cái.

“Anh không thể làm như vậy!” Cô ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác, cô chưa từng cùng người khác thân mật như vậy.

“Tôi muốn làm như thế nào cũng có thể.” Hắn luồn tay vào bên trong ngực cô, kéo chiếc áo ngực lên trên, sau đó cởi bỏ.

“Đồ lót của tôi... Anh... Dừng tay!” Cô lo lắng.

Hắn làm như không nghe thấy lời của cô, bàn tay ôn hòa hiền hậu đi tới bụng cô, cuối cùng dừng lại ở nơi thần bí giữa hai chân cô.

“Anh... Tại sao có thể như vậy... Tà Ác!” Cõi lòng cô đầy phần hận chỉ trích.

“Nếu như tôi cởi quần lót của em ra, em còn có thể dùng từ gì để hình dung tôi?” Hắn một bộ đang xem kịch vui.

“Anh không thể làm như vậy!”

Cô vừa nói xong, hắn đã kéo quần lót của cô xuống, làm người cô không một mảnh vải che thân phơi bày trước mặt hắn.

“Anh...” Cô muốn trốn tránh ánh mắt mãnh liệt của hắn, nhưng thân thể cao lớn của hắn ép tới khiến cô không thể dời đi chút nào.

Hắn đem hai đùi cô tách ra, phản chiếu trong tầm mắt hắn chính là một vùng rừng rậm đen mềm, bộ ngực trắng nõn mới vừa bị hắn nhéo qua bây giờ lộ ra vẻ sưng đỏ, vòng eo mảnh khảnh tựa hồ không đủ nắm, nơi kín đáo như ẩn như hiện tựa như đang hoan nghênh hắn viếng thăm.

Trần trụi trước mặt hắn làm Vân Yên không cầm được những giọt nước mắt nóng hổi.

“Khóc? Em không biết nước mắt của phụ nữ càng khơi lên dục vọng chinh phục của đàn ông sao?”

Hắn cúi mình liếm láp nước mắt trên mặt cô, vẫn dùng ánh mắt khinh miệt nhìn khuôn mặt xinh đẹp hoa lệ đài vũ của cô.

Hắn tà tứ vuốt ve bắp đùi mềm mại của cô, nhẹ nhàng lướt qua khu rũng rậm của cô.

Cô nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, hoảng hốt giống như treo trên vách đá sắp rơi xuống, cô muốn đẩy sức nặng trên người ra, bắt đắc dĩ lại không thể mảy may di động hắn.

Đôi mắt Diêm Thiên Phạm bởi vì thân thể trẻ trung trắng nõn của cô càng thêm thâm thúy, khuôn mặt cũng càng thêm thâm trầm.

Ngón tay tà ác của hắn chọc vào bên trong hoa huyết của cô, nghĩ muốn dò xét sự chặt chẽ của lối vào mềm mại, thuận tiện chờ một chút sẽ tiến vào.

“Anh... không thể chạm vào tôi như vậy!” Cô kinh hãi kêu lên.

“Được! Vậy đổi lại em chạm vào tôi.” Lúc này hắn rất dễ chấp nhận lời yêu cầu của cô.

Hắn đứng dậy cởi áo của mình, lộ ra lồng ngực dày đặc, trở mình nằm chết dí một bên, ung dung nhìn cô.

Vân Yên nhìn gương mặt của hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia bất an, ngượng ngùng nói: “Tôi không biết...”

“Chạm vào tôi, chủ động hôn tôi.” Hắn từ trước đến giờ không thích phụ nữ chủ động, nhưng hắn cũng không biết nguyên nhân vì sao hắn đối với cô lại có một phần dục vọng khao khát.

Hắn mong đợi cô dùng nhiệt độ đôi môi mình thỏa mãn linh hồn đói khát của hắn, loại cảm giác này hắn chưa từng trải qua.

Nội tâm Vân Yên thấp thỏm, chậm chạp không cử động, việc bọn họ hiện tại muốn làm so với cô ngày trước mơ hồ nghe bạn học nói còn muốn cam đảm hơn.

Bạn bè của cô, có không ít người miêu tả với cô việc kia, bọn họ đều nói, chỉ cần bởi yêu bạn trai nên có thể cho hắn.

Nhưng cô cùng hắn không có tình cảm, cho dù trong lòng rất ái mộ hắn, nhưng chuyện thân mật như vậy, cô có lẽ chưa từng trải qua.

“Em là tình nhân của tôi, mau diễn tốt vai của mình.” Hắn nhắc nhở.

Cô không có quyền cự tuyệt hắn, hiện tại hắn đang nắm trong tay công ty của cha cô, cô không thể phản kháng hắn...

Bàn tay nhỏ bé của Vân Yên chậm rãi hướng tới thân thể to lớn của hắn, môi cô dọc theo trán hắn, mắt hắn, mũi hắn, nhẹ nhàng hôn xuống.

Tay của cô chỉ dám đặt trên ngực hắn, ánh mắt không dám nhìn loạn, môi anh đào cũng chỉ dừng lại bên cạnh môi hắn, không dám làm gì thêm.

Nụ hôn ngây ngô của cô nhanh chóng khiến bụng dưới của hắn một hồi nóng ran, kiên quyết kích động không dung tình chút nào chứng minh sự ảnh hưởng của cô tới hắn.

Hắn giận hờn chiếm lấy tay cô, làm cho cô cách chạm vào phản ứng sinh lý dưới quần hắn. Hắn thầm nghĩ như vậy dục vọng của hắn có thể được giải trừ, lại không nghĩ tới dục vọng kiên định của hắn trở nên lớn hơn nữa trong lòng tay của cô.

Mới đầu Vân Yên còn không rõ hắn kéo tay cô vuốt ve bộ vị nào đó trên người hắn, đợi đến ý thức được, mang tay mình rút về, khuôn mặt đã đỏ bừng tựa như rặng mây trời chiều.

“Anh... Tại sao lại để cho tôi chạm vào chỗ đó của anh!” Bắp thịt rắn chắc xúc cảm như vậy, khiến cho trái tim nai con của cô không ngừng đập lung tung.

“Tôi không chỉ muốn em chạm vào nơi đó của tôi, tôi còn muốn em hôn nơi đó.” Hắn muốn nhục nhã cô, bởi vì cô là con gái của kẻ hại chết cha hắn, hắn đang ở trong lòng tự nói với mình.

Cô kinh hãi xua thẳng tay nói: “Tôi không được!” Hấn có thể nào muốn cô làm chuyện đáng sợ như vậy? Người này thật sự rất tà ác đó!

“Em tốt nhất làm nhanh một chút! Nếu không chờ một chút tôi cởi quần xuống, tôi sẽ cưỡng bức em!” Hấn uy hiếp nói.

“Anh... ” Hấn thật sự muốn cởi quần xuống sao? Không thể nào!

“Động tác nhanh một chút!” Nhục nhã cô khiến hấn cảm thấy một hồi cuồng loạn khoái cảm.

“Được, tôi làm, nhưng anh không thể làm chuyện đáng sợ hơn với tôi.” Cô nói trước điều kiện.

“Đồng ý.”

Vân Yên cúi đầu, nhắm mắt lại, dùng đầu lưỡi của mình gắng gượng đụng chạm vào dục vọng nam tính cách dưới lớp quần của hấn.

“Tôi không được...” Cô ủy khuất nói.

“Em không làm với tôi, vậy đành phải là tôi làm với em trước.”

Hấn xoay người đẩy cô ngã xuống giường, cường tráng xâm nhập giữa hai chân cô, bàn tay lửa nóng hướng bụng cô tìm kiếm, âu yếm nơi ẩm ướt của cô.

“Anh không cần làm vậy với tôi, tôi... rất thích anh!” Từ rất lâu rồi, cô đã thích hấn, nhưng hấn có thể chậm một chút hay không?

“Yêu thích tôi? Em hy vọng tôi cho em nhiều vui sướng hơn sao? Chúc mừng, em đã đạt được mục đích.”

Hấn bắt đầu nhiệt liệt hôn thân thể trắng như tuyết của cô, đôi môi đặt lên hai nụ hoa màu hồng trước ngực cô, môi cùng lưỡi của hấn không ngừng xoay chuyển, mà ngón tay hư hỏng cũng không buông lỏng lực đạo ở nơi thần bí của cô, mỗi một lần càng thêm xâm nhập nhiều hơn.

“Không cần, không cần...” Hấn hành động như vậy là sai, cô nhất định phải sửa chữa hấn, nhưng thân thể mảnh mai của cô căn bản đánh không lại hấn.

“Nơi này của em đều ẩm ướt rồi, thừa nhận đi! Em yêu thích tôi làm vậy với em.” Hấn từ trước đến giờ sẽ không nhận lầm phản ứng của phụ nữ.

“Em không cần, em thích anh, đừng đối xử với em như vậy...” “ Cô cũng chẳng biết tại sao, bắt đầu từ lần đầu tiên ở nhà hấn cho đến bây giờ, trong lòng cô đã không cách nào kiềm chế ái mộ hấn.

Tay của hấn tạm thời rút ra khỏi u huyết trơn trượt của cô, đôi mày kiếm anh tuần tà ác nhướn lên nói: “Em thích tôi? Em nghĩ em có thể thích tôi bao nhiêu?”

“Anh muốn, em đều sẽ cho anh.” Cô thành thực nói.

“Đã như vậy, cầm nó, để cho tôi tiến vào bên trong cơ thể em.” Hấn muốn xem cô rốt cuộc có thể hi sinh bao nhiêu vì hấn? Theo lời cô thì cô thích hấn bao nhiêu?

“Em không biết...” “ Cô chưa từng có kinh nghiệm trong chuyện này, huống chi cô sợ...”

Diêm Thiên Phạm cầm tay của cô, dùng tay cô kéo khóa xuống, cách quần lót của hấn, cảm giác dục vọng hùng vĩ của hấn.

Hấn cởi bỏ chiếc quần dài trước mặt cô, dùng bàn tay nhỏ bé của cô kéo quần lót của hấn xuống.

Hiện ra trước mặt cô là nam tính khổng lồ của hấn... Vân Yên cảm giác mặt mình nóng như lửa đốt, tim của cô không thể khống chế đập mạnh.

“Em ngồi lên trên người của tôi.” Hấn muốn từng chút từng chút tiến vào trong cô.

“Có thể không cần không... Em không muốn làm tình nhân của anh...” Cô nhắm mắt lại không dám nhìn hấn.

“Em muốn làm gì của tôi?” Con gái của kẻ thù như cô không có tư cách cự tuyệt hẳn, nhưng hẳn lại mặc cho cô cò kè mặc cả với hẳn, có lẽ do loại khí chất hồn nhiên tản ra trên người cô mà hẳn chưa từng tiếp xúc qua.

“Em muốn... làm người yêu của anh...” Cô vốn rất thích hẳn, mặc dù hẳn hận cha cô, nhưng cô tin tưởng chỉ cần mình yêu hẳn sâu đậm, nhất định có thể làm lòng hẳn tiêu tan hận ý.

Hắn không nhịn được giấu cợt sự ngây thơ của cô, nhưng hẳn chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt cô...

“Em phải nghe theo lời tôi, chính là làm tình nhân của tôi.”

“Anh muốn... em phải làm như thế nào?” Cô thuận theo hỏi.

Hắn để cho cô dạng chân đến ngang hông của hẳn, hơn nữa để hai tay cô cầm vật kiên định của hẳn.

“Còn cần tôi phải chỉ em bước kế tiếp làm như thế nào sao?” Hẳn đối với phụ nữ từ trước đến giờ không có kiên nhẫn, nhưng đối với cô, vì sao không đã man cướp đi trinh tiết của cô, mà là không ngừng trêu đùa cô đây? Có lẽ đây đối với hẳn chỉ là một trò chơi đi! Hẳn không rõ ý nghĩ của bản thân, chỉ có thể tự nói với mình như vậy.

Cô đột nhiên nhớ đến các bạn học miêu tả qua: “Có đau hay không?”

“Một chút xịu.” Nhìn ánh mắt cô, hẳn tuyệt đối tin tưởng cô là lần đầu tiên, nếu như cô không phải là con gái của kẻ thù, có lẽ hẳn sẽ dịu dàng hơn một chút.

“Có thể không cần hay không? Chúng ta làm như vậy là sai lầm...” “Cô cố gắng sửa đổi ý kiến của hẳn.

“Nếu như em không vượt qua cửa này, em vĩnh viễn cũng không thể trở thành tình nhân của tôi.” Muốn đùa bỡn một cô bé là một chuyện rất dễ dàng.

Cô phải dũng cảm một chút, Vân Yên tự nói với mình, bởi vì cô muốn hẳn thích cô.

Khí phách cũng tham muốn giữ lấy mười phần, cô dũng cảm cầm vật to lớn của hẳn đưa vào, để cho thân thể mình chậm rãi thấp xuống...

Dục vọng của hẳn thật sự quá khổng lồ, cô thử mấy lần đều không thể thành công, chỉ có thể để cho dục vọng rắc chắc của hẳn ở bên ngoài u cốc của cô không tiến vào.

Trong lòng Diêm Thiên Phạm không khỏi phiền não, hẳn hết sức tức giận, lần đầu tiên trong đời không thể kiểm soát được dục vọng của mình, hẳn xoay người đẩy cô ra, sải bước rời khỏi phòng.

Nhìn thân ảnh hẳn rời đi, Vân Yên đem chăn kéo thật cao, nghĩ tới mình vừa rồi thật lớn mật, khuôn mặt nhẹn không được bốc cháy.

Cô muốn đem lần đầu tiên dâng hiến cho hẳn, cô rất tin tưởng hẳn cũng sẽ thích cô, cô sẽ dùng hết mọi biện pháp để cho hẳn thích cô, đúng! Cô phải cố gắng lên.

Vân Yên kéo chăn bông, mặt cười một mảnh đỏ bừng đi ngủ.

Ban đêm, Diêm Thiên Phạm vẫn như cũ không ngủ được, hôm nay tim của hẳn giống như bị gió lay động không cách nào bình tĩnh.

Hắn không ngủ vào ban đêm bởi vì ám ảnh của tuổi thơ luôn đeo bám hẳn, xem ra sau này để cho hẳn thao thức lại có thêm một lý do.

Kỳ quái? Cô là con gái của kẻ thù, tại sao lúc này trong lòng hẳn chỉ là dâng lên ý nghĩ trêu đùa cô, mà không phải mạnh mẽ đoạt lấy cô?

Hắn bất luận thế nào cũng sẽ không động tình, bởi vì chỉ cần hẳn động tình sẽ bị tổn thương, nhưng hiện tại trong lòng hẳn lại khao khát quanh quẩn một loại cảm giác không hiểu được.

Lúc này, chỉ có tốc độ mới làm cho tim hẳn trở lại bình thường!

Diêm Thiên Phạm khởi động chiếc xe thể thao Cadillac màu đỏ rời khỏi biệt thự, ở trên đường lớn không một bóng người, tùy ý rong ruổi...

Nhưng mặc cho gió đêm thổi quét, tâm tình không ổn định của hắn cũng không cách nào bình tĩnh lại...

3. Chương 3

Sáng sớm

Bọn người hầu nơm nớp lo sợ đem bữa ăn sáng đã chuẩn bị tốt đưa đến bàn ăn.

Chủ nhân của bọn họ không bao giờ ăn bữa sáng, bởi vì bình thường thời gian này hắn đều đang ngủ, cũng nghiêm cấm bất cứ ai quấy rầy hắn. Không nghĩ tới, hôm nay hắn dĩ nhiên lại cùng một cô gái thoát nhìn vô cùng thanh thuần ăn điểm tâm.

Diêm Thiên Phạm nhìn bữa sáng trước mặt cô cơ hồ cũng không hề nhúc nhích, không nhịn được ra lệnh: “Ăn hết!”

Nhìn bộ dạng gầy gò của cô, giống như gió vừa thổi sẽ đem cả người cô thổi bay.

Vân Yên cúi đầu ngập ngừng nói: “Tôi không có khẩu vị, không muốn ăn.” Lá gan của cô luôn luôn nhỏ như vậy, mỗi lần nghe được thanh âm của hắn đều làm cho tim cô đập nhanh hơn, tâm tình hết hoảng, nhìn đến khuôn mặt hắn làm cho cô kìm không được nhớ tới chuyện tối hôm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhịn được xấu hổ.

“Ăn hết, tôi không muốn nói thêm lần thứ ba.” Hắn cũng không muốn ban đêm ôm cô cảm giác giống như đang ôm lấy một bộ xương.

Vân Yên nhìn vẻ mặt âm trầm của hắn, nhịn không được nhỏ giọng nói thầm: “Chính anh cũng không ăn... còn bắt người ta phải ăn hết.” Hắn cũng không đụng tới những đồ ăn trước mặt nha!

“Em nói gì?” Hắn có nghe lầm hay không, cô lại dám can đảm phản kháng hắn?

“Không có gì!” Vân Yên bắt đầu ngoan ngoãn cúi đầu khổ ăn, thật vất vả mới ăn xong bữa sáng.

“Tôi phải đi học.” Sống đến lớn như vậy, đây là lần đầu tiên cô ăn no đến thế.

“Tôi gọi tài xế của tôi đưa em đi học.” Để một cô gái còn trẻ như vậy một mình đi tới trường, hắn không yên lòng.

“Không cần, tôi có thể tự đi được.” Vân Yên trầm nghĩ, có thể giảm bớt cơ hội cùng hắn ở chung liền giảm đi.

“Không cho phép em từ chối tôi! Chờ một chút tôi đưa em đi.” Mọi người bên cạnh hắn không có một ai dám không nghe lời hắn, cô cứ nhiên lại dám can đảm lần nữa khiêu chiến quyền uy của hắn, hắn nhất định sẽ trừng phạt cô.

Nghe hắn nói, biểu tình của Vân Yên giống như đụng phải đả kích rất lớn, mà khuôn mặt tuần tú của Diêm Thiên Phạm càng thêm trầm xuống.

Phụ nữ, không có một ai không muốn ngồi lên xe của hắn, nhưng bảo cô đi xe của hắn, cô lại giống như tiến tới ngày tận thế, đây... coi là cái gì?

Có thể bởi vì tối hôm qua hắn không làm xong chuyện nên làm, cho nên cô mới lớn mặt như vậy.

Đúng! Hắn phải nhanh làm cho cô quen thuộc thân thể hắn một chút.

Cô là con mồi trân quý nhất trong hành động trả thù, hắn sẽ cực kỳ hưởng thụ quá trình trò chơi này.

Diêm Thiên Phạm chở Vân Yên đi tới gần cửa trường học, cách trường học không xa có một con đường tắt, Vân Yên nói với hắn: “Anh chở tôi đến đây là được rồi.” Để bạn học nhìn thấy hắn, cô thật sự không biết nên giải thích sự hiện hữu của hắn như thế nào.

Cô cho rằng hắn sẽ không nghe lời của cô... nhưng không nghĩ tới hắn lại dừng xe ở bên đường.

Hắn dùng một đôi mắt âm trầm thâm thúy nhìn cô nói: “Em muốn dùng chi phí như thế nào để cảm ơn tôi đây?” Hắn luôn luôn không làm chuyện người khác yêu cầu mà không tính công, hắn dĩ nhiên cũng muốn đòi lại thứ gì đó trên người của cô.

“Anh muốn tôi phải cảm ơn anh như thế nào?” Cô không biết ý tứ trong lời nói của hắn, khúc mắc giữa cha và nhà hắn tựa hồ đã đẩy cô vào một tình cảnh vô cùng phức tạp, cô xem không hiểu tâm tư của hắn, không hiểu hắn thật cùng muốn cô làm như thế nào?

Diêm Thiên Phạm nhấn xuống một cái nút, bên trong xe dâng lên một tấm màn đen, người bên ngoài không thấy được tình hình bên trong xe.

“Hôn tôi!” Hắn bức thiết cần nụ hôn của cô để an ủi sự khao khát của hắn, suốt đêm qua không ngủ, cộng thêm hương thơm trên người cô làm thân thể hắn dâng lên một khao khát bức thiết.

“Tôi không có kinh nghiệm.” Tối hôm qua là nụ hôn đầu tiên của cô, cô còn không biết làm thế nào chủ động hôn một người, cô cũng có chút thật sự không dám chạm vào bất kỳ vị trí nào trên người hắn.

Hắn lấy một tay kéo cô vào trong ngực, đưa đầu lưỡi liếm láp cánh môi đỏ như hoa hồng của cô, dùng đầu lưỡi tách môi cô ra, mút lấy sự ngọt ngào của cô.

Đầu lưỡi hắn ở bên trong môi cô trêu chọc khơi lên từng đợt dòng điện, khiến lòng của Vân Yên nhện không được run lên, môi của hắn đang trêu chọc cô, lưỡi hắn chơi đùa cùng với cô, mà cô lại không biết làm sao lui về.

Ừm.

Hắn làm cho tay cô vòng lên cổ hắn, hai tay không kiên nhẫn cởi bỏ đồng phục học sinh của cô, vuốt ve bộ ngực tròn trịa, nắm lấy bầu ngực cao ngất, ngón út đặt tại nhụy tâm màu hồng, ngón tay cái dọc theo bên cạnh không ngừng di chuyển xung quanh.

Thân mình dương cương rắn chắc của hắn nhanh chóng chống đỡ cô, mà cô nhận ra phần găng gượng chống đỡ cô dưới bụng hắn là cái gì!

Hắn... Lại muốn làm chuyện đã xảy ra đêm qua với cô sao?

Không được! Nơi này là đường lớn.

Cô dùng sức lực toàn thân, dùng sức muốn đẩy hắn ra, nhưng thân thể cường tráng của hắn không chịu chút ảnh hưởng nào từ sức lực của cô.

Hắn cảm giác chút sức mạnh từ thân thể nhỏ bé của cô, thoáng buông cô ra, hỏi: “Em làm gì vậy?”

Chưa từng có người phụ nữ nào đang lúc hắn hưng phấn lại phá hư hứng thú của hắn.

Cô khẽ vuốt đôi môi sưng đỏ của mình, mặt đỏ tim đập nói: “Tôi phải mau đi học, không thì sẽ bị muộn.” Nếu như bởi cùng hắn hôn môi mà không kịp đi học, cô thật sẽ thẹn đến muốn chui xuống đất.

Hắn trầm mặc không nói một câu, sau đó lấy ra một chiếc điện thoại di động cùng danh thiếp giao cho cô, nói với cô: “Đây là điện thoại di động, em mang theo bên người, không cho phép tắt máy, tôi muốn gặp em thì em nhất định phải đến, tôi không thích chờ đợi.” Cô là tình nhân của hắn, đương nhiên là tùy chỗ tùy lúc phải thỏa mãn nhu cầu cần thiết của hắn.

“Nếu như tôi không cẩn thận làm mất thì làm sao?” Mặc dù biết hành động trốn tránh giống như đã điều rất ngu ngốc, nhưng cô vẫn nghĩ muốn thử một chút, dù sao có lúc cô không nghĩ sẽ đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của hắn.

Hắn làm sao lại không nhìn ra cô muốn thoát khỏi hắn, hắn nén xuống tức giận nói với cô: “Tôi sẽ đưa cho em một cái khác.” Phụ nữ, không có một người nào không thích thân thể cường tráng cùng kỷ xảo cao siêu của hắn, hắn thầm nghĩ chỉ cần cô hưởng qua tư vị đó một lần sẽ không còn muốn thoát khỏi hắn nữa.

“A! Tôi phải đi tới trường.” Chỉ cần tiếp tục ở đây, cô sẽ cảm nhận được mị lực phát ra từ trên người hắn.

Vân Yên mở cửa xe muốn xuống, nhưng lại phát hiện không mở được cửa xe, cô quay đầu nhìn về phía hắn.

Diêm Thiên Phạm nâng đầu của cô lên, ở bên cổ cô nhẹ nhàng cắn mút làn da mịn màng của cô, ở nơi nào đó lưu lại dấu ấn ngang ngược.

Hắn khẽ nói bên tai cô: “Vĩnh viễn đừng quên mùi tôi lưu lại trên thân thể của em.”

Đôi mắt kia sâu như màn đêm đen nhìn chăm chú vào cô, khiến cho cô rơi thật sâu trong đó.

“Đối với mùi của ác ma như anh, thật sự khiến tôi rất khó quên.” Vân Yên thành thật nói.

“Em cảm thấy tôi giống như ác ma? Đừng quên đem điện thoại di động bên người, chuẩn bị bất cứ lúc nào nhận điện thoại từ địa ngục triệu hồi, biết không?” Thanh âm của hắn như dây đàn, hấp dẫn ở bên tai cô, khiến nội tâm cô say mê.

“Em là ai?” Hắn hỏi khẽ.

Vẻ mặt Vân Yên hoang mang nhìn hắn, không biết nên trả lời câu hỏi của hắn như thế nào?

“Người phụ nữ của ác ma!” Hắn nói cho cô biết.

Hắn nâng bàn tay bé nhỏ của cô lên, ở mỗi một đầu ngón tay đều liếm hôn trêu đùa.

Cô cảm giác mình muốn ngất đi, giống như bị vây trong ma vòng của hắn, vội vàng rút tay về.

Đặt tay lên càng xe, phát hiện cửa xe đã có thể mở ra.

Vân Yên chạy trốn thật nhanh rời khỏi xe của hắn.

Diêm Thiên Phạm ngửi trong không khí hương thơm của cô lưu lại, cảm giác lòng của mình như xoáy lên một cảm giác kỳ dị.

Tiểu thiên sứ đó, hắn cơ hồ không kịp chờ đợi ăn cô, bởi vì cô ảnh hưởng tới hắn, bởi vì cô hoàn mỹ, ăn cô có thể khiến tội ác trên người hắn tăng thêm một tầng, làm cho linh hồn không chiếm được sự cứu giúp của hắn càng thêm trầm luân.

Môi của hắn lộ ra một nụ cười quỷ quyệt, ánh mắt âm u lóe lên ánh sáng ma mị khiến lòng người run sợ.

Trong sân trường, giờ nghỉ trưa

Vân Yên không có tâm tình ăn cơm trưa, cô dựa vào cây đa lớn dưới sân trường, nhìn lên đám mây đang di chuyển trên bầu trời, trong đầu không tự chủ nhớ tới mọi chuyện xảy ra ở biệt thự Diêm thị.

Người đàn ông nguy hiểm kia, bản năng của cô muốn giữ khoảng cách với hắn, nhưng sự thực không cho phép cô như thế, huống chi cô đã sớm ái mộ hắn, mỗi lần đôi mắt hắn nhìn cô, cô sẽ quên mất mình đang ở đâu.

Ai!

Vân Yên suy ngẫm xuất thần, cho đến khi Lý Sĩ Kỳ bạn cùng lớp bước tới gọi cô.

“Sĩ Kỳ, có chuyện gì sao?”

“Vân Yên, chủ nhật chúng ta cùng đi xem phim được không?” Hắn muốn theo đuổi cô, tất cả bạn học đều biết chuyện này, duy chỉ một mình cô là không biết, vì không muốn hù đến cô, cho tới giờ hắn mới tiến hành theo đuổi.

“Chuyện này...”

“Thần Quỷ Truyền Kỳ rất hay, cậu thường xuyên ở nhà, thỉnh thoảng cũng nên ra ngoài đi dạo, buổi chiều chúng ta xem phim xong mình liền đưa cậu về nhà.”

“Nhưng...” Ác ma kia quản lý tự do của cô, cô không biết có nên đi cùng Lý Sĩ Kỳ hay không.

“Chỉ là một bộ phim thôi mà, cậu đừng suy nghĩ nhiều, xin tiếp nhận sự thành tâm thành ý của mình được không?” Hắc vương tay về phía cô làm ra một động tác muốn mời.

“Được rồi!” Chỉ là xem phim, hắc là không sao? Cô nghĩ thầm, xem phim xong cô sẽ lập tức trở về.

Lý Sĩ Kỳ nhìn vào cổ của cô, đột nhiên phát hiện một dấu rất giống dấu hôn, hắc cả kinh.

“Vân Yên, bên cổ cậu sao lại có một vết động?” Hắc khéo léo hỏi, muốn biết sự việc như thế nào.

“Đây là... tối hôm qua mình cùng các bạn đi hát Karaoke, không cẩn thận bị micro đập vào lưu lại dấu vết.” Cô cũng không thể nói là cô cùng ma quỷ ký giao dịch, lưu lại dấu hôn.

“Nhưng...” Lý Sĩ Kỳ đang muốn hỏi thêm một bước nữa, một hồi chuông điện thoại di động vang lên.

Vân Yên vội vàng bắt máy.

“A lô! Tôi là Vân Yên.”

“Bây giờ em lập tức đến công ty của tôi, tôi muốn thấy em.” Diêm Thiên Phạm bá đạo ra lệnh.

“Nhưng buổi chiều tôi cũng phải đi học!”

“Xin nghỉ!”

Diêm Thiên Phạm nói xong mệnh lệnh liền cúp điện thoại.

“Vân Yên, làm sao vậy? Là ai gọi cho cậu?” Lý Sĩ Kỳ tò mò hỏi.

“Là...” Cô ấp úng thật lâu, vẫn không nói nên lời là ai gọi điện cho cô.

“Không sao, cậu không muốn nói thì đừng nói, đừng quên cuối tuần này chúng ta cùng đi xem phim.” Lý Sĩ Kỳ rất quân tử, không muốn tìm tòi chân tướng, đối với dấu động trên cổ cô, có lẽ đúng như cô nói là do bị micro đập vào nên lưu lại.

Lý Sĩ Kỳ đột nhiên đem một tờ giấy nhét vào trong tay cô, hơn nữa chân thành nói với cô: “Đây là số điện thoại nhà mình, cậu có bất kỳ chuyện gì hãy gọi ỉnh.” Lý Sĩ Kỳ cười với cô, sau đó đi về phía sân bóng.

Vân Yên tiện tay đem tờ giấy hắc đưa bỏ vào trong túi áo, nhìn điện thoại di động trong tay, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài, chuẩn bị đi xin nghỉ.

Vân Yên đi vào xí nghiệp Diêm thị.

“Tôi muốn gặp Diêm Thiên Phạm tiên sinh.”

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” Thư ký hỏi.

“Không có!” Hắc chỉ là nói muốn gặp cô, cô phải hẹn trước như thế nào?

“Tổng tài của chúng tôi rất bận...”

“Xin cô thông báo một tiếng.” Nếu như hắc không thấy cô, có thể lại lên cơn với cô.

Đang lúc Vân Yên nói chuyện cùng thư ký, tiếng chuông điện thoại của thư ký đột nhiên vang lên.

Thư ký vừa tiếp điện thoại xong vội vàng nói với Vân Yên: “Thật xin lỗi, mời đi thang máy bên kia, lên lầu hai mươi bảy.”

Vân Yên đi vào thang máy, thẳng đến lầu hai mươi bảy.

Cô đi về phía một phòng có tấm biển kim loại khắc chữ phòng tổng tài, còn chưa nhìn thấy Diêm Thiên Phạm, thì có một thư ký đã chào hỏi cô: “Tổng tài ở bên trong chờ cô, mời vào.” Nữ thư ký dùng ánh mắt

rất có địch ý quan sát cô, cũng mở cửa cho cô, chỉ vào bên trong cánh cửa nói với cô: “Tổng tài đang ở bên trong.”

“Cám ơn cô.” Vân Yên cảm ơn nữ thư ký, gõ cửa: “Cốc, cốc!”

“Mời vào.”

Vân Yên nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tiến vào bên trong phòng làm việc của Diêm Thiên Phạm.

Cô vừa đi vào phòng làm việc đã nhìn thấy hắn, thân thể cao lớn anh tuấn ngồi trên ghế làm việc, một thân áo đen đem khí thế tà mị tôn lên vẻ âm trầm, trông mắt lạnh oanh đen như đao ra khỏi vỏ mang theo hàn quang.

Cô nhỏ giọng cẩn thận hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì thì không thể gặp em sao? Tình nhân của tôi.” Trên người cô tỏa ra khí chất thanh thuần, khiến cho hắn có một cổ dục vọng mãnh liệt tin tưởng vào sự hồn nhiên của cô, nhưng kí ức thống khổ lúc nhỏ khiến cho hắn nổi lên sự phòng vệ phụ nữ là giả dối, là không thể tin nhiệm.

“Buổi chiều tôi còn phải đi học!” Cô chưa bao giờ bỏ bất kỳ một buổi học nào, nhưng bây giờ vì hắn mà phá giới.

“Chỉ cần tôi thích, dù lúc nào em cũng phải thỏa mãn tôi.” Đối với hắn mà nói, cô chỉ là chiến lợi phẩm để trả thù, cô chỉ là một tù binh không có khả năng.

“Anh...” Rõ ràng vì lời nói của hắn mà cô cảm thấy tâm thần bất an.

“Tới đây!” Diêm Thiên Phạm trầm giọng ra lệnh.

Vân Yên nghe thanh âm tràn đầy uy hiếp của hắn, chỉ đành từng bước từng bước bất đắc dĩ đi tới trước mặt hắn.

Chờ tới khi cô đến gần hắn thì bàn tay của hắn duỗi ra một phen kéo cô vào trong lòng.

Hắn bắt được cái mông tròn của cô, để cho cô ngồi trên phần nóng rực của hắn.

“Tôi muốn em!” Sau giữa trưa, đang tịch mịch cùng phiền não, hắn đột nhiên có kích động muốn nhìn thấy cô cùng hôn cô.

Cô lấy âm thanh yếu ớt như muỗi đề nghị với hắn: “Anh có thể... cùng những cô gái khác, thư ký bên ngoài dường như rất có ý tứ đối với anh nha!” Mặc dù ái mộ hắn, nhưng vóc người hắn cường tráng to lớn, vẫn khiến trong lòng cô... sinh ra cảm giác bị áp bách.

“Tôi chỉ muốn em.” Trên người cô tỏa ra hương thơm xữ nữ khơi dậy ham muốn của hắn.

Hắn di chuyển thân thể mềm mại của cô, để cho thân thể cô mềm mại chống đỡ hạ thân của hắn, dục vọng dâng trào bộc phát đang căng cứng.

“Anh... Tôi sẽ cố gắng kiếm tiền trả khoản nợ mà cha tôi thiếu anh, anh có thể bỏ qua cho cha tôi hay không, bỏ qua cho tôi?” Cô nguyện ý cầu xin hắn, chỉ cần hắn không đem chủ ý lệch lạc đó đến trên người cô, hắn đối với cô còn không có tình yêu, sự kết hợp chỉ có dục vọng đó rất khốn cùng.

“Không thể! Tôi nói rồi, trừ phi tôi chán ghét em, em mới có thể rời đi.” Tiểu yêu tinh thanh thuần này, hiện tại hắn vừa mới muốn bắt đầu hưởng thụ niềm vui thú sắc bắt cô!

“Nhưng... Tôi không muốn lưu lại bên cạnh anh, tôi muốn có cuộc sống bình thường như lúc trước.” Yêu mến một người không nhất thiết phải bồi thường trái tim của mình, huống chi hắn còn hận cô, cô không cần phát sinh quan hệ thân mật với hắn dưới loại tình huống này.

“Em không thích tôi sao?” Phụ nữ, không có một ai không bị vẻ ngoài của hắn mê hoặc, chẳng lẽ cô là ngoại lệ.

“Tôi thích anh... Nhưng... cũng có chút sợ anh.” Vân Yên nhỏ giọng nói.

Khuôn mặt Diêm Thiên Phạm bỗng chốc hiện lên một nụ cười hứng thú nói: “Sợ tôi! Tại sao?”

“Bởi vì nụ hôn của anh... khiến cho tôi bị mê hoặc.” Môi của hắn thường khiến cho cô lâm vào một loại ảo giác không hiểu nổi, mỗi lần bị hắn hôn môi, nội tâm của cô liền cảm thấy mê vờng không dứt.

“Tôi là người đầu tiên hôn em sao?” Hắn cúi lòng đầy mong đợi hỏi.

“Đúng vậy.” Cô thành thật nói.

Tim của hắn hơi chấn động, trên thực tế, hiện tại rất nhiều học sinh trung học đã sớm có kinh nghiệm, không nghĩ tới cô còn ngây thơ như thế, huống chi dáng dấp cô mềm mại động lòng người như vậy.

Cô thật sự là Thiên Sứ sao?

Tim của hắn khẽ động, đôi môi lập tức đặt lên môi cô, bàn tay cũng thăm dò vào bên trong quần áo của cô, vuốt ve phần mượt mà mà kiên định của cô, bỗng chốc trông mắt sắc bén của hắn nhìn thấy tờ giấy nhỏ lộ ra trong túi áo cô.

Tay của hắn tạm thời rời khỏi người cô, lấy tờ giấy trong túi áo cô ra, hướng về phía cô chất vấn: “Đây là cái gì?” Cô lại dám ở sau lưng hắn phản bội hắn! Hắn còn tưởng rằng cô thanh thuần đúng như những gì cô biểu hiện?

“Tôi... số điện thoại của bạn học.” Sớm biết vậy sẽ không tùy tiện ném loạn tờ giấy này, lần này thăm rồi!

“Nam hay nữ?” Hắn có hứng thú với giới tính của chủ nhân tờ giấy này.

“Nếu như tôi nói là nữ, anh có tin hay không?” Mặc dù cô bình thường rất mơ hồ, nhưng lúc gặp thời khắc nguy hiểm, vẫn có mấy phần thanh tỉnh.

“Không tin!” Hắn có thể quan sát sắc mặt của cô, biết rõ cô nói thật hay không, mới vừa rồi, hắn thiếu chút nữa liền bị cô lừa.

Vân Yên ngây thơ nói: “Là nữ.” Cô vẫn nói dối, hy vọng có thể giấu được hắn.

“Em muốn hiện tại tôi gọi số điện thoại này xác nhận một chút không?” Hắn ung dung hỏi.

“Đừng gọi, là nữ.”

“Em nên vì lời nói dối của mình mà trả giá thật lớn.” Vẻ mặt hốt hoảng của cô đã là chứng cứ rõ nhất.

Hắn còn tưởng rằng cô thiện lương ngây thơ, nguyên lai cô không khác biệt so với những người phụ nữ khác.

Phụ nữ là đóa hoa có gai nhọn, hắn sẽ bị đâm thương tích đầy người, sinh mệnh của hắn vĩnh viễn sẽ không có ánh sáng, chỉ có bóng tối.

Hắn thô bạo xé toạc bộ đồng phục học sinh của cô, để cho cô ngồi trên bàn làm việc của hắn, đôi tay vén váy của cô cao lên, bàn tay ôn hoà hiền hậu chạm vào u cổ giữa hai chân cô.

“Anh... Không thể như vậy!” Chân của cô dùng sức đá, tay không ngừng vùng vẫy, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Hắn cúi đầu, cách nội y của cô, hôn vào giữa rãnh ngực của cô, cuối cùng ngậm toàn bộ nụ hoa của cô vào trong miệng.

“Buông tôi ra!”

Môi của hắn chặn tiếng thét chói tai lại, bàn tay trái bắt lấy hai tay của cô đặt lên trên đầu, bàn tay phải xé rách quần lót của cô ra.

Cô muốn khếp thật chặt hai chân lại, thế nhưng hắn lại hung tợn dùng sức mở hai chân cô ra.

Diêm Thiên Phạm cầm dao dọc giấy trên bàn lên, dùng sức lướt nhẹ qua mặt cô, lướt qua tóc, qua cổ, đi tới cặp ngực tuyết trắng, tới giữa rãnh ngực mê người, dừng lại một chút ở rốn cô, quần quanh khu rậm giữa hai bắp đùi của cô.

“Tôi không muốn thấy em chảy máu, đừng ép tôi.”

Thần thái âm trầm lạnh lùng cùng quỷ dị của hắn khiến cho cô kinh sợ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Hắn cởi quần của mình, sau khi để cho cô nằm xuống trên bàn làm việc, dự vọng cứng chắc chống đỡ nơi tư mật của cô.

Hắn để cho vật to lớn của mình trước tiên thăm dò ở bên ngoài u cốc, sau đó bắt đầu từ từ thẳng tiến, nhưng lối vào của cô thực sự quá chật hẹp, hơn nữa còn khô khốc vô cùng, khiến cho hắn không cách nào thuận lợi tiến vào.

“Đau quá...” Cô căn bản không chịu nổi vật khổng lồ của hắn, cô không hiểu hắn tại sao không buông tha cho cô?

“Em là xử nữ sao? Đây là lần thứ mấy giải phẫu?” Tay của hắn dùng sức mở rộng bắp đùi của cô, đang muốn để cho hạ thể cứng rắn của mình xâm nhập nơi nhỏ hẹp trong cơ thể cô thì cánh cửa đột nhiên bị mở ra.

“Tổng tài ” Nữ thư ký ghen hòng trên trời nhìn một màn trước mắt, kỳ quái? Tổng tài vốn không quan hệ nam nữ trong phòng làm việc, như thế nào...

“Đi ra ngoài!” Ngày mai cô ta có thể không cần đi làm nữa rồi, Diêm Thiên Phạm ở trong lòng quyết định.

“Vâng!” Nữ thư ký bị ánh mắt của hắn làm cho sợ hãi, vội vàng thối lui.

“Anh làm cho tôi thật là đau, thả tôi ra.”

Diêm Thiên Phạm nhìn cô không nói một câu, hắn dùng ngón tay đâm vào tấm màng mỏng co dãn mang theo sự ngăn trở trong cơ thể cô.

“Em là xử nữ sao?” Hắn ôm mong đợi hỏi.

“Vâng!” Cô nức nở nói.

Nghe được câu trả lời của cô, hắn rút ngón tay ra, rời khỏi cơ thể cô.

Vân Yên biết nguy cơ tạm thời được giải trừ.

“Không cho phép lừa gạt tôi nữa, mỗi một tác trên người em đều thuộc về tôi, em hiểu chưa?” Hắn lớn tiếng tuyên bố quyền sở hữu.

Cô nhảy xuống bàn, nhặt quần áo rơi trên mặt đất lên, rụt rè nói: “Tôi biết rồi, anh cũng không cần lớn tiếng như vậy!” Việc vừa mới rồi bị người khác bắt gặp, trời ạ! Vân Yên nhìn chiếc quần lót trên mặt đất bị người đàn ông này xé rách, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi suy sụp xuống.

“Anh có đồ may vá không?” Cô kháu lại một chút, miễn cưỡng còn có thể mặc được.

“Không cần mặc, đỡ phiền toái tôi lần tới lại phải cởi.” Hắn ngênh ngang nói.

Cô ghen hòng trên trời nhìn hắn, đối với câu trả lời của hắn cảm thấy có chút tin tưởng.

“Tôi đi mượn giúp em.” Hắn vội vã đổi lời, dù sao, thân thể của cô chỉ có thể ột người là hắn nhìn, hắn cũng không muốn tiện nghi cho những người khác.

Diêm Thiên Phạm hảo hảo mặc quần áo xong, đi ra khỏi phòng làm việc.

Trong đầu Vân Yên nghĩ tới tình cảnh kích tình vừa rồi, nội tâm bị chấn động phải thật lâu mới có thể bình phục.

Không lâu sau, Diêm Thiên Phạm trở lại, đem hộp kim chỉ trên tay đưa tới trước mặt cô.

Vân Yên lấy lại tinh thần đón lấy hộp kim chỉ, động tác nhanh chóng kháu lại.

“Lần sau, em sẽ không may mắn như vậy nữa!” Lần sau cơ hội tới, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô nữa, hắn nhất định sẽ làm cho thân thể của hai người giao dung làm một.

“Anh... Thực điên cuồng.” Cô ủy khuất oán trách.

“Lần sau em sẽ đau hơn.” Hắn lớn tiếng tuyên bố.

Lời nói của hắn khiến mặt Vân Yên càng thêm trắng bệch.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, hắn quyết định không trêu chọc cô nữa.

“Tôi phân phó tài xế đưa em trở về trường học.”

Diêm Thiên Phạm cho gọi, không lâu sau Vân Yên liền bị tài xế đưa đi.

Diêm Thiên Phạm nhớ tới hai người bạn họ mới vừa kích tình triền miên, sắc mặt lại trở nên âm u từ trong ngăn kéo lấy ra bản kế hoạch thôn tính xí nghiệp Bạch thị.

Đúng! Hắn muốn con gái của Bạch Tung Nhạc, cũng muốn công ty của ông ta, càng thêm quang minh chính đại hưởng dụng thân thể con gái ông ta, đây là kế hoạch hoàn mỹ nhất của hắn, hắn là làm cho người ta mong đợi.

Hắn khép hai mắt lại, để cho bóng tối từ từ cắn nuốt tâm linh của hắn, chỉ có góc tối yên lặng này có thể chứa chấp linh hồn bị thương của hắn.

Hắn muốn xuất ra lưỡi dao sắc bén trước. Tránh ình bị đâm bị thương.

Từ trước đến nay, hắn cũng sẽ không giữ lại đường sống cho kẻ mà hắn muốn trả thù, chỉ có như vậy hắn mới có thể toàn thân mà lui.

4. Chương 4

Thứ bảy, Vân Yên tìm Lý Sĩ kỳ, muốn hủy cuộc hẹn tuần này, nhưng Lý Sĩ Kỳ không cho phép cô từ chối, nói với cô: “Vân Yên, không phải cậu đã đồng ý đi với mình sao?”

“Nhưng...” Cô không quên khi Diêm Thiên Phạm phát hiện ra tờ giấy hắn đã tăng thêm sự trừng phạt trên người cô, nghĩ đến đây, nội tâm của cô liền nóng giống như lửa đốt.

“Đi đi! Mình bảo đảm chiều nay sẽ không làm cậu thất vọng.”

Vân Yên luôn luôn không biết làm sao từ chối người khác, không thể làm gì khác hơn là ngồi lên xe của Lý Sĩ Kỳ, trong nội tâm cũng cầu nguyện mình có thể về nhà trước khi Diêm Thiên Phạm tan sở.

Vậy mà, mọi chuyện không hề thuận lợi giống như Vân Yên nghĩ, xem phim xong, Lý Sĩ Kỳ lại chở cô đi dạo khắp nơi, chờ đến lúc hắn đưa cô về đến nhà đã hơn bảy giờ.

“Cậu chở mình tới đây, tự mình đi vào là được rồi.” Nếu như bị ác ma kia phát hiện cô len lén chạy đi hẹn hò, cô liền thảm.

“Được rồi! Mình vốn còn muốn hẹn cậu tham gia bữa tiệc ở nhà mình, nếu nhà cậu không cho phép cậu ra ngoài lâu, đành thôi vậy.”

Hắn bất ngờ đặt một nụ hôn lên mặt cô, sau đó thoải mái vẫy tay nói tạm biệt cô.

“Em đi đâu?” Vân Yên vừa tiến vào trong biệt thự đã nhìn thấy Diêm Thiên Phạm ngồi ở trên ghế, ánh mắt sắc bén nhìn cô.

“Tôi... Cùng bạn bè đi dạo phố.” Không biết lần này cô nói dối có thể lừa hắn hay không.

“Vậy sao? Tôi không muốn biết em ra ngoài cùng ai, hiện tại em mau thay quần áo, tôi muốn đưa em đi tham gia một bữa tiệc.” Hắn quyết định không so đo việc cô không nghe lời.

“Được!” Nguy hiểm thật! Nếu hắn tiếp tục hỏi, bí mật của cô chẳng phải sẽ bị lộ sao.

Nhìn bóng lưng cô vội vàng rời đi, Diêm Thiên Phạm không khỏi lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa.

Diêm Thiên Phạm mở xe thể thao ra mang theo Vân Yên đi tham gia bữa tiệc, vừa đến hội trường, sự cao lớn anh tuấn của hắn lập tức trở thành mục tiêu vây quanh của nhiều mỹ nữ.

Từ trên người hắn tản mát ra khí chất vương giả, làm cho hắn trở thành người được chú ý nhất bên trong hội trường.

Vân Yên không muốn gây trở ngại cho hắn, lui sang một bên, lại ngẫu nhiên gặp Lý Sĩ Kỳ.

“Vân Yên, cậu theo cha tới tham gia bữa tiệc này sao? Mình có thể gặp gỡ bác trai một chút không?” Thật tốt, Lý Sĩ Kỳ nghĩ, buổi chiều cùng cô một chỗ, hiện tại lại có thể gặp cô.

“Mình không đi cùng cha.” Cô ngập ngừng nói, không muốn phơi bày quan hệ của cô cùng Diêm Thiên Phạm cho người khác biết.

“Vây...”

“Nơi này có chút không thoải mái, chúng ta đi ra ngoài một chút được không?” Hiện tại ác ma kia hắn là sẽ không có thời gian để ý đến cô đi.

Hai người đến trong hoa viên, ngồi xuống ghế đá, Lý Sĩ Kỳ nhìn cô nói: “Vân Yên, mình thấy cậu dường như có tâm sự, gần đây cậu làm sao vậy?” Hắn không hiểu người luôn luôn hoạt bát còn có chút lơ mơ như cô, chân mày làm sao giống như nhíu lại.

“Mình không có tâm sự, chỉ là mình phát hiện thích một người thật sự là một chuyện không dễ dàng.” Cô thích Diêm Thiên Phạm, ánh mắt của hắn, nụ cười tà khí đều có thể làm cho trái tim cô nhảy nhót không thôi, nhưng mà hắn không thích cô.

“Cậu có đối tượng rồi à?” Vân Yên thích hắn sao? Lý Sĩ Kỳ thật mong đợi.

“Ừ! Trước đây thật lâu mình đã thích hắn, chỉ là hắn dường như không có cảm giác đặc biệt nào đối với mình.” Thời điểm duy nhất hắn có cảm giác với cô, dường như chính là thời điểm hắn làm chuyện đó với cô.

“Cậu thích hắn đã lâu rồi?” Vân Yên thích hắn đã lâu rồi, hắn làm sao lại không phát hiện ra? Lý Sĩ Kỳ không nhận được để tay lên ngực tự hỏi.

“Đúng nha! Bất quá, trong mắt hắn dường như không có mình.” Kiểu đàn ông giống như hắn chán ghét cô, cho nên hắn để cho cô ở bên cạnh hắn, chỉ bởi vì hận.

“Làm sao lại như vậy? Vân Yên, mình...”

Lý Sĩ Kỳ đang muốn thổ lộ với cô, nhưng Vân Yên dường như đang đắm chìm trong thế giới của chính mình, “Hắn hơn mình tám tuổi.”

“Cái gì? Vân Yên, đối tượng cậu thích không phải...” Thế nhưng không phải là hắn!

“Thiên Phạm!” Cô nói với Lý Sĩ Kỳ, giống như thổ lộ với một người bạn tốt.

“Cậu thích hắn? Hắn có cái gì tốt?”

Trong đầu Vân Yên cẩn thận suy nghĩ một lần, phát giác bản thân mình thật sự không nghĩ ra Diêm Thiên Phạm có điểm nào tốt, đành phải lắc đầu một cái.

Lúc này, Lý Sĩ Kỳ kích động nắm lấy tay của cô nói: “Vân Yên, mình thích cậu đã lâu rồi, cậu chấp nhận mình được không?”

“Cậu...” Cho tới bây giờ, cô đối với Lý Sĩ Kỳ chỉ có tình bạn, không có tình yêu nam nữ, làm sao sẽ...

Vào lúc này, Lý Sĩ Kỳ thừa cơ đặt môi lên môi cô, hắn dịu dàng hôn cô, tựa như đối xử với người yêu.

Nội tâm Vân Yên muốn so sánh nụ hôn của hắn cùng nụ hôn của Diêm Thiên Phạm có cái gì khác nhau, cho nên không lập tức cự tuyệt hắn.

So với nụ hôn của Diêm Thiên Phạm, nụ hôn của Lý Sĩ Kỳ có vẻ ôn nhu hơn, Diêm Thiên Phạm có vẻ thô bạo.

Nhưng quanh quẩn trong lòng cô đều là thân ảnh của Diêm Thiên Phạm, cô dường như trúng cổ của hắn. Nội tâm của cô dâng lên một cảm giác tội lỗi, Vân Yên đang muốn đẩy Lý Sĩ Kỳ ra, bất chợt Lý Sĩ Kỳ cảm thấy thân thể hắn bị kéo lên, bị đánh một quyền đau đớn vào mặt.

Diêm Thiên Phạm giận không kềm được chất vấn: “Em để cho hắn hôn em?” Phụ nữ chính là sẽ hành động khi người ta không đề phòng.

Kể phản bội, hắn tuyệt không cho phép vật sở hữu của mình bị người khác đụng vào, cô quả thật đáng chết!

“Tôi... Thật xin lỗi.”

Biểu tình chột dạ của cô càng làm cho lửa giận trong lòng hắn dâng cao, hắn oán hận giơ tay cho cô một cái tát.

“Bốp!”

Mặt của Vân Yên lưu lại năm dấu tay đỏ rõ ràng.

Lý Sĩ Kỳ bắt chập đau đớn trên người mình, từ trên mặt đất giãy giụa đứng lên, chạy đến bên cạnh Vân Yên nói: “Anh dựa vào cái gì đánh cô ấy?”

“Tôi có tư cách gì, trong lòng cô ta hiểu rõ nhất, cô ta không thể ở chung một chỗ cùng người đàn ông khác.” Nếu hiện tại trong tay hắn có roi, hắn sẽ không chút nào dung tình đánh lên người của cô. (Bun: %#!*&^\$# thằng cha vũ phu!!!! Edit đoạn này mà máu dồn hết lên não)

Ánh mắt Lý Sĩ Kỳ cuồng nhiệt nói với hắn: “Tại sao? Tôi yêu Vân Yên, tôi tin tưởng có một ngày cô ấy cũng sẽ yêu tôi.”

Diêm Thiên Phạm khinh bỉ nhìn hai người, khinh thường mở miệng nói: “Cô ta là tình nhân của tôi, cô ta còn chưa thỏa mãn khách hàng trước là tôi đây, không thể tùy tiện nhận người khách khác.”

“Mình không tin cậu là tình nhân của hắn, mình đưa cậu đi.” Lý Sĩ Kỳ nhanh nhanh chóng lôi kéo Vân Yên đi, muốn cô ngồi lên xe thể thao của hắn.

Diêm Thiên Phạm yên lặng nhìn cô, tựa hồ nghĩ rằng cô không dám rời khỏi hắn cùng đi với người đàn ông khác.

Vân Yên như con đà điểu sợ hãi đối mặt với ánh mắt của hắn, vết thương trên mặt truyền đến nóng rát cũng làm cho cô không dám trở lại bên cạnh hắn, dưới cái nhìn hung hăng của Diêm Thiên Phạm, cô liều lĩnh ngồi lên xe thể thao của Lý Sĩ Kỳ.

Diêm Thiên Phạm nhìn bóng lưng của cô, hàn quang trong mắt lóe lên.

Những thứ thuộc về hắn, người khác đừng nghĩ cướp đi từ trong tay hắn, hắn sẽ đánh dấu quyền sở hữu trên người cô.

Sau khi hai người rời khỏi biệt thự, Lý Sĩ Kỳ vừa lái xe vừa hỏi Vân Yên: “Vân Yên, điều người đàn ông kia nói là sự thật sao?”

“Sĩ Kỳ, nếu như là thật, cậu có xem thường mình hay không?” Cô hoang mang hỏi.

“Sẽ không! Vân Yên, mình tin tưởng cậu không phải là loại phụ nữ đó, nói ra khó khăn của cậu, mình sẽ giúp cậu.” Lý Sĩ Kỳ một lòng muốn giúp đỡ giai nhân.

“Mình... Hắn... Đến rồi!” Từ kính chiếu hậu xe, Vân Yên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, tim cô không khỏi đập thành thịch.

Cô cho rằng lên xe của Lý Sĩ Kỳ có thể tránh né sự tức giận của Diêm Thiên Phạm, nhưng cô thật sự không ngờ Diêm Thiên Phạm lại lái xe đuổi theo.

Tốc độ xe của Lý Sĩ Kỳ rất nhanh, nhưng hiển nhiên không nhanh bằng xe của Diêm Thiên Phạm, xe của Diêm Thiên Phạm hướng sát lại gần xe của Lý Sĩ Kỳ.

“Đưa tay cho tôi!”

Mặc dù đang chạy nhanh như gió, nhưng tiếng hấn la hét giận dữ rõ ràng vẫn truyền vào trong tai của cô. Khi đôi mắt điên cuồng của hấn nhìn cô, cô đành phải đem bàn tay nhỏ bé của mình đưa cho hấn. Bởi vì tay cô bị Diêm Thiên Phạm cầm, vì sự an toàn của cô, Lý Sĩ Kỳ đành phải nhanh chóng dừng xe lại. Dưới sự nắm giữ của Diêm Thiên Phạm, Vân Yên trở lại đến bên cạnh hấn. Đôi mắt rực lửa của hấn bắn ra những tia lạnh lùng, chế giễu liếc nhìn Lý Sĩ Kỳ một cái, hấn nắm lấy cầm của Vân Yên, hung hăng cạy miệng của cô ra, dùng răng nanh cắn lên đôi môi của cô một cái. Diêm Thiên Phạm dùng một tay đóng cửa xe, một tay khác nắm lấy ngực của cô, ngênh ngang rời đi.

Hấn lái xe thật nhanh, không lâu sau xe hấn đã lái về đến biệt thự.

Vân Yên rất sợ hãi lửa giận của hấn, cô chỉ ngồi yên trong xe, cũng không hề muốn xuống xe.

Diêm Thiên Phạm cũng nhìn ra ý nghĩ của cô, vẻ mặt bình tĩnh mở cửa xe cho cô, hơn nữa còn ôm eo cô lên.

“Hiện tại em là tình nhân của tôi, tôi không cho phép em ở bên ngoài xằng bậy cùng người đàn ông khác, thân thể em chỉ có thể thuộc về một mình tôi.” Hấn lại tận mắt nhìn thấy cô hôn người đàn ông khác, nội tâm bị roi quất in lại dấu vết, giống như lại sâu hơn một cái.

“Tôi không có!” Có lẽ cô không nên để Lý sĩ kỳ hôn mình, thế nhưng chỉ là một cái chạm môi nhàn nhạt, mà cô cũng biết, ma chú hấn đang bày ra trên người mình không có bất cứ kẻ nào có thể chối bỏ.

“Em có hay không, chờ một chút tôi dùng qua em sẽ biết.” Lần này, hấn sẽ hung hăng đoạt lấy thân thể của cô, để cho cô không có bất kỳ cơ hội nào phản bội hấn.

Hấn ôm cô đi về hướng hồ bơi, cũng ném cô xuống hồ bơi.

Vân Yên cảm giác mình chìm vào trong nước, thật may là cô biết bơi, rất nhanh liền nổi lên mặt nước.

“Anh làm sao vậy?” Trên người của cô ướt sũng, mặc dù đang cách hấn xa như vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy từ trên người hấn truyền tới lửa giận ngập trời.

“Tôi muốn tẩy đi mùi của người đàn ông khác chạm qua trên người em.” Hấn không quên được cảnh cô hôn người đàn ông khác, một màn kia dường như gọi cho hấn rất nhiều việc, kí ức tuổi thơ, cái chết của cha, mọi chuyện đều làm cho hấn tin tưởng một sự thật phụ nữ là động vật không thể tin. (Bun: a này ngược người ta mà cứ làm như người ta ngược mình không bằng chắc chắc.....)

“Anh không thể nói lý.” Nếu hấn không muốn nghe lời giải thích của cô, cô cũng không còn gì để nói.

Vân Yên đang muốn leo lên bờ, Diêm Thiên Phạm đã tung người một cái nhảy xuống.

“Anh muốn làm gì?” Nhìn hấn từng bước một đến gần, cô cảnh giác hỏi.

“Kiểm tra con mồi của tôi! Tôi muốn xem em có tỳ vết nào hay không.”

Vân Yên nghe vậy liền xoay người muốn trốn, nhưng một giây sau cô phát hiện tay của mình đã bị cánh tay hấn giữ lấy, hai bàn tay đặt lên hai bầu ngực cách lớp y phục ướt sũng của cô, tà nịnh di chuyển vòng quanh hai nụ hoa màu hồng nhô ra.

“Người con trai đó chỉ là bạn học cùng lớp của tôi, anh đừng tức giận...” Mặc dù biết giải thích cũng là dư thừa, cô vẫn cố gắng dập tắt lửa giận trên người hấn.

“Bất kể hấn là ai, về sau chỉ cần để cho tôi nhìn thấy có người đàn ông khác đụng chạm thân thể em, tôi liền sẽ lưu lại dấu ấn của tôi trên người em.” Tay của hấn từ cổ cô đi xuống, khẽ vuốt ve cánh tay nhỏ nhắn và bắp đùi non mềm của cô...

Hồ bơi ban đêm có chút lạnh, nhưng cô lại có thể cảm giác được sức nóng từ cánh tay của hấn đang thiêu đốt cơ thể cô.

Môi của hắn in lại trên tóc mai ướt át của cô, bàn tay ma quỷ vuốt ve bầu ngực ngọt ngào của cô, đặt trong lòng bàn tay ra sức đùa bỡn.

“Không cần! Không cần đối với tôi như vậy...” Cho dù ở trong lòng cô ngưỡng mộ hắn, nhưng hắn dùng lửa nóng như vậy đối đãi, cô cũng không cách nào chịu đựng nổi.

“Em sẽ thích, cô gái, nếm thử một chút tư vị hoan ái cùng ác ma.”

Hắn đẩy thân thể cô tới thành hồ bơi, cởi bỏ quần áo trên người cô.

Tay của hắn cũng cởi áo lót của cô ra, bộ ngực tròn trịa của cô lập tức hiện ra trước mặt của hắn.

Hắn cúi đầu ngậm đầu ngực của cô, tay hướng giữa hai chân cô tìm kiếm, bắt đầu cường tráng xâm nhập giữa hai chân cô.

Tay cùng chân của cô đều không ngừng giãy giụa, nhưng cô căn bản không cách nào chống lại sự mạnh mẽ của hắn.

Môi của hắn siết chặt đầu ngực của cô, cái lưỡi linh hoạt chiếm đoạt lấy hương vị ngọt ngào, làm cho nụ hoa màu hồng càng thêm kiều diễm ướt át.

Hắn nâng cao thân thể cô, để cho cô ngồi trên thành hồ bơi, làm cho hai chân cô tách ra, bàn tay vuốt ve bắp thịt mịn màng trên bụng cô, sau đó nhẹ nhàng rời xuống, dò tìm cẩn thận nhụy hoa giữa hai chân cô.

Cô bỗng có một ham muốn muốn chạy trốn, nhưng cô biết đây là địa bàn của hắn, cô không có khả năng thoát khỏi, mà đôi môi cùng bàn tay tà ác của hắn càng làm cho cô không thể chạy trốn, dần dần, cô cảm giác thân thể mình càng lúc càng nóng, nhiệt độ trên lưỡi hắn dường như truyền đến toàn thân cô.

Bàn tay của hắn nhẹ nhàng ma sát khe suối nhỏ cùng vùng rừng rậm của cô, sau đó dùng đầu ngón tay lướt một vòng quanh tiểu huyết của cô, tiếp đó dùng lực ấn một ngón tay vào...

“Thích không?” Ngón tay hắn vuốt ve tâm huyệt, ma sát lối đi trống rỗng của cô.

“Sẽ đau...” Cô không nhịn được kêu nhẹ.

“Em kiên nhẫn một chút, nếu không một chút nữa em sẽ đau hơn.”

Hắn lại cắm vào thêm một ngón tay nữa, bắt đầu chuyển động nhanh chóng trong cơ thể cô.

Thân thể cô đột nhiên run rẩy, đôi tay không kìm hãm được ôm lấy lưng hắn.

Hắn rút ngón tay lại, dùng môi chạm tới nơi tư mật của cô, dùng đầu lưỡi thăm dò bên ngoài u huyết của cô.

Môi của hắn nấn lại nơi tiểu huyết của cô, dùng hai tay mở rộng chân của cô ra, để cho nơi tư mật của cô hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn.

Lưỡi của hắn không ngừng trêu chọc, liếm láp, ngọ nguậy, cho đến khi u cốc của cô trở thành một mảnh ướt át, hắn mới rời đi.

Hắn kéo thân thể của cô xuống, cũng thuận thế kéo quần lót của cô xuống, bắt đầu cường tráng xâm nhập giữa hai chân cô.

“Chạm vào tôi!” Dưới bóng đêm, hắn trừ bỏ muốn ôm cô, càng muốn để cho cô vuốt ve hắn, giống như hi vọng dựa vào động tác này để chứng minh cái gì.

Cô cũng sờ nhìn hắn, vẫn còn đang đắm chìm trong lửa nóng hắn mới vừa dẫn đốt.

Diêm Thiên Phạm không kiên nhẫn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, để cho cô vuốt ve dục vọng dưới bụng của hắn.

Vân Yên mặc dù có kinh nghiệm qua lần trước, nhưng vẫn xấu hổ muốn tay rút về, nhưng Diêm Thiên Phạm lại không cho phép.

Tay của hắn đặt ở bên bờ, chống một cái, ngồi lên trên thành bể, nhưng hai chân to lớn vẫn đặt trong hồ nước.

Vân Yên không hiểu nhìn hấn, Diêm Thiên Phạm đưa tay về phía cô, khẽ động một cái làm cho cô rời khỏi hồ bơi, hơn nữa còn giạng chân ngang hông hấn.

“Anh...” Tư thế mập mờ như vậy, hấn muốn làm gì? Vân Yên đối với chuyện sắp phát sinh, nhin không được có chút sợ hãi.

“Tôi muốn em!”

Hấn để cho dục vọng bành trướng nhắm ngay chỗ nhỏ hẹp của cô, sau đó từng chút từng chút từ từ thẳng tiến.

“Sẽ đau!” Tay cô từng vuốt ve dục vọng của hấn, cô biết mình tuyệt đối không dung nạp được dục vọng dương cương của hấn.

“Đây là quá trình trở thành phụ nữ mà em cần phải trải qua.”

Hấn cường mãnh thẳng tiến, lại gặp phải tấm màng mỏng ngăn cản, “Thả lỏng, tôi muốn lui ra ngoài.” Hấn ở bên tai cô dụ dỗ.

Vân Yên nghe lời, chậm rãi buông lỏng cơ thể khấn trương của mình, hai chân cũng tách ra một lần nữa.

Hấn giữ lấy vòng eo nhỏ của cô, dùng một đẩy thân một cái xông phá u cốc mềm mại của cô.

“Anh không giữ lời...” Cô nức nở la lên.

“Tôi vốn không có ý định giữ lời, em nên cảm tạ tôi khoan dung đối với em mới đúng.” Hấn tuyệt không cảm thấy có lỗi nói.

“Anh... Mau đi ra, đau quá...” Cô ủy khuất nói.

Hấn không làm theo lời cô, ngược lại đưa tay phủ tới chỗ hai người kết hợp, nhiệt tình vuốt ve bấp thịt non mịn bên cạnh u huyết của cô, để cho tiểu huyết của cô từ từ thích ứng với sự hiện hữu của hấn.

U cốc mềm mại của cô đem vật to lớn của hấn hấp thụ, khiến cho hấn không nhin được sinh ra ham muốn muốn di chuyển, nhưng nhìn biểu hiện đau đớn trên mặt cô, chẳng biết tại sao hấn lại nhin xuống.

“Rất đau sao?”

“Đau quá... Nếu như anh muốn mưu sát tôi, không cần dùng phương pháp này.” Cô nghe qua các bạn học miêu tả, kinh nghiệm lần đầu tiên dường như đều rất không tốt, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến sẽ đau thế này.

“Chờ một chút em sẽ không đau nữa.” Cô thật sự rất nhỏ, mỗi một lần hấn tiến vào sâu hơn một chút, cơ thể cô càng co lại lợi hại hơn, bao trùm chặt chẽ nam tính dưới thân hấn.

“Mở chân em ra một chút.” Hấn hơi nghiêng thân thể ra phía sau, để cho thân thể cô có thể kết hợp chặt chẽ với thân thể hấn hơn.

Cô không làm theo lời của hấn, ngược lại đem thân thể mình lui về phía sau, chịu đựng sự đau đớn ở đùi, muốn thoát khỏi bên cạnh hấn.

Cô biết mình căn bản không có biện pháp dung nạp dục vọng khổng lồ kiên đỉnh của hấn, hấn nên đi tìm những người phụ nữ khác phát tiết mới đúng! Làm gì lại ép cô?

Hấn cho rằng cô sẽ làm theo lời của hấn, không ngờ cô lại muốn thừa dịp hấn còn chưa thỏa mãn liền rút người rời đi.

Hấn lập tức đứng dậy giữ chặt hông của cô, Vân Yên dùng sức giãy giụa, hai người vật lộn trên mặt đất, cuối cùng, thân thể trần truồng của cô đưa lưng về phía hấn, mà thân thể cao lớn nặng nề của hấn đè ép cô.

Nhìn những đường cong mỹ lệ của cô, thanh âm của hấn khàn đục nói: “Em muốn từ sau lưng tới đúng không? Được! Như em mong muốn.” Cô chống cự như vậy đã dẫn ra sự tà ác nhất sâu trong nội tâm của hấn.

Hắn nâng ông của cô lên, từ phía sau lưng chọt đâm vào trong cơ thể cô, anh dừng ở trong cơ thể cô chạy nước rút. Mỗi một lần đều giống như muốn đi đến chỗ sâu nhất trong cô, sau đó hắn mới thối lui khỏi.

“Đau...” Cô muốn rời khỏi sự đau đớn kịch liệt này, nhưng căn bản không thoát được khỏi bàn tay nắm giữ của hắn.

Hắn không để ý tới tiếng cầu xin tha thứ của cô, điên cuồng để dục vọng của mình mãnh liệt va chạm ở lối đi nhỏ hẹp của cô.

Trong cơ thể cô mãnh liệt co rút lại, rất nhanh sẽ khiến cho hắn bắn ra yêu dịch, tận tình vung vẩy trong cơ thể cô...

Sau khi để cho dục vọng của mình tạm thời được thỏa mãn, hắn lật người nằm chết dí một bên.

“Biết đau sẽ không đỡ trò? Tiểu xử nữ.” Không có bất kỳ người phụ nữ nào có thể cự tuyệt hắn, hoặc vọng tưởng có thể khống chế sức mạnh của hắn, cô cũng không ngoại lệ.

Nàng cực kỳ giống một nàng dâu ủy khuất nói: “Sau này... Có thể xin anh đừng cưỡng bức tôi hay không, tôi... Không thích làm chuyện này...” Thân thể của cô giống như bị xe tăng cán qua, ngày mai có thể ngay cả hơi sức rời giường cô cũng không có.

“Tôi làm đau em.” Đúng rồi! Mới vừa rồi hắn không bắn khoản cô là lần đầu tiên, có thể sẽ hơi làm đau cô. (Bun: hơi gì mà hơi!!!)

Nhưng bây giờ vừa nhìn thấy thân thể cô, lại khiến cho bụng dưới của hắn nổi phản ứng.

Diêm Thiên Phạm đi tới bên cạnh cô, tay của hắn chạm vào cổ cô.

“Anh...” Cô sợ hãi nói không nên lời.

“Hiện tại tôi muốn làm gì, chính là suy nghĩ trong lòng em.” Hắn trực tiếp thay cô giải đáp nghi hoặc.

“Mới vừa... Đã làm qua nha!” Nàng còn tưởng rằng tối nay có thể cứ như vậy thoát khỏi mong muốn chiếm đoạt mạnh mẽ của hắn.

Hắn không để ý ánh mắt khẩn cầu của cô, đem thân thể của cô nhẹ nhàng thả vào bên trong hồ bơi.

Hắn để cho thân thể cô sát vào thành hồ, tách bắp đùi của cô ra.

Tay của hắn tìm đến giữa hai chân cô, cảm giác tiểu huyết của cô giống như không thể mở ra hơn nữa, trước tiên hắn đưa ngón giữa vào, hoa nhụy mềm mại của cô hấp thụ ngón tay hắn, hắn lại đưa vào thêm một ngón tay nữa...

“Rất đau, không cần...”

Tay cô chống đỡ lồng ngực của hắn, nhưng hành động này lại càng thêm đốt cháy dục vọng chinh phục cô của hắn.

Thân thể to lớn xâm nhập giữa hai chân cô, nâng mông cô lên, nhắm ngay chỗ mềm mại của cô, hung hăng động thân đâm vào.

“A ”

Dục vọng khổng lồ của hắn khiến cho cơ thể cô đau đớn, ngón tay của cô cắm sâu trên bắp vai hắn.

Hắn chưa bao giờ chạm qua một người phụ nữ nào chặt khít giống như cô, mỗi một lần xâm nhập hắn đều phải kìm nén.

Sức nâng của nước dường như làm dục vọng kiên đỉnh của hắn càng thêm xâm nhập, cũng làm cô cảm thấy đau đớn không chịu nổi.

“Thật là đau! Anh không nên cử động nữa.” Mỗi một lần hắn cử động, cô đều cảm giác càng thêm đau đớn tê liệt.

“Quen rồi, em sẽ không đau nữa.”

Hắn lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô đặt vào trên ngực hắn, để cho cô cảm nhận được luật động của cái móng rắn chắc của hắn.

Vân Yên không nhin được đưa tay đến chỗ hai người kết hợp, muốn... lấy dục vọng nam tính của hắn ra.

Khi cầm lấy dục vọng kiên đỉnh của hắn, cô lại phát hiện chỗ đó của hắn thật quá to lớn, căn bản không cầm được...

Hành động này của cô làm thân thể hắn đột nhiên run lên, hắn dùng một tay giữ lấy bàn tay nhỏ bé của cô, một bàn tay khác nâng cao bấp đùi cô lên, cuồng nhiệt chuyển động trong cơ thể cô...

Vân Yên không chịu nổi sự mạnh mẽ của hắn, nhất thời ngất xỉu...

Sau khi Diêm Thiên Phạm cảm giác được người bám vào trên người hắn không còn bất kỳ lực chống cự nào liền làm một kích cuối cùng trong cơ thể cô, đem dịch nóng bắn vào trong cơ thể cô...

Hắn chưa bao giờ thỏa mãn phát tiết như vậy, xem ra nơi nhỏ hẹp chật khít của cô vô cùng thích hợp cùng hắn quan hệ thân mật.

Đây là lần đầu tiên có người phụ nữ dùng té xỉu để biểu hiện sự cảm thụ với kĩ xảo của hắn.

Nhìn gò má đỏ ửng của cô, hắn ôm cô rời khỏi hồ bơi.

Ủm! Hắn nghĩ thầm, nhìn cô có thể thỏa mãn hắn như vậy, hắn có thể bỏ qua chuyện cô cùng gã nam sinh kia.

Dù sao chờ hắn tận tình hảo hảo dùng xong thân thể xinh đẹp của cô, cô cũng không còn giá trị lợi dụng rồi.

Phụ nữ đều là gái điểm xảo quyết, bọn họ chỉ biết vọng tưởng nắm giữ được người đàn ông, hừ!

Hắn ôm cô đi vào biệt thự, bước lên lầu, đi tới phòng của hắn, sau đó nhẹ nhàng đặt cô trên giường của mình.

Nhìn sắc mặt của cô đỏ ửng, nội tâm của hắn lại không kìm hãm được dâng lên mấy phần tình cảm triu mến.

Vân Yên nói mơ: “Không cần lại một lần nữa....”

Hắn đặt một nụ hôn lên trán cô: “Tối nay sẽ không một lần nữa.”

Hắn biết đêm đối với hắn mà nói là không ngừng nghỉ, nhưng ôm cô trong ngực lại khiến cho hắn đột nhiên sinh ra cảm giác muốn ngủ.

Hắn nằm xuống bên cạnh cô, cánh tay khóa chặt cô lại, hắn cảm giác nhiệt độ người bên cạnh dường như truyền vào trong lòng của hắn, một mối nồng đậm cuốn lấy hắn...

Ngoài cửa sổ, ánh trăng nhu hòa, ánh sao rực rỡ đầy trời.

5. Chương 5

Diêm Thiên Phạm nghe tiếng chim líu lo ríu rít từ từ tĩnh lại, khẽ chớp chớp mắt, đột nhiên phát hiện ra dường như mình không có kinh nghiệm thức dậy lúc sáng sớm.

Tối hôm qua, hắn thế nhưng cả đêm lại ngủ ngon, là bởi vì hắn hai lần vận động kịch liệt sao?

Ngày trước hắn cũng từng phóng túng qua như vậy, nhưng buổi tối vẫn không có cách nào ngủ được!

Ánh mắt của hắn không khỏi hướng tới Vân Yên còn đang cuộn chăn bông ngủ say.

Xem ra tối hôm qua hắn thực sự mệt chết cô!

Bởi vì, cô dường như có thể trị được chứng mất ngủ của hắn.

Ai! Nếu như cô không phải con gái của kẻ thù, có lẽ... Hắn sẽ đối xử với cô tốt hơn, ngón tay Diêm Thiên Phạm dịu dàng vuốt ve khuôn mặt tinh khiết của cô, cô thật sự là một cô gái dễ thương, trong lòng hắn thầm nghĩ, nhưng cảm nhận được nội tâm của mình sinh ra một loại tình cảm không hiểu được đối với cô, tim của hắn đột nhiên rơi vào chấn động.

Hắn nhất định phải nhắc nhở mình, cô là con gái của kẻ thù, chỉ có thể vui đùa, tuyệt đối không thể động lòng, bởi vì phụ nữ là sinh vật dễ tiện, bọn họ chỉ biết làm ra những chuyện có lỗi với đàn ông, không có một người phụ nữ nào đáng giá để đàn ông thật lòng đối đãi. (Bun: cứ đà này thì anh ế cho đến già mà thôi!!!!)

Tay của hắn trượt từ tóc mai của cô, cuối cùng dừng lại trên môi cô, hắn thuận theo cổ xúc động trong nội tâm, cúi đầu hôn lên môi cô.

Môi của cô khiến cho hắn có cảm giác như tiến vào mộng đẹp, quên đi, hắn tự nói với mình, giờ phút này trước hết để cho hắn mặc sức đắm chìm bên trong hương thơm ôn nhu, để cho hắn tận tình thưởng thức mùi của cô.

Linh hồn của hắn tựa hồ khát vọng tìm được thứ gì đó trên người của cô.

Vân Yên cảm thấy trên môi ướt át, cùng cảm giác trên người bị áp bách, cô không khỏi khản trương mở mắt ra.

“Làm sao anh lại nằm trên giường của tôi?” Vân Yên mở mắt, giọi vào trong mắt cô chính là khuôn mặt của hắn.

“Đây là giường của tôi, em đã là người phụ nữ của tôi rồi.”

Hàm nghĩa trong lời của hắn, cùng cảm giác đau nhức từ người cô truyền đến, khiến cô nhớ tới rõ ràng chuyện đã phát sinh đêm qua.

“Anh buông ra, tôi đã dậy rồi!” Tối hôm qua hắn cũng đã làm rồi, hắn còn muốn như thế nào nữa?

“Không cần! Tôi còn muốn em.” Cũng rất kinh ngạc dự vọng của hắn lại nhanh như vậy nổi lên hứng thú, vừa nhìn thấy da thịt trắng nõn của cô khiến cho hắn không nhịn được sinh ra dự vọng cực lớn.

Nếu cô là tình nhân của riêng hắn, cô nên phụ trách thỏa mãn nhu cầu sinh lý của hắn.

“Tối hôm qua anh... đã...” Nên làm không phải cũng đã làm sao? Cô không hiểu hắn còn muốn làm gì nữa?

Hắn thoáng điểm nhẹ một cái lên chóp mũi cô, dụ dỗ nói: “Sớm làm xong, em có thể đi học sớm một chút.”

Nghe được hắn nói như vậy, cô không nhịn được cau mày: “Sẽ đau!”

“Qua ba lần sẽ không đau đớn nữa.” Dĩ nhiên, số lần làm càng nhiều, u cổ của cô sẽ càng thích ứng với sự hiện hữu của hắn, càng sẽ không cảm thấy đau, ngược lại sẽ vui sướng khôn cùng.

“Có thật không?” Hắn nói tới điểm này, cô dường như chưa từng nghe bạn học đề cập qua!

Hắn hôn lên chóp mũi cô, nói: “Thật.” Cô thật sự vừa rất đơn thuần lại rất dễ gạt, đã vậy hắn sẽ không cần phải khách khí.

Hắn vén chăn bông trên người cô lên, giọi vào tầm mắt chính là thân thể mê người khiến người khác muốn phạm tội của cô.

Vì có thể làm cho cảm giác đau nhức trên người giảm bớt, Vân Yên cũng không mãnh liệt phản kháng hắn nữa.

Khi hắn hôn môi cô, hắn liền kinh ngạc phát giác dự vọng dưới bụng mình đã bắt đầu nóng rực.

Hắn để cho cô ngồi vào giữa hông mình, biểu tượng nam tính cứng rắn của hắn chống đỡ sự mềm mại của cô.

Vân Yên lén nhìn gương mặt của hắn một cái, ánh mắt liền chuyển qua cơ thể nam tính của hắn, cơ bắp bèn chắc, cơ ngực, cơ ngực cuộn cuộn, sau đó dời xuống đến giữa hai chân to lớn của hắn...

Cô hít vào một hơi, nhìn thấy dưới ánh nhìn chăm chú của cô, biểu tượng nam tính của hắn càng lúc càng lớn lên, nội tâm không khỏi e ngại.

“Sẽ đau...” Cô ngập ngừng nói.

“Sẽ không, lần này do em chủ động.”

Hắn bắt lấy hai tay của cô, để cho cô chạm vào dục vọng đang căng cứng của hắn.

Tay của cô vuốt ve dục vọng của hắn, cảm thụ được bắp thịt rắn chắc, lập tức nhớ tới sự đau đớn tối qua khi hắn tiến vào trong cơ thể cô, cô không nhận được muốn rút bàn tay nhỏ bé về.

“Không làm xong nhanh một chút thì em không thể đến trường học, mau làm đi! Lấy tay vuốt ve nó.” Cùng cô ân ái giống như có thể xua tan bóng ma trong lòng hắn, hắn khẩn cấp muốn ân ái cùng cô để chứng thực loại cảm giác này.

Ám thị uy hiếp trong lời nói của hắn khiến Vân Yên nghe được mặt đỏ tim đập, không thể làm gì khác hơn là làm theo ý hắn, đôi tay nhẹ nhàng chà xát dục vọng nóng rực của hắn, cũng cảm giác bộ phận đó của hắn dường như càng lúc càng lớn.

Hai mắt của cô xấu hổ nhìn sang một chỗ khác, cảm giác dường như có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của mình.

“Nhìn tôi!”

Mệnh lệnh của hắn khiến Vân Yên quay đầu, nhìn về phía gương mặt của hắn.

“Tại sao em không nhìn đôi tay nhỏ bé của em ở trên người tôi khơi ra biến hóa gì?” Hắn câu dẫn nói, bàn tay to còn mang theo trêu chọc ẩn vào nụ hoa của cô.

“Là anh... Muốn tôi làm như vậy!” Cô nghĩ muốn nhanh đi đến trường học, cho nên không thể không làm theo lời hắn nói!

“Tôi không muốn em làm lâu như vậy.” Nếu cô không dừng tay, dục vọng của hắn sẽ bùng nổ trong tay cô.

Vân Yên muốn rút bàn tay bé nhỏ về, nhưng lại bị Diêm Thiên Phạm ngăn lại.

“Đặt nó vào trong cơ thể em, nông sâu đều do em quyết định...”

Dưới sự ra hiệu của hắn, Vân Yên xấu hổ từ từ đem vật to lớn của hắn bỏ vào trong tiểu huyết của mình...

Nhưng khi vật vạm vỡ của hắn chậm rãi tiến vào, lối đi nhỏ bé của cô căn bản không cách nào dung nạp được hắn.

“Sẽ đau! Anh gạt tôi...” Cái gì ba lần sẽ không đau nữa, cô làm sao có thể tin tưởng lời nói dối của hắn? Hắn... Thật sự là quá lớn, thân thể nhỏ bé của cô thật đã từng dung nạp qua cái khổng lồ của hắn sao?

“Đó là do chân của em mở ra chưa đủ lớn, mở ra hơn nữa.” Mặc dù hắn muốn lập tức đem toàn bộ vùi sâu vào trong cơ thể cô, nhưng hắn cũng có chút hứng thú với quá trình trêu chọc cô.

Hai chân đang vòng quanh hông hắn của cô mở rộng ra thêm, nhưng vẫn không có cách nào thuận lợi đem dục vọng của hắn tiến vào trong cơ thể cô.

“Không cần làm, thật đau...” Chân của cô đã mở ra hết mức, nhưng vẫn đau quá!

“Không được! Một lát nữa sẽ không đau, sâu hơn nữa...”

Vân Yên không muốn lại thuận theo lời của hắn, tay của cô buông dục vọng của hắn ra, chuẩn bị muốn xuống giường.

Dục vọng của hắn đột nhiên rời khỏi tiểu huyết chặt chẽ của cô khiến cho hắn không nhận được rên rỉ ra tiếng, lại thấy cô muốn rời khỏi bên cạnh mình, hắn kéo chân của cô lại, lôi cô về trên giường.

“Làm việc bỏ dở nửa chừng, là một hành động vô cùng không tốt.” Hắn không vui dạy dỗ.

Nhìn vẻ mặt cười như không cười của hắn, cảnh giác trong nội tâm Vân Yên không nhận được buông lỏng xuống.

Diêm Thiên Phạm chăm chú nhìn cô, bàn tay di chuyển đến giữa hai chân của cô, ngón tay dò xét bên trong cơ thể cô...

“Sẽ đau! Không cần.” Cô muốn kẹp chặt hai chân vào, nhưng đầu gối hữu lực của hắn đã ngăn cô lại, cương quyết đem hai chân cường tráng gác vào hai chân cô.

Hắn không hề cho cô thời gian e ngại nữa mà dùng sức mạnh mẽ tiến thẳng, xâm nhập tiểu huyết của cô.

Thân thể của cô lập tức về lui phía sau, muốn loại bỏ cảm giác không thoải mái bất ngờ này, nhưng hắn đã dùng lực giữ lấy hông của cô, làm ông cô chuyển động lúc lên lúc xuống, thử bao dung vật cứng của hắn, thích ứng với sự hiện hữu của hắn.

Thân thể của cô không khỏi sinh ra một trận run rẩy, co rút, móng tay cũng hăm sâu vào da của hắn.

Trong nháy mắt khi hắn tiến vào trong cơ thể cô, sự khoái hoạt vì va chạm bắt đầu chạy tán loạn, cảm giác kia giống như một đợt sóng, vỗ về thân thể cô, máu của cô như có dòng điện bám vào, dẫn đốt khoái cảm trên người, sự chặt chẽ trong cơ thể theo bản năng ôm lấy sự cứng rắn của hắn...

Hắn làm cho bắp đùi của cô mở rộng thêm ra, nâng cao lên đặt vào phần eo của hắn, tiếp theo cuồn mãnh cắm vào trong cơ thể cô.

Trải qua sự vuốt ve mới vừa rồi, tiểu huyết của cô dường như dễ dàng tiến vào hơn, hắn cuồn liệt thẳng tiến, mỗi một lần đều giống như đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, nhìn cô nằm dưới người hắn, trên người tràn đầy mồ hôi cùng ửng đỏ, hắn bắt đầu chuyển thành luật động một nông một sâu, mong đợi khiến cho cô cũng nhận được vui thích.

“Còn đau không?” Hắn để cho dục vọng của vào rút ra đâm vào lần nữa.

“Còn!” Loại vui sướng thống khổ này khiến cho cô cảm giác dường như đến được thiên đường.

Hắn ngừng chuyển động, mặc ồ hôi trên người mình chảy xuống, cũng không tiếp tục tiến vào trong cơ thể cô nữa.

“Làm sao vậy?” Đột nhiên dừng lại khiến cho cô ngạc nhiên.

“Em còn muốn thì phải tự mình.” Lần đầu tiên hắn có ý định muốn chinh phục một người phụ nữ.

Vân Yên mới nếm thử tư vị tình yêu nam nữ, mặc dù muốn cho khát vọng của mình được thỏa mãn, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Cô từ từ xuống giường, ánh mắt tránh khỏi ánh mắt tà ác của hắn: “Tôi muốn đến trường học.”

Vân Yên vội vàng đứng dậy, mặc quần áo rơi trên đất vào.

“Quên đi!” Hắn xuống giường, đem lấy thân thể cô áp lên vách tường, hắn vô cùng không vui, đây là lần đầu tiên có người phụ nữ chưa được thỏa mãn đã muốn rời đi.

Hắn dùng sức tách chân cô ra, kéo quần lót mới vừa mặc xuống, đem dục vọng của mình đẩy vào sâu hơn trong cơ thể cô.

Dục vọng của hắn ở trong cơ thể cô càng thêm cao vút nhếch lên, mãnh liệt đâm sâu vào một lần nữa.

Hắn ôm lấy hông của cô, làm cho cô vòng chân quanh hông hắn, trong miệng Vân Yên không ngừng phát ra thanh âm ưm ưm, càng thêm làm cho hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Hắn thẳng lưng một cái, đem toàn bộ dịch nóng rót vào trong cơ thể cô, một dòng điện có rút cấp tốc chạy đến bụng dưới của cô.

Hắn rút dục vọng của mình ra khỏi cơ thể cô, một cỗ chất lỏng ấm áp chậm rãi chảy ra từ trong cơ thể cô, hắn cầm lấy giấy vệ sinh tới lau sạch rồi ôm cô lên giường.

Tay của hắn chống cằm lên nệm mắt nhìn cô, bàn tay vẫn tà ác di chuyển trên thân thể mềm người của cô.

“Tôi không có hơi sức...” Làm chuyện hao phí thể lực như vậy, khiến cô cảm giác được mình thực sự suy yếu.

“Hôm nay tôi giúp em xin nghỉ, em hảo hảo ngủ một giấc đi!” Hấn là một người đàn ông có dục vọng rất mãnh liệt, nhưng với một xử nữ mà nói, hấn một hơi muốn cô ba lần là quá nhiều.

Mà kích tình hấn dẫn đốt trên người cô, chỉ sợ trước đây Vân Yên chưa bao giờ cảm thấy.

Gần tối, Vân Yên yếu ớt tỉnh dậy, cô cảm giác thân thể mình mệt mỏi không chịu nổi, nhớ tới mình và Diêm Thiên Phạm nóng bỏng triền miên, cô cảm giác thân thể mình nóng từ đỉnh đầu đến dưới chân.

Cô cho hấn trình tiết quý báu, như vậy thù hận trong lòng hấn có thể giảm bớt một chút hay không? Hấn có thể có chút thích cô hay không?

Vân Yên có thể cảm giác được phần ái mộ hấn trong nội tâm mình càng trở nên mãnh liệt hơn, hơn nữa cũng biết phần ái mộ đó đã chuyển thành một loại tình cảm mãnh liệt hơn.

Cô yêu hấn!

Có lẽ cô có chút ngây thơ, có chút mơ hồ, nhưng loại cảm giác muốn gặp một người, khát vọng được nghe được thanh âm của một người, tựa đầu vào trong ngực của hấn, nhớ đến mùi vị trên người hấn, lưu luyến nhiệt độ cơ thể hấn, đủ loại cảm giác, hấn là yêu.

Chỉ cần nhìn hấn, cô cũng rất vui vẻ.

Bất kể hấn có hận cô hay không, cô nhất định sẽ nỗ lực làm cho hấn yêu cô.

Đang lúc Vân Yên suy tư, cửa được mở ra.

“Em tỉnh rồi! Thân thể em cảm thấy như thế nào?” Đối với một cô gái mới nếm thử tư vị mây mưa, ba lần thật sự là quá nhiều rồi, nhưng hấn vẫn không khắc chế được dục vọng muốn cô lần nữa, cả ngày hôm nay ở công ty, trong đầu hấn bất cứ lúc nào cũng nghĩ tới vẻ mặt ngốc nghếch của cô.

Xem ra, trò chơi một tay hấn an bài sắp kết thúc.

“Khá tốt, tôi dường như ngủ cả một ngày.” Trước kia cuộc sống của cô sẽ không sa đoạ như vậy, kể từ lúc biết hấn đến nay, cuộc sống của cô tựa hồ như mất tự chủ rồi.

“Tôi làm cho em ngủ cả một ngày, dù sao tối qua cùng sáng nay em cũng tiêu hao không ít thể lực.” Hấn ngụ ý nhìn những vết đỏ khắp người cô.

“Ừ! Tôi không đi học, kể từ lúc biết anh đến nay, tôi xin nghỉ, lại trốn học, cũng mau biến thành cô gái hư rồi.” Cô chưa từng nghĩ tới cuộc sống của mình sẽ biến thành sa đoạ như hôm nay.

“Em không mong muốn như vậy sao?” Đùa bỡn tình cảm cô một chút trong quá trình trả thù này dường như cũng không có gì không tốt, coi như là thu hoạch ngoài dự định đi!

“Tôi muốn... Từ trước đây thật lâu tôi đã ái mộ anh, hơn nữa sau khi nhận thức anh, tôi phát hiện mình...”

“Phát hiện mình như thế nào?”

“Em yêu anh.” Cô mê luyến nhất cử nhất động của hấn.

Hấn nghe qua rất nhiều phụ nữ thổ lộ, nhưng chưa từng có một ai giống như cô khiến cho nội tâm hấn một hồi cảm thụ kỳ dị như vậy.

Hấn ngồi lên bên giường, tà khí vuốt ve gương mặt của cô nói: “Tôi cũng có điểm thích em.”

“Thật vậy sao? Nhưng không phải anh rất hận cha em sao?”

“Chuyện đó không liên quan đến em, quan trọng là tương lai của hai người chúng ta.” Muốn đùa giỡn tình cảm của một cô gái, đối với hấn mà nói cũng không phải là việc khó.

“Em cảm thấy em thật vui vẻ, em càng lúc càng thích anh rồi.” Cô vùi đầu vào ngực hấn, cao hứng nói ra bí mật trong lòng.

Vân Yên tự động giải thích hành vi của hấn hai ngày qua là biểu hiện “yêu”.

“Tôi cũng thích em.” Lấy được thân thể cùng tình cảm của cô, có thể khiến cho hành động báo thù lần này trở nên thú vị hơn, dù sao con mồi của hấn cũng đã bước vào trong vũng bùn, còn hồn nhiên chưa phát hiện ra!

“Đi thay một bộ y phục, tôi đưa em ra ngoài ăn cơm.”

“Vâng!”

Hấn tự mình lái du thuyền cùng Vân Yên ra biển, ánh trăng lấp lánh trên mặt nước mênh mông, trước mặt có thức ăn ngon phong phú, tất cả làm cho Vân Yên say mê không thôi.

“Bóng đêm thật là đẹp.”

“Ừ, rất đẹp, cái này tặng em.” Hấn lấy ra một cành hoa bách hợp từ sau lưng.

“Cám ơn!” Cô đem hoa bách hợp đưa lên trước mũi ngửi ngửi. “Anh mua đóa hoa này lúc nào? Em làm sao không biết.”

“Có tiền không có việc gì không làm được.” Hấn ngượng nghịu nói.

“Đúng, anh có rất nhiều tiền, nhưng anh vui vẻ sao?” Cô tò mò hỏi.

“Vui vẻ cũng không thể làm đồ ăn, kiếm nhiều tiền mới có thể nắm giữ được mọi chuyện trong cuộc sống.” Hấn một bộ nhận xét về đời người.

“Em nghĩ, lúc nhỏ anh nhất định rất cô đơn, cũng không vui vẻ.” Cô ngây thơ phân tích cá tính của hấn.

“Tại sao nói như vậy?”

“Bởi vì, người có tiền đều muốn vội vàng kiếm thật nhiều tiền hơn nha!” Vân Yên mặc dù ngây thơ, nhưng từ nhỏ cuộc sống gia đình giàu có, thời gian nhìn thấy người làm so với thời gian nhìn thấy cha mẹ còn nhiều hơn, loại cuộc sống thiếu thốn tinh thần đó cô vô cùng rõ ràng.

“Đúng vậy, tôi chính là muốn kiếm nhiều tiền hơn. Em thì sao? Khi còn bé thường làm những gì?” Hấn đột nhiên cảm thấy có chút tò mò đối với bối cảnh trưởng thành của cô.

“Mẹ em qua đời từ rất sớm, mà cha lúc nào cũng lo làm việc, cha cho em cuộc sống vật chất tốt nhất, em có rất nhiều búp bê, đều là bọn chúng làm bạn cùng em hết quãng thời gian thơ ấu. Có đôi lúc, em thật sự hi vọng cha không cần kiếm nhiều tiền như vậy, hi vọng cha có thể dành thêm một ít thời gian ở bên cạnh em, nhưng những bữa tiệc xã giao của ông đều vĩnh viễn nhiều không dứt..., ” Vân Yên đang nói, đột nhiên phát hiện hấn dùng ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chú vào cô, cô không khỏi ấp úng nhìn hấn nói: “Làm sao vậy, trên mặt em dính gì à?”

“Không có, em ăn chút gì đi! Gầy như vậy, tôi lo lắng gió sẽ thổi em đi mất.” Hấn vội vàng lãng sang chuyện khác.

“Có chuyện như vậy sao?” Vân Yên không nhịn được nho nhỏ nói thầm. Diêm Thiên Phạm không trả lời cô, hấn đi thẳng đến bên cạnh mép thuyền, nhìn mặt nước phía xa xa.

“Anh làm sao vậy?” Tay của cô khẽ vuốt tấm lưng rắn chắc của hấn.

Lời nói vừa rồi của cô giống như một loại dây cung chạm đến nội tâm hấn, làm cho hấn hồi tưởng lại tuổi thơ xa xôi, hấn bị giam ở trong tủ quần áo...

“Không có gì? Tại sao em lại thích tôi?” Diêm này hấn thật tò mò.

“Bởi vì... Trước kia em đã từng đến nhà anh mấy lần, từng nhìn thấy anh, khi đó em sinh ra một cảm giác ngưỡng mộ anh, có thể là bởi vì anh vô cùng... Cao lớn, thành thực!”

“Ở bên cạnh tôi, em cảm thấy như thế nào?” Hấn đột nhiên có chút muốn biết suy nghĩ trong lòng cô.

“Anh... Em cảm thấy rất kích thích.” Cô từng nghĩ đến tình huống nói chuyện yêu đương, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ nói chuyện yêu đương với hắn.

“Kích thích! Em nói chuyện chúng ta ân ái.” Khóe môi hắn hiện lên một nụ cười xấu xa, cố ý trực tiếp bởi móc cô.

“Dĩ nhiên không phải.” Gương mặt của cô bỗng chốc một mảnh đỏ bừng, ánh mắt cũng không dám đặt trên người của hắn.

Hắn một tay ôm chầm lấy cô, để cho cô tựa vào ngực của hắn, ngón tay quần vòng quanh sợi tóc mềm mại của cô.

“Em nói kích thích là chỉ cái gì?” Hắn sẽ không lãng phí tâm tư trên người bất cứ người nào, nhưng hắn lại muốn hiểu rõ cô hơn, cảm giác này không ngừng gặm nhấm trái tim hắn.

“Em... Cảm giác cuộc sống của mình rối loạn, nhưng em dường như có thể quen với cuộc sống rối loạn này.” Ở chung một chỗ với hắn, cô dường như trở nên sa đọa rồi, hơn nữa còn hoàn toàn sa đọa.

“Em yêu tôi! Đó là một loại cảm giác như thế nào? Em có thể miêu tả một chút không? Tôi đối với cảm giác yêu rất xa lạ.” Hắn chưa bao giờ chân thật thể nghiệm qua chữ yêu này, bất kể là từ trên người người khác, hay là bản thân mình.

“Yêu chính là yêu, có một ngày anh yêu em anh liền sẽ biết.” Cô cũng không nói được yêu đến tột cùng là cái gì.

“Em có tự tin như vậy?” Hắn tuyệt đối sẽ không yêu loại sinh vật dễ tiện như phụ nữ, đứa ngốc đáng thương.

“Bây giờ anh thích em, có một ngày sẽ yêu em.” Cô vô cùng có tự tin.

“Được! Vậy hiện tại chúng ta cùng “làm” trước!” Hắn cũng không hiểu vì sao hắn luôn có dục vọng muốn đoạt lấy cô!

“Anh sẽ không phải là muốn...”

“Tôi chính là muốn...”

Hắn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, bàn tay to thăm dò vào bên trong y phục của cô, vân vê nhào nặn vật tròn trịa của cô.

“Sẽ có người nhìn thấy!” Ở cùng một chỗ với hắn, hắn luôn khiêu chiến sự bỏ qua lễ giáo của cô.

“Nơi này là vùng biển tư nhân, sẽ không có người nhìn thấy.” Hiện tại hắn chỉ muốn cô, hắn sẽ tạm thời quên thân phận của cô là con gái của kẻ thù, nói sau đi, ôm lấy thân thể hoàn mỹ của cô, còn có thể khiến cho hắn ngủ ngon cả đêm.

“Nhưng...”

Hắn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, tay vuốt ve bộ ngực của cô, đưa cô đến bên cạnh bàn, sau khi quét rơi đồ đạc trên bàn, để cho cô ngồi ở trên bàn.

“Thiên Phạm... Em sợ...” Hắn luôn luôn khiêu chiến nội tâm của cô.

Hắn tách chân cô ra, kéo quần lót của cô xuống, hắn cúi đầu, dùng đầu lưỡi khiêu khích nơi riêng tư nhạy cảm của cô.

“Không thể...” Cô xấu hổ cự tuyệt.

“Có thể.” Hắn kiên quyết nói.

Hắn dùng đầu lưỡi lướt nhẹ nếp gấp của đóa hoa, dùng đầu lưỡi ra vào vỗ về chơi đùa cô.

Thân thể của cô không tự chủ được nghênh đón hắn, đem chân của mình mở rộng ra thêm.

Sau khi chất mật trào ra giữa hai chân cô đã ẩm ướt đầu lưỡi của hắn, hắn để cho dục vọng sưng nóng của mình bỗng chốc xâm nhập vào trong cơ thể cô, cái mông dùng sức chuyển động ra vào.

Theo chiếc thuyền khê lắc lư, hấn dừng mãi và chạm qua lại trong lối đi của cô.

Dưới ánh trăng, trận hoan ái kịch liệt này, tựa như không có lúc nào dừng lại...

6. Chương 6

Trải qua mười mấy ngày ở chung, Vân Yên càng lúc càng cảm thấy Diêm Thiên Phạm là một “người tốt” mắt ác tâm thiện.

Giờ phút này, hai người đang ở một nhà hàng cao cấp thưởng thức bữa tối, toàn bộ nhà hàng đều được Diêm Thiên Phạm bao trọn, cho nên bên trong chỉ có hai người bọn họ dùng cơm trong tiếng saxophone tuyệt vời.

“Anh có thể tha thứ cho cha em không?” Cô tin tưởng hấn có yêu cô, nếu không hấn sẽ không làm chuyện kia với cô, nghĩ đến chuyện đó giữa hai người, hai má Vân Yên không khỏi lại cảm thấy một hồi lửa nóng.

“Em dùng cái gì nói điều kiện với tôi?” Hấn chưa bao giờ có ý ngừng trả thù cha cô, quan hệ thân mật với cô chỉ là hành động phụ tặng cho cha cô một món điểm tâm ngọt mà thôi.

Ánh mắt của cô lóe lên hào quang ảo tưởng đối với tương lai, ngây thơ nói: “Bằng em yêu anh.” Ở cùng hấn, cô càng bị mị lực của hấn hấp dẫn, cũng càng ngày càng yêu thương hấn.

“Em cho rằng còn bao lâu nữa tôi sẽ chán ghét thân thể em?” Hấn lãnh khốc nói, giống như mũi tên nhọn bắn thẳng về phía cô.

Nghe được lời nói sắc bén không chút lưu tình của hấn, khuôn mặt rực rỡ của cô lập tức ảm đạm xuống. Cô làm sao có thể không biết rõ thân phận của mình? Hấn từng nói qua cô chỉ là tình nhân của hấn, cô còn có thể yêu cầu cái gì đây?

Nhìn khuôn mặt cô ưu thương, hấn không nhịn được nói thêm một câu: “Có lẽ có một ngày tôi sẽ khiến bản thân mình yêu em.” Trong từ điển của hấn, hấn khinh miệt nhất chính là chữ “yêu”, hấn không hiểu tại sao lại có người tin tưởng “tình yêu” tồn tại? (Bun: Từ đầu đến giờ có mỗi chỗ này là đáng yêu nhất thôi!)

“Cám ơn anh, em rất cảm động.” Sự lạnh lẽo trong nội tâm của cô lập tức tiêu tán, đắm chìm trong lời nói ngọt ngào của hấn. Nhìn cô ngọt ngào cười lộ ra lúm đồng tiền, nội tâm của hấn lại không khỏi sinh ra một loại cảm giác vui vẻ. Không nghĩ tới một lời nói dối của hấn, thế nhưng lại có thể khiến cho cô vui vẻ đến mức như vậy.

Bất quá, sở dĩ nguyên nhân hấn nói ra câu nói kia chính là để đùa bỡn cô mà thôi!

Hấn hướng cô ngoắc ngoắc tay, ý bảo cô tới đây.

Vân Yên thuận theo tiêu sái đi tới, hấn một tay kéo cô vào trong lòng, hít lấy hương thơm say lòng người trên người cô.

Cô dựa vào trong ngực hấn, sờ sờ một ít râu trên cằm hấn nói: “Em hi vọng có một ngày có thể làm cô dâu của anh.” Nếu như hai người bọn họ có thể có kết quả, cô nhất định là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian.

Ánh mắt của hấn lập tức chuyển thành khinh miệt cùng giễu cợt, hấn sắc bén híp mắt nhìn cô: trong lòng thầm nghĩ, phụ nữ đều có yêu cầu, đối với tiền bạc, đối với tình yêu, cô cũng không ngoại lệ, mà hấn sẽ không hạ thủ lưu tình đối với cô. Xem ra, lời ngon tiếng ngọt của hấn đối với cô có thể dừng ở đây rồi, hấn nên lựa chọn thời điểm hành động.

“Muốn làm cô dâu của ác ma, trước hết cho tôi thân thể của em đi!”

Hấn ôm lấy cô, đi về phía phòng khách quý trên lầu, hấn muốn thân thể của cô, để cho hấn có thể ngủ ngon cả đêm.

Vân Yên rất tin tưởng tình yêu của mình có thể cảm động hắn, cho nên, cô ngọt ngào rúc vào trong ngực của hắn, hít lấy mùi hương nam tính tỏa ra từ trong ngực hắn.

Hôm sau -

Vân Yên từ từ trong giấc mơ thức dậy, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Diêm Thiên Phạm, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc, cô cũng không tính gọi hắn dậy, thế là cô mặc đồng phục, đeo cặp sách lên lưng, từ trên lầu đi xuống.

Vân Yên cầm tờ báo sáng sớm lên, kính ngạc phát hiện tin tức đầu tiên ở trên báo.

Xí nghiệp Bạch Thị phá sản, Chu thị được mong đợi trong thương trường lại đang nổi lên một cuộc phong vân.

Vân Yên cầm lấy tờ báo trên tay vọt lên lầu.

Cô đến bên giường không ngừng lay động thân thể Diêm Thiên Phạm kêu to: “Thiên Phạm, Thiên Phạm...” Cô cần hắn, cần hắn nói cho cô biết đây không phải là sự thật, hắn sẽ không tàn nhẫn như vậy.

Sau khi cô trả giá bằng bản thân mình, hắn không thể lãnh khối đối xử với cô như thế!

Cô không cần hắn phản bội sự tín nhiệm của cô, phản bội tình yêu của cô dành cho hắn!

Ông trời! Cầu xin người ngàn vạn lần không cần cướp đi kho báu trân quý nhất trong nội tâm của con, được không? Vân Yên ở trong lòng khóc thút thít.

Diêm Thiên Phạm nghe tiếng la hét của cô, không kiên nhẫn tỉnh lại.

“Em là muốn tôi muốn em một lần nữa sao?” Hắn xoay người đem cô đặt phía dưới mình.

“Không phải! Em có chuyện muốn hỏi anh.” Cô cần hắn nói cho cô biết, nói tin tức trên báo không phải là thật.

“Chuyện gì?” Giọng điệu của hắn có chút lơ đãng, ngón tay còn không ngừng trêu chọc từng sợi tóc của cô.

Vân Yên đem tờ báo để trước mặt hắn: “Anh nói cho em biết, đây không phải là thật!”

Diêm Thiên Phạm nhàn nhạt quét qua tờ báo trên tay cô một cái, ngay sau đó lơ đãng nói: “Tin tức này là thật, hơn nữa còn do tôi bảo thuộc hạ làm vậy. Em là tình nhân của tôi, mà xí nghiệp Bạch thị từ hôm nay trở đi cũng thuộc về tôi.”

“Sao anh có thể làm như vậy?” Một thế giới được gọi là “yêu” trong nội tâm của cô đã muốn tan vỡ, nếu từ lúc bắt đầu hắn đã không thật lòng với cô, vậy tại sao hắn không nói rõ ràng? Tại sao phải cho cô hy vọng?

“Cha cô hại chết người cha mà tôi kính yêu nhất, tôi tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình với cô.” Phàm là người thiếu nợ hắn, hắn nhất định sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời.

“Phải không? Em còn cho rằng...” Cô hoảng loạn khóc không thành tiếng.

“Cho rằng cái gì?”

“Cho rằng có một ngày anh sẽ yêu em.” Cô lo sợ không yên nói.

“Em có thể dừng mơ mộng hão huyền được rồi.” Hắn lạnh lùng nói.

“Anh... Anh lừa gạt tôi, anh không giống như lúc ban đầu nói sẽ bỏ qua cho công ty của cha tôi.” Tại sao hắn có thể như vậy? Cô đã đem trinh tiết quý giá nhất của mình cho hắn, tại sao hắn còn không chịu tha cho công ty của cha cô?

“Ngay từ đầu tôi đã không có ý định bỏ qua công ty của cha em, mà em chỉ là vật để tôi trả thù cha em mà thôi.” Hiện tại tất cả đều đã xong rồi, hắn cũng không cần ngại trang nữa.

“Anh thật tàn nhẫn!” Cô thật không thể tin được người đàn ông mình yêu lại giống như Satan lãnh khốc, hơn nữa sự thật tàn khốc này còn đang xảy ra trước mặt cô, chính là cô luôn luôn tự lừa gạt mình, không chịu thành thật nhìn rõ chân tướng, chính là luôn luôn sống trong thành lũy mình tự tạo dựng.

“Loại sinh vật ti tiện như phụ nữ, không đáng được đàn ông đối xử dịu dàng.” Trừ bỏ thỏa mãn nhu cầu trên giường của đàn ông, một chút tác dụng phụ nữ cũng không có. (Bun: ^*%# \$! Phải truy nã anh ở tạp chí Phụ Nữ mới đc arg arg ...)

“Anh đã nói anh yêu thích em.” Cô đem lời nói của hắn khắc sâu trong tim, không nghĩ tới chân tâm của cô đối lấy là sự tuyệt tình của hắn.

“Tôi không nghĩ em sẽ cho là thật như vậy, một người đàn ông không có tâm, em nghĩ hắn sẽ có bất kỳ tình cảm nào sao? Em chỉ là đồ chơi của tôi mà thôi.” Hắn hung hãn nói, tất cả tình cảm đối với cô đều là giả, chỉ có kẻ ngu mới tin lời hắn nói, mới có thể bị tổn thương.

Cô thương tâm muốn chết nhìn hắn. Cô không thể lại tiếp tục đợi ở bên cạnh hắn, cô nhất định phải rời đi, nếu không cô sợ mình cuối cùng sẽ sụp đổ trước mặt hắn.

Thân thể của cô đã khuất phục hắn, cô không muốn ngay cả pháo đài phòng ngự trong lòng mình cũng mất đi.

Cô bây giờ đã không có lý do ở lại bên cạnh hắn nữa, cô không thể để ỉn sa đoạ làm tình nhân của hắn, như vậy đến cuối cùng ngay cả tôn nghiêm của bản thân cũng mất đi.

“Tôi muốn rời khỏi anh.” Hắn thật sự quá ghê tởm, độc ác lừa gạt tâm lòng của cô, cô sẽ không lại đem tính mạng của mình ra đánh cược.

“Xin cứ tự nhiên! Bất quá trước khi em rời đi, tôi còn muốn được hưởng thụ thân thể xinh đẹp của em một lần nữa.” Cô giận dữ nhưng lại tản ra một loại mỹ lệ chói mắt, khiến cho ánh mắt hắn thật lâu không thể dời đi, cũng khiến dục vọng bụng dưới của hắn động dậy.

“Tôi không muốn!” Cô không muốn lừa mình dối người nữa, người đàn ông xấu xa giống như ác ma này không có khả năng sẽ yêu cô. Tình yêu của cô đối với hắn đã mất, cô sẽ không bao giờ như trước nữa, hắn không thể dùng chuyện đó tới nhục nhã cô, khinh miệt cô.

“Không phải do em.” Thời điểm hắn muốn, không có bất kỳ người nào có thể cự tuyệt hắn.

Vân Yên xoay người chạy về phía cửa, Diêm Thiên Phạm nhảy lên một cái, lập tức như con báo đen giữ lấy cô, hơn nữa còn đem lấy thân thể cô đè trên vách tường.

“Em là tình nhân của riêng tôi, không thể cự tuyệt chủ nhân.” Hắn kiên định ra lệnh.

“Từ hôm nay trở đi, tôi không còn là tình nhân của anh nữa, không còn bởi vì công ty của cha mà mất đi bản thân mình.” Cô ủy khuất nói.

“Em cho rằng một tờ giấy đen chỉ cần giặt đi sẽ dễ dàng biến thành trắng sao? Em vĩnh viễn không quên được tay của tôi vuốt ve trên người em, tư vị lúc tôi hôn em, em biết chứ? Tình nhân của tôi.”

Tay trái của hắn hướng về dưới quần của cô, tay phải cởi nút áo trên đồng phục cô ra.

“Quần áo của tôi...” Cô kêu lên.

“Quần áo tôi mua lại cho em bao nhiêu bộ đều không có vấn đề, em chỉ cần thỏa mãn dục vọng của tôi là được.”

Nói xong, hắn lập tức để cho vật cương cứng của mình chống đỡ giữa hai chân cô.

“Anh cho tôi là gái điếm.”

“Đúng! Bắt đầu từ ngày muốn em làm tình nhân của tôi, tôi liền ỉn như đang gọi gái, tôi thật sự không ngờ tới dưới sự dạy dỗ của tôi, biểu hiện của em càng lúc càng tốt.” Hắn khinh bỉ nhìn cô. (Bun: má ơi edit tới đây muốn phun trào với anh hừ hừ!)

“Bốp!”

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Vân Yên mất đi lý trí đánh người, sau khi đánh xong, cô kinh hãi nhìn tay của mình.

Diêm Thiên Phạm vuốt ve mặt mình, âm trầm nói: “Em sẽ vì cái tát này mà hối hận.” Không người phụ nữ nào có thể để lại vết thương trên người hắn, hắn muốn người đánh hắn phải trả giá thật lớn.

Hắn kéo quần áo cô xuống, một tay kéo áo lót của cô ra, cúi đầu ngậm lấy nụ hoa trước ngực cô, trừng phạt dùng sức gặm cắn, tay cũng thô bạo vuốt ve.

“Không cần, không cần...” Cô mềm yếu khước từ.

Diêm Thiên Phạm không để ý tới cô gào thét, kéo quần của cô xuống, tay dò xuống đáy quần lót của cô, tiến vào trong u cốc của cô.

Ngón tay giữa của hắn ma sát với những nếp gấp bên trong tiểu huyết của cô, những ngón tay còn lại thì xoa bóp bí đạo bên cạnh.

Ngón tay của hắn di chuyển qua lại, khiến cho thân thể cô không nhịn được run run, nghĩ đến sự lạnh khốc cùng vô tình của hắn, bàn tay nhỏ bé của cô liều mạng vùng vẫy. “Tránh ra, tránh ra...”

Thân hình hai người cách xa nhau, làm cho Vân Yên không thể mảy may rung chuyển hắn.

Diêm Thiên Phạm không để ý tới sự kháng cự của cô, đem hai ngón tay sáp nhập vào chỗ kín của cô, hơn nữa còn không ngừng ma sát hai bên tiểu huyết.

“Em đã ướt như vậy, còn nói không cần?” Hắn tiếp tục vũ nhục cô.

“Anh...”

Cô không chống đỡ được sức mạnh của hắn, chỉ đành phải dùng sức cắn vào bắp vai hắn một cái.

“Chờ một chút em sẽ lại vì hành động đó mà trả giá đắt.”

Diêm Thiên Phạm cũng không buông cô ra, hắn để cho cô nằm ở trên mặt thảm, cởi quần của mình ra, kéo quần lót cô xuống, dùng sức mở bắp đùi mịn màng của cô ra, để cho phần đỉnh dục vọng của mình dán chặt lấy mật huyết nóng ướt của cô.

“Không cần làm như vậy, cầu xin anh...” Cô rõ ràng có thể cảm nhận được dục vọng ngang ngược cùng tức giận ngất trời của hắn làm cô cảm thấy hết sức sợ hãi.

“Em cũng muốn có phải hay không?” Đầu của hắn chuyển một cái, liếm láp vết máu tràn ra nơi đầu vai mà cô mới cắn.

Nhìn vết máu trên môi hắn, Diêm Thiên Phạm trước mắt tràn đầy tà mị cùng khí tức nguy hiểm.

Đang lúc Vân Yên nhất thời mất hồn, phần eo của hắn dùng sức một cái, vùi thật sâu vào trong cơ thể cô.

Phần bụng của hắn cùng cô gắt gao kết hợp, dục vọng kiên đỉnh của hắn hoàn toàn chôn trong cơ thể cô, ngang ngạnh ma sát vách tường mỏng mềm mại của cô.

“Không –” hắn không thương cô, hơn nữa còn hận cô, hắn có thể nào lại làm ra chuyện thân mật như vậy đối với cô?

Nếu như cô nghe theo lời hắn nói, cô không phải không khác gì gái điếm sao?

Tay của hắn che lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, không ngừng di chuyển trong cơ thể cô, sử dụng vũ khí phái nam của hắn không ngừng khi dễ cô.

Cô cắn chặt môi dưới, không có bất kì phản ứng nào với sự vận động của hắn.

Hắn càng thêm nặng nề hữu lực tiến vào trong cơ thể cô, nâng mông của cô lên, mạnh mẽ chạy nước rút trong hoa huyết của cô.

Khi hắn gặm nhẹ, u cốc chặt khít của cô tràn đầy chất dịch lỏng nóng bỏng...

“Anh có thể thả tôi đi chưa?” Hắn đã hủy hoại hết toàn bộ tình yêu cô đối với hắn.

“Còn chưa đủ!” Cô lại dám một chút phản ứng cũng không có, hơn nữa vừa rồi còn dám cắn hấn, hừ! Mới vừa chỉ là khúc dạo đầu mà thôi, hiện tại hấn mới muốn bắt đầu cùng cô vận động!

Hấn cầm cà vạt đồng phục của cô lên, buộc chặt hai tay của cô lại, hơn nữa còn dùng khăn tay cô để trong cặp che mắt cô lại, để cho hai tay cô tựa vào bàn trang điểm, cái mông hơi nhếch lên.

Tay của hấn đỡ lấy mông của cô, đâm từ phía sau lưng vào thân thể cô, ở trong hoa huyết chặt khít mạnh mẽ đâm thẳng về phía trước.

“Anh... Không thể làm như vậy...” Cô rên rỉ nói, thân thể vẫn không ngừng giãy giụa muốn chống đỡ sự chiếm đoạt của hấn.

“Tôi có quyền sử dụng thân thể của em, tình nhân của riêng tôi.” Hấn lớn tiếng tuyên bố quyền lợi của hấn. Tình nhân!

Cô đột nhiên không hề chống cự hấn nữa, vào giờ khắc này Vân Yên mới phát hiện, từ đầu đến cuối, đều là cô ngây ngốc tự mình chìm trong mộng đẹp.

Hấn thích chỉ là thân thể của cô, mà cô lại ngây thơ cho rằng hấn sẽ yêu thương mình! Không cách nào kiềm chế tiếng khóc từ trong miệng của cô bật ra.

Diêm Thiên Phạm nghe tiếng cô khóc, nhanh chóng rút ra khỏi cơ thể cô, không vui nói: “Em làm tôi thực mất hứng.”

Hấn cởi cà vạt trên tay cô ra, cũng tháo khăn bịt mắt ra, nhìn ánh mắt oán hận của cô, tim của hấn không khỏi rơi vào chấn động, nhưng lại cố ý ra vẻ không quan tâm, từ túi áo lấy ra tờ chi phiếu, nhét vào tay của cô nói: “Em có thể đi! Đây là chi phiếu một trăm ngàn, coi như phí “giao hợp” mấy ngày nay của em với tôi.”

Hấn cứ nhiên dùng từ như vậy để hình dung quan hệ của hai người, hoàn toàn không mang theo một tia độ ấm tình cảm, đến bây giờ cô mới chính thức nhận rõ người đàn ông cô yêu là một người như thế nào.

Cô sẽ không ngu ngốc giao trái tim của mình cho hấn nữa.

“Tôi không cần tiền của anh, tôi hận anh.” Cô xé tan tờ chi phiếu hấn đưa thành từng mảnh.

“Em còn quá ngây thơ, cô gái nhỏ, cứ nhiên bởi vì không chiếm được tình yêu của tôi liền hận tôi, mà tôi cho tới bây giờ cũng không thiếu người yêu, như thế nào lại quan tâm em có hận tôi hay không đây? Được rồi! Tiền em cũng không muốn, vậy càng tốt, coi như là tôi gọi gái miễn phí, biểu hiện của em rất tốt, muốn tôi giúp em giới thiệu khách sao? Dưới sự đề cử của tôi, tôi tin tưởng sẽ có rất nhiều người muốn em, chân của em mở ra đến mức không tịt.” Hấn cố ý chọn những từ ngữ ác độc để nhục nhã cô. (Bun: bầm bầm bầm anh ra – ức chế quá đi thôi!)

“Anh là ác ma, ác ma...” Cô không ngừng khóc lớn tiếng kêu lên, oán thán mình ban đầu có mắt không trông.

Môi của hấn hiện lên nụ cười xấu xa, bốn cột đến gần cô nói: “Đúng! Tôi là ác ma, mà em còn muốn tiếp tục chuyện lúc này chưa xong sao? Tôi còn muốn trói em... hoặc là để cho em liếm nơi đó... của tôi.”

“Không!” Cô đưa tay vòng ở trước ngực.

Bàn tay to của hấn dùng sức vuốt ve bộ ngực của cô một phen nói: “Vậy thì mau cút đi! Tôi không muốn gặp lại em.”

Diêm Thiên Phạm biểu tình lạnh lùng, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng.

Vân Yên ôm lấy thân thể bị thương cả thể xác và tinh thần của mình khóc không thành tiếng, cô cảm giác trái tim mình tan nát rồi, cả người run rẩy không dứt.

Cô làm sao lại ngốc như vậy? Ngốc đến ngay cả mình trái tim của cũng phải trả giá!

Vân Yên chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất, đi về phía phòng tắm muốn tẩy đi mùi của hấn ở trên người mình.

Cô mở vòl hoa sen, nhìn trên người đầy dấu ấn do hấn lưu lại, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa lên tiếng khóc lớn.

Tình yêu của cô đã bị hấn cướp đi không còn gì, tại sao cô lại ngu xuẩn như vậy, có dũng khí yêu thương hấn, nhưng không có dũng khí chịu khổ?

Cô phát giác mình sắp không cách nào hô hấp được trong không khí không có... hấn.

Vân Yên chợt vỗ hai gò má của mình, chạy ra khỏi phòng tắm, không dám đối mặt với bản thân mình trong gương.

Cô không thể còn muốn hấn, hấn là tên đàn ông xấu xa, tên đàn ông đáng chết, tên đàn ông thối, tên đàn ông háo sắc, là con sói khoác lên mình bộ da dê... Mặc dù hấn xấu xa như vậy, nhưng cuối cùng tại sao cô lại phát hiện trong đầu mình đều là hình ảnh của hấn.

Quên hấn, quên hấn, quên hấn... Vân Yên liều mạng nhắc nhở mình, hốt hoảng đem quần áo của mình bỏ vào vali.

Vân Yên thu thập xong đồ đạc của mình lập tức rời đi, không muốn nán lại gian phòng có hơi thở của ác ma này một phút giây nào.

Sau khi cô ra khỏi biệt thự Diêm thị, lập tức trở về nhà.

“Reng reng!”

Cô ấn chuông cửa, nhưng không có người ra mở cửa cho cô, cô móc chìa khóa mở cửa ra.

“Ba, ba...”

Cô hét lên, nhưng không có bất kỳ tiếng trả lời nào, cuối cùng cô phát hiện một tờ giấy ở trên bàn cơm, phía trên viết -

Vân Yên:

Công ty sụp đổ, hôm nay ba mất đi tất cả, lại nợ không ít, không thể tiếp tục ở lại Đài Loan thương tâm này, Vân Yên, ba đi đây!

Ba để lại

Hiện tại cô thật sự là hai bàn tay trắng rồi...

Trình tiết của cô, tôn nghiêm của cô, cô mất đi tất cả...

“Haaa...! Haaa...! Haaa...!”

Vân Yên sụp đổ, điên cuồng nở nụ cười.

Vào lúc Vân Yên hết sức điên cuồng, thấy cô không đến trường, Lý Sĩ Kỳ vô cùng quan tâm cô liền tới đến biệt thự tìm cô.

“Vân Yên, là mình, là mình...”

“Anh là ai?” Cô thần trí mê loạn nhìn hấn nói.

“Mình là Sĩ Kỳ, Vân Yên, bất kể xảy ra chuyện gì, đều có mình, mình yêu cậu!” Lý Sĩ Kỳ ôm cô vào trong ngực, ôm lấy cô thật chặt.

“Sĩ Kỳ...” Cô lên tiếng khóc lớn trong ngực hấn, đem lấy tất cả uất ức của mình, tất cả bất đắc dĩ đều khóc lóc kể lể ra ngoài.

Lý Sĩ Kỳ để cho cô thổ lộ tất cả, chỉ là vỗ nhẹ bả vai của cô an ủi.

Hồi lâu, cô mới có chút bình ổn, nức nở nói: “Sĩ Kỳ, mình cái gì cũng không có. Trong khoảng thời gian này...”

Cô thật sự xấu hổ nói những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này cho người khác biết.

“Mình không cần biết chuyện xảy ra gần đây, mình chỉ muốn chăm sóc cậu thật tốt.” Lý Sĩ Kỳ thâm tình thổ lộ.

“Sĩ Kỳ, cậu không cần tốt với mình, mình là điếm xấu, mình sẽ hại cậu, cậu nên tránh xa mình ra một chút.” Cô khổ sở từ chối ý tốt của hắn.

“Cậu không cần suy nghĩ nhiều, tất cả đều sẽ không sao, cậu chính là cô gái mình yêu nhất.” Lời đồn đại trong xã hội thượng lưu truyền đi rất nhanh, hắn ít nhiều cũng nghe được một chút, nhưng hắn không để ý tới những lời đồn đại kia, hắn chỉ muốn bảo vệ cô thật tốt, không để cho cô chịu những tổn thương khác.

Lý Sĩ Kỳ kéo cô vào trong ngực.

Vân Yên cảm động dựa vào trong ngực Lý Sĩ Kỳ, nhưng nghĩ tới khoảng thời gian sa đọa lúc trước, cô không khỏi buồn nói: “Mình không xứng nhận lòng tốt của cậu, cậu không biết mình đã gặp chuyện gì đâu.” Cùng ác ma chung chăn gối, cô đã giống như lời Diêm Thiên Phạm nói, đã trở nên đen tối.

“Quá khứ không quan trọng, quan trọng là nắm chặt tương lai.”

Lý Sĩ Kỳ nói một câu kỳ quái an ủi vết thương lòng của cô, cô cười với hắn, nhưng vết thương trong lòng cô quấn quanh không hề bớt đi chút nào.

Ban đầu, vì sao cô không thương hắn ít một chút, vậy thì bây giờ tim cô có thể ít đau một chút...

Lý Sĩ Kỳ trong lúc đó cũng vô tình nhìn thấy vết hôn bên cổ cô, nội tâm không nhịn được tràn đầy ghen tỵ.

Một tháng sau -

Diêm Thiên Phạm đứng ở bên cửa sổ hút thuốc, nhìn khói trắng lượn lờ bay lên cao, trong đầu của hắn không tự chủ được nhớ tới nụ cười diễm lệ.

Kết thúc!

Ban đầu, hắn chính là bởi vì trả thù cha cô, mới chấp nhận cô làm tình nhân của hắn, lúc cha cô suy sụp vì công ty, Bạch Tung Nhạc cũng chạy trốn ra nước ngoài, hiện tại hắn nên kết thúc tất cả hành động trả thù mới đúng.

Nhưng... nội tâm hắn bồi hồi không ngừng phiền muộn, rồi lại không ngừng muốn cô.

Hắn nhất định là chỉ muốn thân thể của cô, dù sao, bọn họ ở trên giường tất cả đều rất hợp nhau!

Vừa nghĩ tới thân thể linh lung mềm mại của cô, bụng dưới của hắn liền cảm thấy một hồi đau đốn, cũng chỉ có cô mới có thể mang cho hắn một loại khao khát dã thú như vậy.

Mỗi lần đoạt lấy cô, hắn đều không thể khắc chế được dục vọng nguyên thủy của bản thân, không nhịn được dùng tất cả tế bào trên người đến xâm chiếm cô.

Cô luôn có thể khiến mặt bạo lực nhất của hắn phát ra, có lẽ bởi vì trên người cô có giấu chút tình cảm hắn muốn xem nhẹ?

Tình cảm?

Không! Hai chữ tổn thương kia là thứ kiếp này hắn không muốn đụng chạm đến, hắn nhất định có thể quên cô, làm cho cô hoàn toàn biến mất từ trong trí nhớ của hắn.

“Cốc, cốc!”

“Mời vào.”

Thiên Tự Ám nhìn Diêm Thiên Phạm vẻ mặt tối tăm, đối với hành động gần đây của Diêm Thiên Phạm, hắn đem nó quy thành dục vọng chưa được thỏa mãn, mà nguyên nhân đương nhiên là từ vị tình nhân tiền nhiệm kia!

“Cô gái kia bây giờ ở chung với bạn học cùng lớp.” Bởi vì muốn kích thích Diêm Thiên Phạm, cho nên Thiên Tự Âm cố ý khuếch đại suy đoán. (Bun: nhờ anh nhiều chuyện mà làm khổ con gái nhà người ta đấy!!!!)

“Ồ chung?” Cô vừa mới rời khỏi hần, liền không kịp chờ đợi muốn làm gái điếm cho người đàn ông khác sao?

Diêm Thiên Phạm oán hận nắm chặt tay, trong mắt hiện lên vẻ tức giận.

“Cậu hại cô ấy đủ thảm, đó sai lầm của cha cô ấy nha!” Thiên Tự Âm không nhận được vì cô mà bất bình thay.

“Nợ cha con trả.” Hần lập tức dùng một câu thành ngữ ý đồ chặn lời của Thiên Tự Âm.

“Được! Cậu đã thích kết cục như vậy, cô ấy đã muốn tỳ bà biệt bảo [1], mình cũng không còn lời nào để nói.” Thiên Tự Âm lại thuận lợi sử dụng một thành ngữ tiếng Trung mà hần vừa mới học.

[1]: ý chỉ người phụ nữ bị chồng bỏ sau đó tái hôn

“Cô ấy ở đâu?”

“Cậu không phải không quan tâm sao?”

“Cho mình địa chỉ!”

Sự tức giận phát, Thiên Tự Âm quyết định không đùa nữa, hần lấy tờ giấy ở trong túi ra, giao cho Diêm Thiên Phạm.

Diêm Thiên Phạm cầm lấy tờ giấy trên tay, biểu tình tối tăm dần dần toát ra một tia sáng...

7. Chương 7

Dưới sự giúp đỡ của Lý Sĩ Kỳ, Vân Yên bán biệt thự đi, trả được một phần nợ, nhờ Vân Yên có thành ý, quyết tâm giải quyết vấn đề bằng hòa giải, chủ nợ của cô đều đồng ý cho cô một ít thời gian.

Lý Sĩ Kỳ ngồi ở trên ghế, chân thành nhìn Vân Yên nói: “Vân Yên, để ỉnh giúp cậu trả phần tiền kia đi! Mình không muốn thấy cậu sống khổ cực như vậy.”

“Không được! Cậu đã giúp mình rất nhiều, đừng làm ỉnh cảm thấy thiếu nợ cậu quá nhiều, như vậy sẽ phá hư tình bạn của chúng ta.”

“Vân Yên, vậy cậu đồng ý với mình, nếu cậu có khó khăn, nhất định phải nói ỉnh biết.”

“Được...” Kỳ thực, cô từng đi tìm cha của Lý Sĩ Kỳ xin giúp đỡ vì vấn đề tài chính của công ty của cha, nhưng bị từ chối, bất quá, cô không muốn nói ra, để tránh làm cho Lý Sĩ Kỳ khó xử.

“Đêm đã khuya, mình tiễn cậu ra ngoài.” Cô không có cách nào tiếp nhận tình cảm của Lý Sĩ Kỳ, bởi vì cô vẫn không thể quên được hình ảnh tràn đầy vết thương quanh quẩn trong lòng mình, tại sao hần lại đối xử với cô như vậy, cô còn chà đạp bản thân mình, không cách nào thờ ơ tuyệt tình với hần? Chính cô cũng không hiểu nổi.

Vân Yên đứng dậy đưa Lý Sĩ Kỳ ra cửa.

Lý Sĩ Kỳ nhìn gương mặt hồng hào của cô nói: “Có thể ỉnh một nụ hôn chúc ngủ ngon không?”

Vì cô muốn trốn tránh, không muốn đối mặt với tình cảm phức tạp này, Vân Yên khép mắt lại tỏ vẻ ngăm cho phép, có lẽ hôn Lý Sĩ Kỳ có thể khiến cho cô quên đi nỗi nhớ người đó.

Lý Sĩ Kỳ dịu dàng đem môi đặt lên môi cô.

Trong lòng cô hiểu rất rõ ràng, nụ hôn của Lý Sĩ Kỳ hoàn toàn không giống như Diêm Thiên Phạm, ấn tượng hằn lưu lại trong lòng cô, khắc sâu như ngọn lửa bùng nổ.

Một màn hôn chúc ngủ ngon này hoàn toàn bị một thân ảnh cao lớn ở góc tường thấy rất rõ ràng, khóe môi hằn không khỏi hiện lên vẻ mỉa mai.

Hắn đến xem cô làm gì?

Cô quả thật sống rất tốt, có lẽ thân thể cô đã cho không ít đàn ông chạm qua, mà hắn cùng lắm chỉ một trong những khách hàng của cô thôi.

Nhưng từ sau khi cô rời đi, hắn lại mất ngủ, hắn lại không cách nào chợp mắt trong đêm đen.

Có lẽ hắn nên phân phó thuộc hạ của mình chế tạo một con búp bê giống hệt như cô, để cho hắn có thể ôm lấy con búp bê đó trong những đêm dài đằng đẵng đi vào giấc ngủ.

Ai! Phụ nữ, hắn muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nếu cô thích mở đùi ra cho người đàn ông khác thì cứ mở ra đi!

Hắn mới không quan tâm!

Mấy ngày sau -

“Sĩ Kỳ, có phải con đang kết giao cùng Vân Yên không?”

“Đúng vậy, cha, Vân Yên là một cô gái tốt, mọi người gặp cũng sẽ thích cô ấy.”

“Con lập tức chia tay với nó.” Cha Lý dùng thanh âm nghiêm nghị mở miệng nói.

“Cha, tại sao? Các người căn bản còn chưa từng gặp cô ấy, cũng không hiểu rõ cô ấy.” Tại sao cha muốn làm như vậy? Hắn vốn còn muốn chờ cô cùng hắn tiến thêm một bước, sau đó dẫn cô về nhà ra mắt cha mẹ hắn.

“Chúng ta có một giao dịch lớn với xí nghiệp Diêm thị, nếu như con không chia tay với nó, khoản giao dịch này sẽ kết thúc, mà nó từng là tình nhân của Diêm đồng, Sĩ kỳ, con ngàn vạn lần không được đi trêu chọc nó a!” Hắn vốn không tán thành Lý Sĩ Kỳ kết giao với Bạch Vân Yên, Diêm đồng đã phản đối chuyện này ngay trên bàn tiệc bàn bạc công việc.

“Cha, con yêu Vân Yên, con không muốn chia tay với cô ấy.”

“Nếu như con không chia tay với nó, công ty của cha rất khó giữ được, con muốn nhìn ta đến tuổi này, còn phải làm lại từ đầu, đi làm nhân viên của người khác... A... Tim của tôi...” Cha Lý xoa xoa tim mình, giống như vạn phần thống khổ.

“Cha, con gọi xe cứu thương giúp cha...” Lý Sĩ Kỳ lo lắng gọi 110.

Mẹ Lý nhìn ánh mắt ra hiệu của cha Lý, vội vàng nói với con: “Sĩ Kỳ, mau đồng ý với cha.”

“Con...”

Mẹ Lý khiển trách nói: “Con không đồng ý thì bệnh tình của cha con sẽ càng thêm nặng, chúng ta chỉ có một mình con là con trai, chẳng lẽ con vì một cô gái, ngay cả cha mẹ cũng không cần sao?”

“Mẹ, con thật lòng thích Vân Yên, con chỉ yêu một mình cô ấy.”

“Con mau đồng ý với cha con, tạm thời chia tay với nó, chỉ là tạm thời thôi! Chờ giao dịch của công ty cha con cùng công ty Diêm đồng kết thúc, các con vẫn có thể ở chung một chỗ!”

Lý Sĩ Kỳ nhìn cha mẹ, vạn phần bất đắc dĩ nói: “Cha, con đáp ứng cha, tạm thời chia tay với Vân Yên.”

Nghe được lời nói của con, lúc này cha Lý mới thở phào nhẹ nhõm. “Cha cảm giác tim tốt hơn nhiều rồi...”

Mặc dù biết cha làm bộ, nhưng lời của cha hắn cũng không sai, hắn không đành lòng thấy cha mất đi tất cả, phải bắt đầu lại một lần nữa, vì trách nhiệm gia tộc, Lý Sĩ Kỳ không thể làm gì khác hơn là... để ỉn thối khổ.

Bất quá, hắn chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi thôi, không lâu sau hắn lại có thể ở cùng một chỗ với Vân Yên.

Hôm sau -

Lý Sĩ Kỳ đến tìm Vân Yên, nhưng lần này, tâm tình hắn không hề giống những lần trước.

“Vân Yên, thời gian tới mình không thể thường xuyên tới thăm cậu nữa. Cậu phải giữ gìn sức khỏe.” Lý Sĩ Kỳ vẻ mặt nghiêm túc dặn dò cô.

“Sĩ Kỳ, cậu làm sao vậy?” Lý Sĩ Kỳ nói chuyện là lạ, đã xảy ra chuyện gì sao?

“Vân Yên... Là người đàn ông Diêm Thiên Phạm đó không ỉn chăm sóc cậu, hắn ta dùng công ty của cha mình để uy hiếp mình, không cho phép mình đến gần cậu, mình không hiểu, hắn cũng đã thả cậu đi, tại sao còn đối xử với cậu như vậy?”

“Cậu?”

Là hắn!

Sắc mặt Vân Yên bỗng chốc tái nhợt, lập tức nhớ tới những ngày hắn đối xử tàn khốc với cô.

Hắn... Ngăn cản Lý Sĩ Kỳ cùng cô ở bên nhau, có phải đại biểu trong lòng hắn vẫn có chút tình cảm với cô hay không?

“Mình nguyện ý vì cậu từ bỏ quyền thừa kế, nhưng mình không muốn nhìn sự nghiệp cha mình vất vả gây dựng trôi theo nước chảy, có một ngày mình nhất định sẽ có sức mạnh chống lại hắn, Vân Yên, cậu phải chờ mình.” Ngày nào đó, hắn sẽ tiến đến phía trước, không ngừng bổ sung thực lực của mình.

“Mình... Sĩ Kỳ... Cậu vẫn là theo đuổi hạnh phúc của mình đi! Mình không xứng với cậu.” Cô đã là tàn hoa bại liễu, không xứng với hắn.

“Mình chỉ yêu một mình cậu.”

Hai tay hắn nắm lấy tay cô, dịu dàng hôn lên môi cô, mặc cho tình cảm trong lòng lan tràn.

Trong đầu Vân Yên vang lớn hồi chuông báo động, tay của cô dùng sức đẩy lồng ngực của hắn hô: “Sĩ Kỳ, không được...”

“Cậu có thể cho hắn, tại sao không thể ỉn?” Lâm vào vòng xoáy kích tình, Lý Sĩ Kỳ mê mông nói.

“Không được!” Bất kể như thế nào, cô cũng không cách nào tiếp nhận nụ hôn của người đàn ông khác.

Đang lúc Vân Yên cự tuyệt Lý Sĩ Kỳ, tiếng chuông cửa vang lên.

Bởi vì sự phá rối này mà Lý Sĩ Kỳ buông cô ra.

“Mình đi mở cửa.”

Vừa nhìn thấy người đứng ngoài cửa là Diêm Thiên Phạm, tim của Vân Yên nhảy lên một cái, nhưng thần sắc lại lập tức không vui nói: “Anh tới đây làm gì?”

Lý Sĩ Kỳ cũng đi theo sau Vân Yên, muốn nhìn xem một chút là ai tới?

Diêm Thiên Phạm thấy môi Vân Yên hơi sưng, quần áo xốc xếch, trong mắt lập tức lóe lên lửa giận.

Hắn căn bản không quan tâm tới sự sống chết của cô, chỉ là thuận đường tới xem một chút, không nghĩ tới cô đang tiếp khách được một nửa!

“Tôi trả gấp đôi, em hầu hạ tôi trước.” Hắn hết sức vũ nhục nói.

“Việc buôn bán của anh, tôi không muốn nhận, anh đi đi!” Tại sao hắn muốn dốc sức vũ nhục cô, nói cô đến không chịu được như thế?

“Mình không cho phép cậu nói như vậy.” Lý Sĩ Kỳ đứng ra nói chuyện vì Vân Yên.

“Cậu dám động đến người phụ nữ của tôi!”

Diêm Thiên Phạm đã sớm khó chịu với Lý Sĩ Kỳ, hắn không ngừng dùng quyền đánh lên người Lý Sĩ Kỳ, tốc độ thật nhanh khiến Lý Sĩ Kỳ đau đớn ngã xuống đất.

“Đừng đánh, đừng đánh...”

Diêm Thiên Phạm không để ý tới cô, kéo cổ áo của Lý Sĩ Kỳ, đi ra ngoài, đem hắn nhét vào bên trong xe, nói với tài xế: “Chở hắn đến bệnh viện.”

“Dạ! Ông chủ.”

Tài xế mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn Lý Sĩ Kỳ ngồi ở sau xe một cái, sau đó tuân thủ lời Diêm Thiên Phạm phân phó đi đến bệnh viện.

“Sĩ Kỳ, Sĩ Kỳ...” Hắn thật là một kẻ dã man, tại sao hắn có thể đối xử với Sĩ Kỳ như vậy?

“Đừng gọi, hắn sẽ không có chuyện gì, tôi đã hạ thủ lưu tình với hắn rồi.” Hắn không muốn thấy trong lòng cô có người khác.

“Tại sao anh lại đối xử với cậu ấy như vậy?”

“Tôi nói rồi, hắn động vào người phụ nữ của tôi.” Hắn hùng hồn nói.

“Tôi đã không còn là tình nhân của anh rồi, anh không thể đối xử với tôi như vậy.”

“Em bị tôi dùng qua, những gã đàn ông khác không nên đụng đến phụ nữ mà Diêm Thiên Phạm tôi từng dùng qua.” Hắn tỏ vẻ ngang như cua.

Vân Yên không để ý tới nữa hắn, tự mình đi vào trong nhà, Diêm Thiên Phạm lại đi theo, Vân Yên muốn đóng cửa lại nhưng đánh không lại Diêm Thiên Phạm ngang ngược.

Hắn đi vào gian phòng nhỏ bài trí đơn giản của cô, nhàn nhã ngồi trên ghế.

Vân Yên tức giận chỉ tay vào hắn nói: “Anh thật sự không thể nói lý lẽ, anh vào đây làm gì?” Cô muốn giữ khoảng cách an toàn với hắn, vì sao hắn còn phải nhắc nhở cô sự hiện hữu của hắn đây?

“Vì sao tôi không thể đến?” Hắn đã bảo thuộc hạ làm một con búp bê giống như cô như đúc, nhưng hắn vẫn không thể ngủ ngon, không thể làm gì khác hơn là “thuận đường” tới xem cô một chút, xem cô có thể có chút tác dụng giúp hắn ngủ ngon hay không.

“Anh tại sao muốn uy hiếp công ty của cha Sĩ Kỳ?”

“Đây vốn chính là một xã hội cá lớn nuốt cá bé, em muốn cái gì, thì phải dùng thủ đoạn của mình để đạt được, nếu không muốn để người khác giành trước một bước, sẽ phải ra tay trước để chiếm được lợi thế, đạo lý này em biết chứ?” Hắn nghiêm túc nói rõ quan điểm của mình.

“Tôi đã không còn quan hệ gì với anh, anh không cần phải ở đây nói đạo lý với tôi. Anh thật sự rất quá đáng, cứ nhiên đánh Sĩ Kỳ như vậy.” Cô vô cùng bất mãn với hành động dã man của hắn.

“Hắn muốn đụng đến đồ của tôi, tôi đương nhiên muốn đánh hắn.”

“Anh... Tôi không thèm nghe anh nói nữa, anh đến tìm tôi làm gì?”

“Tôi muốn em ngủ cùng tôi, cứ tưởng rằng mình đã chán ghét em, xem ra em vẫn còn chút tác dụng, em có thể làm thuốc ngủ của tôi.” Muốn cô trở lại, có thể, nhưng cô phải nhận rõ bốn phận của mình.

“Tôi không muốn ngủ cùng anh, mời anh rời khỏi sinh mệnh của tôi.” Hắn muốn, nhưng cô không muốn khuất phục dưới dâm uy của hắn! Trong lòng hắn, hắn đến tận cùng coi cô là gì? Gọi là đến, đuổi là đi sao?

“Tôi có thể giúp em giải quyết cục diện rối rắm do cha em để lại.” Hấn tung hoành trên thương trường, dĩ nhiên biết tình huống của Bạch gia.

“Tôi tình nguyện đến vũ trường, khách sạn, cũng không nguyện trở thành gái điếm của riêng anh.” Trái tim của cô bị ác ma xé rách một lần cũng đã đủ rồi, cô không muốn lại một lần nữa đối mặt với sự tàn khốc của hấn.

“Được rồi! Sau này tôi sẽ đến quán rượu làm khách của em, yên tâm, tôi sẽ là người ra giá cao nhất.” Hấn tiếp tục hạ thấp cô.

“Tôi sẽ không nhận giao dịch với anh.” Cô khí khái nói.

“Đừng cự tuyệt quá nhanh, tôi sẽ thuyết phục em thay đổi chủ ý.”

Hấn một tay mở rộng cổ áo sơ mi của mình, lộ rõ ra đường cong nam tính cương mãnh, mị lực từ thân thể cường tráng kia làm người ta không thể kháng cự bản năng nguyên thủy.

“Anh nóng sao? Tôi đi bật điều hòa.” Cô cố ý nói.

Hấn kéo tay của cô, tiếp theo đẩy cô nằm xuống mặt đất, vén váy của cô lên, bàn tay to vuốt ve dọc theo từng tác da thịt mềm mại hấn tưởng niệm đã lâu. “Em biết cái tôi muốn không phải cái đó, mà là em.”

“Không cần, buông tôi ra...” Hấn lại muốn như lần đó dùng bạo lực đoạt lấy thân thể của cô sao? Không! Lúc này cô tuyệt đối không để cho hấn được như ý.

Chân của Vân Yên không ngừng đá động, nhưng Diêm Thiên Phạm lập tức dùng thân thể mình áp chế, ngăn không cho cô giãy dụa.

Chân của hấn kẹp lấy hai chân cô, kéo quần lót cô xuống, bàn tay vuốt ve tiểu huyết của cô, “Xem ra đứa nhỏ kia cũng không làm em được thỏa mãn, em còn khô như vậy...” Vừa nghĩ tới cô có thể bị người đàn ông khác chiếm đoạt, lửa giận trong nội tâm hấn liền bắt đầu hùng hục thiêu đốt.

“Bàn tay dỏ bẩn của anh đừng đụng tôi.”

Môi của hấn hiện lên một chút cười lạnh, bàn tay tà ác đâm vào lại rút ra khỏi tiểu huyết của cô, nhìn thấy một chút ái dịch ngọt ngào trên tay, hấn khinh miệt nói với cô: “Xem ra thân thể của em rất có phản ứng với bàn tay dỏ bẩn của tôi!”

“Anh vô sỉ –” cô hận hấn, càng tức giận thân thể mình thế nhưng lại trải qua một trận khoái cảm khó hiểu, mà cô căn bản không cách nào kiềm chế được cảm giác như vậy sinh ra,

“Em đã mắng tôi vô sỉ, vậy tôi không cần dùng tay mình chạm vào em, dùng môi của tôi chạm vào em như thế nào?”

“Anh –”

Hấn cúi đầu, bắt đầu dùng môi liếm láp mật huyết của cô, đồng thời dùng ngón tay sờ vào mật hạch, đầu lưỡi phối hợp với sự cử động của ngón tay không ngừng đi vào...

“Thích tôi đối với em như vậy vậy sao? Cô gái điếm nhỏ dê tiện của tôi.” Hấn ác độc nói.

“Nếu anh muốn vũ nhục tôi, cũng đừng chạm vào tôi, giống như anh giao hoan cùng gái điếm cũng chẳng có gì cao thượng đâu.”

“Tôi vốn không cao thượng, ngược lại em làm gái điếm càng làm càng quen, nhanh như vậy đã có phản ứng.”

Hấn cảm thấy thân thể cô run rẩy, lối đi cũng chặt khít, không ngừng tràn ra dịch nóng.

Hơi thở tà ác của hấn thổi lướt qua bên cạnh hoa huyết của cô, “Xem ra, em còn rất ưa thích sự tà ác của tôi.”

Hấn cởi quần của mình xuống, để cho dục vọng cương mãnh nhắm ngay vào hoa huyết huyền bí của cô, đang chuẩn bị muốn thẳng tiến đi vào –

Vân Yên bất chấp tất cả lớn tiếng hô lên, “Làm sao anh lại dã man như vậy? Khi còn nhỏ anh nhất định trưởng thành trong hoàn cảnh không bình thường!”

Vân Yên không suy nghĩ bật thốt lên những lời này, trong lúc vô tình đắm thật sâu vào góc yêu ớn nhất trong tâm hồn của Diêm Thiên Phạm.

Đúng! Hắn chính là không bình thường, bởi vì chưa từng có người dạy hắn bình thường là cái gì? Mà hắn cũng không cần phải biết.

Hắn điên cuồng giống như dã thú gặm cắn bộ ngực của cô, tiếp theo, hắn cầm lấy thắt lưng da quất lên thân thể mềm mại của cô, trong miệng lẩm bẩm nói: “Không bình thường, không bình thường...” (Bun: người ta đã nói không được đánh phụ nữ dù chỉ bằng một cành hoa mà anh lại...!!!)

Vân Yên không biết làm sao nhìn hắn, cô muốn né tránh thắt lưng của hắn, nhưng bất kể cô chạy trốn tới nơi nào, đòn roi của hắn liền đánh xuống nơi đó.

“Em có nghe lời hay không? Làm bé ngoan...” Hắn giống như trở lại lúc tuổi thơ bị mẹ đánh.

“Diêm – Thiên – Phạm, dừng tay! Dừng tay! Tôi hận anh!”

Cô dùng hết hơi sức toàn thân kêu lên, lúc này Diêm Thiên Phạm mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng dừng hành động điên cuồng của mình lại.

Ánh mắt rét lạnh của Diêm Thiên Phạm nhìn vết thương chồng chất trên người cô nói: “Tôi lúc nào cũng hoan nghênh em trở về nữa làm gái điếm của riêng rồi, số tiền này cho em đi khám bác sĩ.”

Diêm Thiên Phạm rút ra vài chục tờ tiền giá trị lớn từ trong ví da, ném lên mặt cô, sau đó rời khỏi nhà của cô.

Vân Yên run rẩy vòng tay ôm ngực mình, lúc này cô mới phát giác, hắn thật sự không có một chút tình cảm nào với cô, nước mắt trong hốc mắt bỗng dưng trào ra.

Tại sao hắn có thể đáng giận như vậy, có thể động tay động chân với cô hay sao? Nhưng đáng buồn nhất chính là bản thân cô... Cô lại còn quyến luyến hương vị trên người hắn, còn muốn nhìn gương mặt tuấn tú khó có thể quên được của hắn, đúng! Cô yêu hắn, yêu đến khó có thể hận hắn!

Cô biết chỉ có mình mới có thể cứu mình, cô nhất định phải nỗ lực quên hắn.

Trầm luân là bản năng của tình yêu, cô nhất định phải kháng cự sự mê hoặc của ma quỷ, nếu không, cô sợ bản thân mình sẽ rơi vào địa ngục u ám, vĩnh viễn không có cách nào nhìn thấy ánh sáng...

Thân thể của cô rất đau, nhưng cô biết... Hắn làm tổn thương lòng cô còn nặng hơn!

Một tháng sau -

“A lô! Gọi điện cho cô chỉ để nhắc cô nhớ trả tiền cho chúng tôi, nếu như đến lúc đó cô không trả tiền lại, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho cô nữa.”

“Tôi đã biết, tôi sẽ sớm trả lại tiền cho các anh.”

Vân Yên ủ rũ cúp điện thoại, tuy rằng hiện tại đã được nghỉ hè, nhưng cô vẫn không tìm thấy công việc nào có lương cao.

Chẳng lẽ cô thật sự phải làm tình nhân của Diêm Thiên Phạm sao?

Không!

Cô xem báo, trên báo có rất nhiều công việc thu nhập một tháng hơn mười vạn đều là công việc dụ dỗ người.

Lòng của cô có chút dao động.

Vì trả nợ, đây là lựa chọn duy nhất của cô.

Cô không cần trở về tìm Diêm Thiên Phạm, cô đã bị hắn chà đạp đến một chút tôn nghiêm cũng không có.

Cô chỉ có thể một lần nữa buôn bán thân thể của mình, bởi vì, đây là phương pháp kiếm được tiền nhanh nhất.

Con người có khi sẽ bị bức bách và bất đắc dĩ, đi làm những chuyện mà mình không thích.

Ai! Dù sao cô đã sa đọa một lần, cho nên không cần để ý nhiều như vậy...

Cao ốc xí nghiệp Diêm Thị –

“Dạ Chi Hải có một em gái mới tới, rất được nha! Tối nay có muốn tới xem một chút không?” Thiên Tự Âm không gõ cửa phòng tổng tài, tự mình đi vào.

“Mình không có hứng thú.” Diêm Thiên Phạm chui đầu bên trong đồng tài liệu, căn bản không để ý tới hân.

“Em gái đó đã từng là tình nhân của cậu, nếu như cậu không thích, mình có thể miễn cưỡng... tiếp nhận.”

Diêm Thiên Phạm vẫn không để ý tới hân, nhưng cánh mũi của hân giống như ngửi thấy được một mùi thơm quen thuộc, hân đột nhiên nhớ đến “thuốc ngủ” của hân.

“Cô ta là ai?”

“Bạch Vân Yên!”

Nghe được cái tên, Diêm Thiên Phạm lập tức ngẩng đầu lên từ trong đồng tài liệu.

Cô quả thật đi làm gái điếm rồi, người phụ nữ chết tiệt này, tình nguyện đi làm loại chuyện đó, cũng không nguyện trở lại bên cạnh làm tình nhân của hân.

Người phụ đáng giận đến cực điểm này!

Diêm Thiên Phạm buông công việc xuống, cầm áo khoác lên, rời khỏi phòng làm việc, đi ngang qua bên cạnh Thiên Tự Âm, hân nhàn nhạt dặn dò một câu.

“Nếu như cậu dám tiếp nhận cô ta, tháng sau mình liền phái cậu đến Nam Cực mở rộng nghiệp vụ.” Nói xong, Diêm Thiên Phạm liền thẳng tắp đi ra cửa, mang theo một cỗ khí thế vương giả rời đi.

Thiên Tự Âm nghĩ đến lời nói vừa rồi của Diêm Thiên Phạm, trong lòng không khỏi oán hận mắng, tên này thật biết cách uy hiếp người khác, hừ! Nếu quả thật bắt hân đến Nam Cực mở rộng nghiệp vụ, hân liền ngày ngày có miễn phí ăn uống, nói không chừng còn có thể bắt tay với chim cánh cụt?

Quán rượu “Dạ Chi Hải” –

“Em gái nhỏ, tối nay ra ngoài cùng anh, anh đưa em đi ăn đêm.” Ông chủ Giang tay phải ôm lấy vai cô, tay trái sờ soạng bắp đùi của cô...

Vân Yên vội vàng ngăn cản ma chướng của hân, khước từ nói: “Tôi không đi.” Sau khi làm công việc này, cô mới thật sự cảm nhận được kiếm tiền quả thật rất khó, bất quá mặc dù như thế, cô vẫn không muốn bỏ xuống tôn nghiêm của mình đi cầu xin Diêm Thiên Phạm.

“Tức cười! Lão tử có tiền, một xấp tiền mặt này có đủ hay không?” Ông chủ Giang móc một một xấp tiền trong áo ra đặt lên bàn, hành động này của hân cũng khiến các cô gái khác đỏ mắt.

“Tiên sinh, tôi thật sự không tiếp khách ra ngoài, ngài đi tìm những tiểu thư khác có được hay không?” Cô muốn kiếm tiền, không sai, nhưng cô tuyệt không bán thân thể của mình.

“Mẹ kiếp! Lão tử cho cô mặt mũi, cô lại không muốn.”

Ông chủ Giang kéo tay của cô đi, nhất định bắt cô bồi hân ra ngoài.

“Ta không ra ngoài...” Vân Yên liều mạng muốn rút tay của mình về.

Đang giữa lúc hai người giằng co, bà chủ đã tới nói: “Ông chủ Giang, thật xin lỗi, Yên Yên phải chuyển khách.”

“Mẹ kiếp! Lão tử còn chưa thoải mái, bà dám chuyển cô ta?” Ông chủ Giang bắt mãi giận dữ mắng mỗ.

“Ông chủ Giang, thật xin lỗi! Tiểu Lệ, cô còn không mau tới đây hầu hạ ông chủ Giang thật tốt.”

Tiểu Lệ vội vàng dính tới, áp vào trên người của ông chủ Giang.

Nhìn rảnh ngực Tiểu Lệ như ẩn như hiện, hắn cũng không khăng khăng, đem một xấp tiền giấy nhét vào trước ngực Tiểu Lệ.

Bà chủ thừa dịp cơ hội này, vội vàng đưa Vân Yên tới một bàn khác.

“Khách bàn này, cô cần phải hầu hạ thật tốt cho tôi, chúng ta không đắc tội nổi với họ.”

Bà chủ vừa đi vừa dặn dò, mang theo Vân Yên đi vào bên trong một khu ghế lô kín đáo.

Vân Yên vừa ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông mà bà chủ nói không thể đắc tội.

“Là anh!” Thấy Diêm Thiên Phạm, hai tay của cô theo bản năng che ở trước ngực, nhớ tới hắn lần trước điên cuồng đánh mình.

“Là tôi! Tôi nói rồi tôi sẽ ra giá cao nhất.” Cô đang sợ hắn? Sự sợ hãi trong mắt cô, hắn sẽ không nhận thức sai, hắn biết lần trước hai người bọn họ gặp mặt, hắn đã từng hung hăng tổn thương cô, nhưng hắn là vô tình, một khắc hắn đánh cô kia, kỳ thực hắn hoàn toàn không có – ý thức, đến lúc hắn tỉnh táo lại thì cô đã thương tích khắp người rồi.

“Tôi không muốn gặp anh, anh tìm đến tôi làm gì?” Cô hung hăng nói.

“Tôi muốn xem sau khi em ngủ với nhiều đàn ông như vậy, có phải sẽ không ngây ngô nữa hay không?” Hắn vẫn ác miệng nói.

“Nhờ anh ban tặng, người khách nào được tôi hầu hạ đều không dứt miệng khen kỹ xảo của tôi.” Cô cũng rất quật cường.

“Vậy sao?” Diêm Thiên Phạm nghe vậy trong lòng đau xót.

“Anh cần gì phải hoài nghi? Tôi là gái điếm một tay anh dạy dỗ mà ra!” Vân Yên tự giận mình nói.

“Được! Vậy bây giờ hãy theo tôi ra ngoài hầu hạ tôi đêm nay, tôi sẽ thử nhìn một chút.” Hắn lập tức tự đề cử mình.

“Không! Tôi có thể bán cho bất luận kẻ nào, chính là không bán cho anh, tôi không có hứng thú với khách hàng biến thái.”

Thương thế của cô thật sự quá sâu, làm cho cô không thể không phản kích như con nhím.

Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên nói: “Theo tôi một đêm, tôi sẽ giúp em giải quyết tất cả nợ nần của cha em.”

“Tiền! Anh cho tôi tiền? Anh có thể cho tôi bao nhiêu tiền?”

“Em ra giá đi!”

Lúc này, Vân Yên thật sự thận trọng suy nghĩ, cô lo lắng nếu tiếp tục làm việc ở nơi son phấn như vậy thì nhất định chuyện lúc này sẽ lại xảy ra, mặc dù Diêm Thiên Phạm đối xử với cô rất tệ, nhưng hắn cũng là người có thể giúp cô giải quyết vấn đề.

Nếu như... cô lại bán mình một lần nữa?

Ở quán bar, nếu cô không bán thân, tiền kiếm được vẫn có hạn, căn bản không cách nào trả sạch món nợ của cha, hiện tại tựa hồ chỉ có Diêm Thiên Phạm có thể giúp cô giải quyết vấn đề.

“Tôi không chỉ muốn anh giúp tôi trả nợ cho cha, tôi còn muốn anh cho tôi chi phiếu một trăm ngàn.” Chỉ có đầy đủ tiền, cô mới có thể bắt đầu cuộc sống mới.

“Tôi không biết em có đáng cái giá đó không?” Hắn không vui nói, từ lúc thì cô trở nên tham lam như vậy?

“Anh thử một chút rồi sẽ biết?” Vân Yên cố làm ra vẻ kiêu my nói, bàn tay nhỏ bé chạm vào lồng ngực của hắn.

“Được! Đồng ý.”

Vân Yên nhìn gương mặt của hắn, nghiêm túc nhìn hắn nói: “Trừ điều kiện vừa rồi, anh còn phải đáp ứng tôi một điều kiện nữa.”

“Điều kiện gì?”

“Anh... phải dùng bao cao su, hơn nữa, không cho phép anh dùng bất cứ vũ khí gì để đánh tôi.” Cô không muốn có thai với ác ma, bởi vì hắn là kẻ vô tình.

“Được! Tôi đáp ứng em.” Hắn lại nhìn xuống bụng dưới của mình, cuồng nịnh nói với cô: “Dục vọng dưới thân tôi đã muốn chuẩn bị công kích em,, chúng ta mau ra ngoài thôi!”

Diêm Thiên Phạm nắm tay Vân Yên, dẫn cô đi ra ngoài.

Hai người ra khỏi chỗ ngồi, lập tức bị ông chủ Giang tinh mắt nhìn thấy.

Ông chủ Giang bắt bình đi tới trước mặt hai người bọn họ hỏi: “Tại sao cô có thể ra ngoài cùng hắn?”

Vân Yên về mặt lúng túng nhìn ông chủ Giang.

Lúc này bà chủ liền đi tới bên cạnh ông chủ Giang, nhỏ giọng nói với hắn: “Hắn là giám đốc xí nghiệp Diêm Thị.”

Ông chủ Giang lập tức thay đổi thái độ cuồng ngạo, khúm núm nói: “Ngài hưởng dụng trước, ngài hưởng dụng trước...”

Diêm Thiên Phạm không kiên nhẫn mang theo Vân Yên rời đi, vừa nghĩ tới người đàn ông khác từng ngủ với cô, tim của hắn liền dâng lên một tư vị khó chịu.

Hắn muốn nhanh chóng đoạt lấy thân thể của cô, chứng minh cô vẫn là tình nhân của riêng hắn.

Bởi vì, bất luận là thân thể của cô hay trái tim của cô, tất cả đều là của hắn!

8. Chương 8

Vì Diêm Thiên Phạm chạy xe với tốc độ rất nhanh nên hai người bọn họ nhanh chóng liền trở về biệt thự.

Hắn dẫn cô vào trong nhà, ngay sau đó bực dọc rót một ly rượu ra uống.

“Anh... Còn hận cha tôi sao?” Cô rất muốn biết, hắn lãnh khốc vô tình với cô, rốt cuộc là vì sao?

“Đúng vậy.” Hắn không che dấu chút nào nói.

“Tại sao anh hận cha tôi như vậy lại vẫn muốn đoạt lấy thân thể của tôi?” Đây chính là chuyện mà cô không thể hiểu được.

“Tôi chính là kìm chế không được dục vọng muốn có em.” Hắn luôn luôn kiêu ngạo đối với năng lực kiềm chế của bản thân, nhưng đối với cô liền mất khống chế.

“Cho đến bây giờ, anh đối với tôi chỉ có ham muốn chứ không hề có tình yêu có đúng hay không?” Cô khổ sở hỏi.

“Đúng! Em rất thông minh.”

“Tôi thà rằng mình không thông minh, mà có thể tiếp tục ngu ngốc một chút, để cho anh lừa dối, chỉ có như vậy mới không... Nhưng bởi vì anh, tôi phải trở nên kiên cường.” Lòng của cô thật là đau.

“Em có thể không cần kiên cường, có lẽ... tiếp tục làm bạn trên giường của tôi đi!” Hắn tựa hồ vĩnh viễn đều không muốn cô đủ, chỉ một lòng muốn đắm chìm trong bể dục hoan ái này.

“Không! Cha tôi nợ Diêm gia anh, tôi đã thay mặt ông ấy trả lại rồi, sau này xin anh đừng làm khó dễ tôi nữa, qua tối nay, chúng ta không còn quan hệ gì nữa.” Chấm dứt như vậy, cũng xóa hết yêu thương hận thù của bọn họ.

Thù hận kết thúc.

“Nếu sau này chúng ta không gặp lại nữa, anh có nghĩ đến tôi một chút nào không?” Cô vẫn muốn nghe được một chút ngọt ngào an ủi từ trong miệng hắn, để từ nay về sau cô có thể có thêm chút ký ức.

“Tôi sẽ nhớ đến thân thể của em.” Cô là “thuốc ngủ” trị chứng mất ngủ của hắn, là thứ cần thiết cho sinh hoạt hằng ngày của hắn, hắn dù muốn quên cô cũng không dễ dàng.

Cô cởi áo khoác ngoài của mình ra nói: “Được! Chúng ta bắt đầu đi!” Vết thương của cô đã muốn đóng vảy, hành động của hắn bây giờ lại giống như đang rắc muối lên vết thương của cô, cô sợ chính mình không còn sức lực để chống đỡ nữa rồi.

Hắn uống ngụm rượu cuối cùng vào rồi nói: “Tối nay chúng ta chơi một trò đặc biệt, dù sao tôi cũng trả em giá cao như vậy.”

Diêm Thiên Phạm sải bước đi qua, ôm lấy thân thể cô, thả lên cầu thang.

Tay của hắn nhiệt tình vuốt ve thân thể cô, kéo áo cô xuống, hai ngón tay kẹp chặt nụ hoa của cô, nóng bỏng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của cô.

Vân Yên khép hai mắt lại, đôi tay nắm thành quyền, không muốn có bất kỳ phản ứng gì đối với hắn.

Tay của hắn đi tới bên quần lót của cô, mơn trớn khu rùng rậm của cô, đâm vào tiểu huyết của cô, dùng sức trêu ghẹo. âm thanh lạnh lùng đầy mỉa mai của hắn vang lên bên tai cô: “Em có thể biểu hiện khá hơn một chút không, để cho tôi cảm thấy đáng giá nha! Đừng giống như tiểu xử nữ, tôi biết rõ em sớm đã không còn rồi.”

Cô bắt đầu đáp lại hắn, cũng chủ động hôn hắn, đôi tay vòng trên gáy hắn, bàn tay nhỏ bé cũng rụt rè đi về phía quần hắn.

“Đừng làm ình biểu hiện như gái điếm.” Hắn cảm thấy hết sức không vui đối với sự chủ động của cô.

“Biểu hiện của tôi giống gái điếm, không phải là anh muốn sao?” Tại sao hắn lại khó phục vụ như vậy, cái này không được, cái kia cũng không cho phép.

“Đúng!”

Hắn một phen kéo quần lót cô xuống, cởi đến một nửa quần dài của mình liền lật ngược thân thể của cô, để cho cô đưa lưng về phía hắn, hơn nữa còn nâng ông của cô lên, hắn trước hết để cho dục vọng của mình vượt nhẹ tiểu huyết của cô, sau đó tàn bạo tiến vào.

Thân thể của cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, lập tức cảm thấy một trận đau đớn như bị xé rách, nhịn không được bò về phía trước.

Bàn tay hắn nắm lấy hông cô, theo động tác của cô cầm vào rút ra có tiết tấu.

Lối đi chật chội của cô bắt đầu co rút vào bởi động tác của hắn, mà hắn càng thêm trở nên to lớn điên cuồng và chạm bên trong mật huyết của cô.

Tay của hắn từ hông dời đến lưng của cô, trượt tới nách, nắm lấy hai bầu ngực phía trước, chạy nước rút.

“Muốn không?” Hắn tà ác hỏi.

“Tôi... Muốn...” Cô đã không còn cách chống chế thân thể của mình.

“Em có biết hiện tại người nào đang sử dụng thân thể của em không?” Hắn ác ý dùng từ ngữ thô tục để nhục nhã cô.

“Là... Anh.” Cô không muốn khuất phục hắn.

“Gọi tên tôi.” Hắn ra lệnh.

“Thiên Phạm!”

Đầu ngón tay của hắn nắm nụ hoa của cô, cuồng vọng mãnh liệt không ngừng va chạm trong tiểu huyết của cô.

Thân thể cô kích động trở nên đỏ bừng, mồ hôi hột phủ kín thân thể mềm mại.

Hắn buồn bực tức giận, toàn thân bởi vì dùng sức quá độ mà cơ bắp trở nên rối rắm, tay hắn nắm lấy cặp mông tròn của cô nghênh hướng tới của hắn, vật nam tính to lớn thẳng đến chỗ sâu nhất của cô, không ngừng co rút.

Cuối cùng, hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, để cho toàn bộ mầm móng nóng rực bắn vào trong cơ thể cô, hai người trầm luân trong cảm giác vui sướng...

Lúc thân thể của cô sắp ngã xuống, hắn một phen ôm lấy cô.

Hắn đứng lên, để cho chân cô vòng lên hông của hắn, khiến cho hai người vẫn giữ nguyên động tác kết hợp.

“Anh... Không dùng bao cao su!” Cô tức giận lên án, cô biết lúc trước hắn không dùng, cô vốn dĩ còn ngây ngốc cho rằng mình có thể cảm hóa hắn, khiến cho hắn yêu cô, nhưng bây giờ cô đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

“Mới vừa rồi tôi không kịp dùng, nên lần này tôi cũng không dùng nữa! Hơn nữa từ trước đến giờ tôi không có thói quen dùng bao cao su, em uống thuốc tránh thai là được rồi.” Hắn không thèm để ý nói.

“Anh nói chuyện không giữ chữ tín.” Cô rất tức giận nha!

“Dùng nhiều lời như vậy, đêm không phải còn dài sao?”

Hắn nắm chặt mông của cô, để cho cô cảm nhận được sự di chuyển của hắn, hắn đang gắng gượng ma sát trong cơ thể cô. Vân Yên không cầm nổi lòng bật khóc.

“Tại sao lại khóc? Không phải em cũng rất vui vẻ sao?” Hắn buồn bực nhìn nước mắt của cô.

“Tôi chỉ mong mình chưa bao giờ biết anh.” Cô tức giận nói.

Hắn nâng tay cô lên, ngọt ngào hôn vào mỗi đầu ngón tay, “Tôi muốn em ở đây ngủ cùng tôi buổi tối, được không?” Hắn luôn luôn biết làm sao để đạt được điều mình muốn.

Cô biết cô có thể cự tuyệt được sự hung ác của hắn, nhưng cô không cự tuyệt được sự dịu dàng của hắn.

“Anh cần tôi sao?”

“Đúng vậy, tôi cần em, em là thuốc ngủ của tôi.”

Cô biết mình lại rơi vào cạm bẫy tình yêu, hắn dùng vài ba câu nói liền có thể phá bỏ phòng ngự của cô.

Hắn dắt cô tiến vào phòng của hắn, nhẹ nhàng đặt cô trên giường lớn, lúc này hắn cũng nhìn thấy vết đỏ vài ngày trước hắn lưu lại trên người cô.

“Là do tôi làm ra?” Hắn có chút khổ sở.

“Ừ! Thiên Phạm, anh... có phải đã gặp chuyện gì?” Cô vẫn hoài nghi hắn không có một tuổi thơ hạnh phúc.

“Đừng hỏi tôi những chuyện đã qua, những chuyện đó không quan trọng.” Đáy lòng hắn nhớ đến tuổi thơ quỉ mị hư vô kia, hắn không muốn nói, cũng không muốn lại nhớ tới nữa.

Hắn nâng cao chân của cô lên, từ một bên tiến vào trong cơ thể cô, tiếp tục tiến hành một hồi quyết liệt triển miên...

Ở trong cảm giác trầm luân, hai người bọn họ dường như cũng quên lãng thù hận đối với nhau, chỉ cảm nhận được nhiệt độ do hai thân thể ma sát sinh ra...

Ngoài cửa sổ, vầng trăng đang xấu hổ, từ từ bị mây đen che khuất.

Một tháng sau –

Vân Yên vẫn không thể rời bỏ hắn!

Cô biết bản thân mình mau bị Diêm Thiên Phạm độc chiếm rồi.

Kỳ thực cô có thể trốn, nhưng cô lại không muốn trốn.

Có lẽ cô muốn một lần nữa dùng tình yêu của mình để cảm hóa hắn, bởi vì cô vẫn tin trái tim hắn sớm muộn cũng sẽ có ngày mở ra.

Kinh nguyệt của cô đã bị chậm một thời gian, có thể hay không... Có thể, người đàn ông ác ma đó, từ lúc bắt đầu hắn vốn không sử dụng bao cao su, để thỏa mãn dục vọng của hắn, mỗi một lần trở về hắn đều muốn cô từ hai lần trở lên, cô quả thật có thể mang thai.

Nói không chừng hiện tại trong bụng cô đã có mang một tiểu ác ma rồi!

Đứa bé này có thể mang đến cho hai người bọn họ một cơ hội hay không? Cõi lòng cô đầy kỳ vọng.

Vì muốn biết rõ mình có thai hay không, Vân Yên rời khỏi biệt thự, đi đến bệnh viện.

“Tiểu thư, chúc mừng cô, cô mang thai!”

Mang thai! Cô cùng Diêm Thiên Phạm có kết tinh của tình yêu.

Không! Không phải kết tinh của tình yêu, hắn... căn bản không yêu cô!

Nhưng nếu bọn họ có con, hắn nhất định sẽ mở rộng trái tim mình một chút đi!

Đứa bé này sẽ có khuôn mặt giống như hắn, trên người chảy dòng máu của hắn, đứa bé này sẽ là cầu nối của hai người bọn họ.

Diêm Thiên Phạm nhất định sẽ thật cao hứng.

Cô không kịp chờ đợi muốn cùng hắn chia sẻ tin vui này.

Đứa bé, có thể sẽ cải thiện quan hệ giữa bọn họ, có lẽ... Hắn sẽ yêu cô!

Buổi tối, Vân Yên cầm kết quả kiểm tra của bệnh viện, mừng rỡ ngồi ở phòng khách chờ Diêm Thiên Phạm về nhà.

Cửa mở ra, Diêm Thiên Phạm đi vào, nhìn thấy Vân Yên đang ngồi ở trên ghế, hắn khó hiểu hỏi: “Đã trễ thế này tại sao em còn chưa ngủ? Bằng không cũng có thể chờ tôi ở trên giường!” Kể từ khi có cô giúp hắn làm ấm giường, mấy ngày nay, hắn thật sự ngủ khá ngon.

“Tôi có chuyện muốn nói cho anh biết.” Mặc dù cô biết hắn chỉ có nhu cầu thể xác đối với cô, nhưng chỉ cần khoảng cách của hai người bọn họ gần lại, chỉ cần hắn ôm cô, cô đã cảm thấy giữa bọn họ có hy vọng rồi.

“Chuyện gì?”

Vân Yên đem kết quả kiểm tra đưa cho hắn.

Diêm Thiên Phạm tiếp nhận và xem xét, khuôn mặt vốn còn mang theo chút ấm áp, lập tức chuyển thành lạnh như băng.

“Bỏ đứa bé đi!” Hắn nhớ đến việc bản thân bị hành hạ khi còn bé, càng thêm cảm thấy không nên để cho đứa bé trong bụng cô được sinh ra.

“Anh nói cái gì?”

“Dù tôi lặp lại mười lần hay một trăm lần, kết quả đều như nhau, bỏ đứa bé đi!”

Đôi tay Vân Yên che chắn ở bụng nói: “Anh không muốn nó không sao, nhưng tôi có thể quyết định đứa bé được sinh ra hay không, anh không có quyền quyết định.” Cô lại sai rồi sao? Cô không chỉ không chiếm được tình yêu của hắn, ngay cả sinh mệnh nhỏ trong bụng cô hắn cũng muốn tước đoạt.

“Không được!” Ký ức lúc nhỏ khiến cho trái tim hắn giống như lại một lần nữa bị đối xử tàn nhẫn, hắn không thể để bị kịch như vậy lặp lại, nhất định không thể lưu lại đứa con trong bụng cô.

Hắn nắm lấy cánh tay của cô, kéo cô đi ra ngoài.

“Anh muốn làm gì?” Cô kinh hãi hỏi.

“Đi bỏ đứa bé!”

“Tôi không muốn!” Cô đã không còn cái gì nữa, hiện tại cô chỉ muốn có sinh mệnh bé nhỏ này, đây là chỗ dựa duy nhất để cô tiếp tục sống trên cõi đời này, hắn không thể ngay cả tâm nguyện nhỏ nhỏ của cô cũng không cho phép.

“Em không hiểu, đứa bé này không thể lưu lại.” Những ký ức tuổi thơ đang từng chút từng chút một ăn mòn thể xác và tinh thần của hắn, cô tuyệt đối không thể sinh hạ đứa bé này!

“Tôi không cần tiền của anh, không cần mang họ của anh, anh không phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào với nó, cầu xin anh... để cho con của tôi được sinh ra.” Cô lại ngu ngốc một lần nữa, là cô cho hắn quyền được thương tổn cô như vậy, nhưng giờ phút này cô không cầu gì khác, cô chỉ hi vọng hắn đừng cướp đi hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng này, để sinh mệnh bé nhỏ này rời khỏi cô! Cô vốn muốn cho hắn tất cả tình yêu, nếu hắn coi nhẹ, cô liền đe toàn bộ tình yêu mà cha nó không cần trao cho đứa bé.

Lời nói của cô làm cho bước chân của hắn hơi chần chừ một chút, nhưng nghĩ đến lúc còn bé bị bạo ngược, hắn cũng không do dự nữa, nhét cô vào bên trong xe của hắn, hơn nữa còn nhấn nút xuống khiến cho cô không thể xuống xe.

“Thiên Phạm, anh có thể yêu cầu em làm bất cứ chuyện gì, nhưng cầu xin anh đừng bắt em bỏ đứa bé, anh không cần tàn nhẫn như vậy...” Cô tiếp tục khẩn cầu hắn, hy vọng hắn có thể hồi tâm chuyển ý.

“Đây không phải là tàn nhẫn, đây là cứu giúp.”

“Anh không yêu em cũng không sao, nhưng trong bụng em chính là con ruột của anh!” Cô bị thương kêu gào.

“Tôi nhất định phải kết thúc bi kịch này.” Hắn quả quyết quyết định.

Lái xe với tốc độ thật nhanh, hắn mang theo cô đi tới bệnh viện “Thiên n” do hắn đầu tư.

“Xuống xe!”

“Tôi muốn con của tôi, anh không thể làm như vậy...” Cô bất lực khóc lóc.

Hắn không để ý tới cô, bàn tay khổng lồ đã nắm đở cổ tay của cô, kéo mạnh cô xuống xe.

“Không cần, không cần...”

Nhìn tay chân cô ương ngạnh chống cự, hắn đem một tay ôm ở trước ngực cô, đi thẳng về hướng phòng giải phẫu.

Đi tới bên cạnh y tá đứng bên ngoài phòng giải phẫu, hắn đặt Vân Yên xuống, thân thể cường tráng vẫn không buông lỏng vậy cô trước ngực mình.

“Viện trưởng đâu?”

“Viện trưởng ở trong phòng bệnh, tôi lập tức đi mời ông ấy tới đây.”

Vân Yên lợi dụng lúc này, khẩn cầu nói: “Tôi cầu xin anh, cầu xin anh đừng đối xử với tôi như vậy...” Nước mắt cô sớm đã rơi như mưa.

“Không được! Đứa bé tuyệt đối không được lưu lại.” Hắn một bộ không khoan dung.

Cô quỳ gối xuống, dùng thái độ hèn mọn nhất hôn giày của hắn, không ngừng thỉnh cầu hắn: “Em yêu anh, em cầu xin anh, em cái gì cũng không có, em chỉ còn đứa con này, em cầu xin anh đừng ép em phá thai, van cầu anh...” (Bun: chị này làm mất mặt chị em phụ nữ quá!!!)

Diêm Thiên Phạm âm lãnh nhìn cô thật kỹ, nước mắt của cô không làm tan được trái tim băng giá của hắn.

Hắn không tin vào “tình yêu”, xẹt qua trong đầu hắn chỉ có một khuôn mặt đứa bé cô độc, tuổi thơ của hắn...

Những cái roi đau đớn kia đã sớm khắc sâu vào trong tim hắn...

Tâm tình của hắn đột nhiên không khỏi nóng nảy, “Cô y tá, mang cô ấy đi vào, giúp cô ấy tiêm thuốc mê.”

“Không! Anh không cần tàn nhẫn như vậy...”

Vân Yên kêu gào khản cầu hắn, nhưng hắn vẫn không chút dao động.

Viện trưởng Lý lúc này chạy tới.

“Chủ tịch, có gì cần tôi giúp đỡ.”

“Giúp cô ấy phá thai.” Hắn mặt không chút thay đổi giao phó.

“Vâng.”

Vân Yên bị hai y tá dẫn vào phòng giải phẫu, “Đây là con ruột của anh mà, anh...”

Nghe được câu này tất cả mọi người rơi vào kinh ngạc, không khỏi dừng bước.

Diêm Thiên Phạm lãnh khốc vô tình nói với viện trưởng Lý: “Ông dùng tốc độ nhanh nhất đem bỏ đứa bé trong bụng cô ấy, đừng để tôi phải vất vả nỗ lực làm việc của ông.”

Vân Yên nghe vậy không hề cầu xin hắn nữa, chỉ là dùng trông mắt chết lặng nhìn hắn...

Thiên Tự Âm vội vàng chạy tới bệnh viện “Thiên n”.

“Thiên Phạm, làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Mình... Giết chết nó!” Mới vừa trước đây không lâu, viện trưởng Lý chính miệng nói cho hắn biết, ca phẫu thuật phá thai vô cùng thành công.

“Cậu giết chết ai?” Thiên Tự Âm nghe được không hiểu ra sao.

“Con ruột của mình.”

“Cậu cũng không có người thừa kế, tại sao không để cô ấy sinh đứa bé ra? Đó cũng là baby của cậu nha!”

“Không! Mình không muốn tuổi thơ của nó bị thảm như mình, làm như vậy là cách tốt nhất đối với nó.” Hắn thẳng thắn giải thích.

“Cậu cũng không có cho nó quyền chọn lựa, nói không chừng nó rất muốn đến với thế giới này, rất muốn cậu làm cha của nó.” Thiên Tự Âm không thể tin được hắn lại làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.

“Mình không có cách yêu ai, cũng sẽ không yêu bất cứ ai.” Hắn lấy ra lý do duy nhất.

“Cậu... Làm như vậy, còn Vân Yên làm sao bây giờ? Cô ấy rất đáng thương! Cô ấy vô tội.” Thiên Tự Âm thật lòng đồng cảm với Vân Yên.

“Rất nhanh rồi cô ấy sẽ biết mình làm như vậy là đúng, cô ấy sẽ cảm ơn mình.” Hắn tự lừa mình dối người nói.

“Thiên Phạm...”

“Cậu đừng nói nữa, mình đi về, giúp mình chăm sóc cô ấy.”

Thiên Tự Âm không nhận được nhìn bóng lưng của hắn, lắc đầu thở dài.

Đây là lần đầu tiên Diêm Thiên Phạm phân phó hắn chăm sóc một cô gái, hắn rốt cuộc có biết hắn rất có thể đã yêu cô gái này hay không.

Ai! Có lẽ phải chờ Diêm Thiên Phạm đi đến Nam Cực mới có thể giác ngộ.

Con đã không còn!

Vân Yên thương tâm nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh đứa bé đang chơi đùa.
Con yêu, tha thứ ẹ, mẹ không bảo vệ được con.
Cô yêu hấn, hấn căn bản không muốn, còn tàn nhẫn bóp chết sinh mạng bé nhỏ trong bụng cô.
Tại sao hấn tàn nhẫn như thế, vô tình như thế, nhưng vì sao trong tim cô vẫn không khỏi khát vọng cái ôm ấm áp của hấn? Kỳ vọng hấn có thể dịu dàng an ủi cô?
Cô quả thật là hết thuốc chữa rồi, nếu còn yêu hấn thì sau này ngay cả tôn nghiêm của bản thân cũng không còn.
Cô cầm lấy con dao gọt trái cây ở trên bàn, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng giải thoát.
Một nhát dao cứa xuống, tất cả đau khổ đều có thể được giải quyết.
Cô cầm con dao, dùng sức cắt xuống tay mình.
Nhìn dòng máu đỏ tươi tuôn trào, cô cảm giác đau đớn trên cơ thể cùng lý trí từ từ biến mất.
Rất nhanh, cô sẽ không cảm thấy đau đớn nữa...
Cô cũng có thể khiến hấn không yêu thương hấn, không hề hận hấn...
Nhìn dòng máu tươi trên mặt đất, bờ môi của cô hiện ra một chút ý cười, nguyên lai tình yêu dễ dàng biến mất như vậy... (Bun: edit đến đây ta tức nữ chính quá đi mất! Nhiều lúc ta còn ghét chị ấy hơn nam chính, vì quá nhu nhược chả mạnh mẽ j cả!!!)

Thiên Tự Âm đi rót một ly nước rồi quay lại, vừa bước vào phòng bệnh, liền nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng chấn động. Hấn mua nước quả cùng dao gọt trái cây là muốn gọt trái cây cho cô ăn, tại sao cô có thể lấy dùng cách khác đây?
Hấn vội vàng thông báo cho bác sĩ tiến hành cấp cứu.
Bởi vì được phát hiện sớm, sau một hồi cấp cứu, được băng bó cùng uống thuốc an thần, lúc này Vân Yên đang ngủ bên trong phòng bệnh.
Sau khi Thiên Tự Âm trấn tĩnh lại, hấn lập tức gọi điện thoại cho Diêm Thiên Phạm.
“Bạch Vân Yên tự sát.”
“...”
Đầu bên kia điện thoại yên lặng, khiến Thiên Tự Âm không nhịn được nhắc nhở hấn: “Cậu không tới thăm cô ấy một chút sao?”
“Không được! Mình đang hẹn hò cùng tình nhân tiếp theo, chúng mình đang ân ái.” Lần này hấn tìm một người phụ nữ biết ngừa thai, như vậy sẽ không có phiền toái nữa.
“Cậu...”
Hấn không cho Thiên Tự Âm cơ hội mở miệng nữa, lập tức cúp máy.
Diêm Thiên Phạm phiền lòng nôn nóng rời khỏi người phụ nữ phía dưới, hơn nữa còn ném ly rượu trên bàn vào cửa sổ, phát ra thanh âm thanh thúy...
Hấn sải bước rời khỏi tiệm cơm, lái xe thể thao của mình, thật nhanh rong ruổi trên đường cái.
Đứa bé, đây chẳng qua là tượng trưng cho bóng tối!
Tại sao cô không hiểu tâm ý của hấn chứ?
Cô... Thế nhưng dùng cái chết để chống đối hấn, hừ! Hấn sẽ làm cho cô hiểu, làm như vậy không có ích gì.
Dù thế nào đi nữa, sau này hấn vẫn sẽ còn cùng cô ân ái, chỉ là về sau hấn sẽ nhớ dùng bao cao su, tránh để cô mang thai!

Ánh mắt Vân Yên sâu kín nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn Thiên Tự Âm đang gọt trái cây ở bên cạnh, nói với hắn:

“Anh không cần phải ở đây với tôi.”

“Đây là trách nhiệm của tôi, là do hắn giao phó.” Hắn thật sự không hiểu, nếu Diêm Thiên Phạm muốn hắn chăm sóc cô, thì tại sao không đích thân đến thăm cô?

“Anh ta không cần làm như vậy, tôi đã chết một lần rồi, tôi sẽ lại bắt đầu cuộc sống mới của mình, tất cả đều sẽ bắt đầu một lần nữa.” Lòng của cô đã chết, sẽ không để cho thân thể của mình lại chết một lần nữa.

Thiên Tự Âm nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, không nhịn được thở dài một cái.

“Cốc, cốc!”

“Mời vào!”

“Sĩ Kỳ?”

“Vân Yên, cậu có khỏe không?” Trong mắt Lý Sĩ Kỳ căn bản không nhìn thấy Thiên Tự Âm, chỉ nhìn thấy gương mặt tiều tụy của Vân Yên.

“Sĩ Kỳ, làm sao cậu biết mình ở đây?” Nhìn trên người Lý Sĩ Kỳ vẫn còn những vết bầm do Diêm Thiên Phạm để lại, cô thật sự cảm thấy áy náy không dứt.

“Cậu của mình làm việc trong bệnh viện, cậu nói ỉn biết cậu đang nằm viện, cậu làm sao vậy?”

“Mình không sao, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe.”

Nhìn mặt mũi cô tái nhợt, đôi môi không có một tia máu, Lý Sĩ Kỳ đi tới bên cạnh cô, chân thành nắm lấy đôi tay cô nói: “Để ỉn chăm sóc cậu, mình muốn kết hôn với cậu, bất kể người nhà mình có nói gì.” Hắn không thể lại nhìn cô đối đãi như vậy với chính bản thân mình, vì cô,cho dù muốn hắn quyết liệt cùng người nhà hắn cũng sẽ không tiếc.

“Sĩ Kỳ, cảm ơn lòng tốt của cậu, nhưng mình không thể đồng ý với cậu.” Cô biết tình hình của nhà Sĩ Kỳ, cô không muốn mình là gánh nặng của hắn.

Thiên Tự Âm nhìn hai người, lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, đóng cửa phòng lại, vừa vặn nhìn thấy Diêm Thiên Phạm đeo kính đứng ngoài cửa phòng,

“Mình đi nói cho cô ấy biết.” Bạch Vân Yên sẽ rất cao hứng khi biết Diêm Thiên Phạm thăm cô.

“Đừng quấy rầy cô ấy! Hiện tại cô ấy đang bận nằm trong ngực người đàn ông khác, đừng phá hư chuyện tốt của cô ấy.”

Hừ! Trong lòng hắn đang giận dữ mắng mỗ, phụ nữ đều là hạ tiện, nói không chừng đứa trẻ trong bụng cô chính là con của tên kia, cho nên hắn làm sao lại thương tâm, mà hắn thiếu chút nữa đã giúp người đàn ông khác nuôi đứa trẻ rồi. (Bun: thể anh đi xxoo với người khác khi chị tự sát là sao hứ hứ!!!!)

Loại phụ nữ như vậy, hắn không cần phải nhìn cô lâu hơn nữa, đeo mắt kính lên Diêm Thiên Phạm lập tức rời đi bệnh viện.

Đắm chìm trong tiếng khóc thút thít của chính mình, Vân Yên vẫn không biết Diêm Thiên Phạm đã từng đến thăm mình.

9. Chương 9

Nước Mỹ, Los Angeles

Trong một buổi biểu diễn thời trang long trọng, chủ trì chính là một cô gái phương Đông, tất cả mọi người đều ngước cổ mong chờ cô xuất hiện.

Cô gái phương Đông mặc một bộ quần áo truyền thống của Đài Loan bước ra, đại diện cho phong tục tập quán của Trung Quốc.

Cô có một cổ khí chất thần bí, một gương mặt tuyệt mỹ, điều này khiến cho cô dù giơ tay hay nhấc chân cũng đều được chú ý, nhiếp ảnh gia cũng nhanh chóng chụp hình tới tấp.

Vân Yên dùng ánh mắt lạnh đạm nhìn chăm chú dưới đài. Năm năm, cô ở đất nước to lớn này chăm chỉ làm việc, cũng gặp được một cơ hội tốt, khi đó được một tạp chí tên gọi “Toàn cầu”, họ đang tìm kiếm một người mẫu phương Đông, cô may mắn trúng tuyển, quyển tạp chí kia phát hành thành công khiến cho cô trở nên nổi tiếng.

Vì không để cho tự ái cùng tôn nghiêm của mình bởi vì tình yêu mà bị thương tổn một lần nữa, cô chạy trốn ra nước ngoài, và đây sẽ là cuộc chạy trốn cuối cùng của cô.

Cô đã trốn lâu như vậy, cô có thể tin chắc tâm mình đã trở nên lạnh nhạt, cô sẽ không lại bị hấn tổn thương nữa.

Bởi vì, trong lòng cô không còn có một chút tình yêu nào dành cho hắn.

Đã năm năm rồi, cô nghĩ nên nhân cơ hội này trở lại quê nhà, dù sao đó cũng là nơi cô lớn lên.

Mấy ngày sau, phi trường Tùng Sơn Đài Bắc –

Cô ở nước ngoài mấy năm nay, Đài Loan phồn vinh hơn so với ngày trước rồi.

“Mẹ, sau này chúng ta sẽ sống ở đây luôn sao?” Tư Phạm nhìn phi trường chật chội, tò mò hỏi.

“Đúng vậy.”

Vân Yên ngồi xổm người xuống, ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của Tư Phạm.

“Sĩ Kỳ...”

Lý sĩ kỳ hướng Vân Yên vẫy tay, vội vàng đi về phía cô.

“Vân Yên, đứa bé này là –” bọn họ mấy năm nay có liên lạc, nhưng Vân Yên vẫn không cho hắn địa chỉ, mà bây giờ trong ngực cô lại ôm một đứa bé, hỏi hắn làm sao không khiếp sợ?

“Đây là con của mình.” Cô kiêu ngạo nói.

“Năm đó con của cậu không phải mất rồi...” Hắn không hiểu hỏi.

“Không có, do mình cầu xin Lý viện trưởng – người làm giải phẫu ỉnh, mặt khác cũng bởi vì nghi ngờ đây chính là con của Diêm Thiên Phạm, nên ông ấy len lén giúp mình giữ lại đứa bé này, chỉ là lúc đó ông ấy không nói ỉnh biết, hại mình cho rằng đứa bé mất rồi mà thiếu chút nữa tự sát.” Cô chậm rãi giải thích cho hắn.

“Xem ra đứa bé này cùng cậu có duyên phận.”

“Cha.” Tư Phạm mở miệng liền kêu.

Vân Yên chỉ ra chỗ sai nói: “Tư Phạm, con phải gọi là chú.” Tiểu Tư Phạm có thể là bởi vì thiếu hụt tình thương của cha, thấy một người đàn ông trưởng thành liền gọi hắn là cha.

“Không sao, chú thật thích con gọi như vậy.” Hắn hận chính mình không phải cha của Tư Phạm.

Lý Sĩ Kỳ nhận lấy hành lý trên tay Vân Yên nói: “Vân Yên, hoan nghênh cậu trở về Đài Loan, cũng hi vọng cậu sẽ coi trọng mình, bây giờ mình đã tiếp quản công ty của cha, mình sẽ không phải là lựa chọn sai lầm của cậu.”

“Sĩ Kỳ...” Cô thực sự không cách báo đáp thâm tình của hắn.

“Đi thôi! Xe chờ ở bên ngoài.” Hấn không muốn tạo thành áp lực cho cô, nhìn chân mày cô nhíu lại, hấn rất đau lòng.

“Cốc,cốc!”

“Mời vào.”

“Thiên Phạm, cô ấy trở lại.” Năm năm, Diêm Thiên Phạm vẫn lựa chọn không quan tâm đối với việc Vân Yên rời đi, thái độ thờ ơ, cũng không biết hành động cùng suy nghĩ của hấn có giống nhau hay không?

“Cậu muốn nói ai?”

“Bạch Vân Yên.”

Trên mặt Diêm Thiên Phạm chỉ xẹt qua một chút biến hóa không dễ phát hiện, hấn vẫn chăm chú nhìn tài liệu của mình.

“Cậu không muốn đi gặp cô ấy một chút sao?” Thiên Tự Âm tò mò nói.

“Cho mình địa chỉ, mình muốn đi hay không, cậu không quản được.” Trên mặt Diêm Thiên Phạm dường như hiện ra một tia khốn quẫn.

Thiên Tự Âm giao cho hấn một tờ giấy, hơn nữa nói với hấn: “Ở bách hóa JQ có một buổi biểu diễn áo tắm, cậu có thể thấy cô ấy.”

Bách hóa JQ, lầu 1 – một show trình diễn thời trang

Công ty bách hóa tổ chức một show thời trang áo tắm vào mùa hè, người mẫu nổi tiếng quốc tế Bạch Vân Yên cũng được mời tham gia hàng ngũ biểu diễn.

Đang trình diễn nhưng cô vẫn cảm thấy có một đôi mắt sắc bén đang nhìn mình, nhưng cô vẫn trấn định biểu diễn cho đến hết.

Là ai?

Loại cảm giác quen thuộc này, là... hấn sao?

Ánh mắt của cô quét qua khán đài, nhưng cũng không nhìn thấy thân ảnh của hấn.

Là cô lo lắng quá nhiều, nếu như hai người bọn họ chạm mặt nữa thì sẽ thế sao? Bọn họ hiện tại đã là hai người xa lạ không cùng thế giới rồi.

Đã qua nhiều năm như vậy, hận ý trong lòng hấn đối với cô dù có mãnh liệt như thế nào, cũng có thể đã phai mờ theo thời gian, Vân Yên tự an ủi mình.

Diêm Thiên Phạm đứng ở chỗ góc tường khuất, nhìn cô mặc quần áo hở hang như vậy, khoe vóc dáng mỹ lệ trước mặt những người đàn ông khác, tim của hấn không nhịn được lại bốc lên lửa giận.

Cô nhất định phải mặc như vậy đi khắp nơi câu dẫn đàn ông sao? Mấy ngày này, thân thể của cô đã bị bao nhiêu gã đàn ông chạm qua?

Nghĩ đến đây, hấn liền không nhịn được muốn cởi sạch quần áo của cô cẩn thận kiểm tra một lần. Tiếng vỗ tay vang lên, buổi biểu diễn kết thúc.

Trong phòng nghỉ dành riêng cho Vân Yên, cởi áo tắm ra, đang muốn thay thường phục, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng có một ánh mắt nóng rực đang chăm chú nhìn mình, cảm giác này cùng cảm giác lúc cô ở trên sân khấu giống nhau như đúc.

Cô quay đầu, đập vào mắt là khuôn mặt mà cô cho rằng đã có thể bình tĩnh đối mặt.

“Anh... Đây không phải là nơi anh nên đến.”

“Không có bất kỳ chỗ nào là tôi không được đến.” Diêm Thiên Phạm trở tay khóa cửa.

“Anh vào bằng cách nào?” Cô nhớ rõ ràng mình đã khóa cửa phòng!

“Chủ đơn vị này cùng công ty tôi có hợp tác với nhau, nghiêm túc mà nói, tôi còn là một nửa giám đốc của bọn họ!”

Thế lực tà ác của hắn thật là không có biên giới mà, khuôn mặt vừa đẹp vừa tà ác kia vẫn giống hệt như năm đó.

“Anh... Tại sao sự bá đạo của anh một chút cũng không thu lại?” Cô càng muốn hỏi lòng tại sao hắn không trở nên xấu xí theo thời gian một chút, ngược lại còn có một cỗ lực nam tính thành thực?

“Đó là bởi vì em một chút cũng không thay đổi, vẫn xinh đẹp như lúc trước.” Nói xong, ngón tay của hắn không kìm hãm được hướng ngực cô tìm kiếm.

“Anh không được đụng vào tôi.” Cô sẽ không ngu ngốc như năm đó nữa, hiện tại cô đã không còn là món đồ chơi nhỏ đáng thương để cho hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay nữa rồi.

“Tôi muốn ân ái cùng em.” Những năm gần đây, hắn không chỉ ngủ được không tốt, dục vọng phía dưới cũng thường bởi vì khát vọng cô mà đau đớn không dứt.

“Tôi không bán thân mình nữa, anh muốn tìm gái điếm thì ra ngoài mà tìm.” Cô oán hận nói.

“Không! Có sẵn người ở đây, tôi cần gì phải ra ngoài tìm?” Hắn thật sự có thử qua dùng người phụ nữ khác thay thế cô, nhưng cũng chỉ thỏa mãn dục vọng của hắn, còn thuốc ngủ của hắn dường như chỉ có một mình cô.

Hắn nhìn cô đã cởi một nửa áo tắm, đôi tay che trước ngực, bộ dáng hấp dẫn, hắn nhìn xuống bước một bước dài tiến lên, bỏ ra cô ra, dùng bàn tay kéo áo tắm của cô xuống.

Thân thể cô không tì vết, hai bầu ngực đầy đặn, vòng eo mềm mại, bắp đùi bóng loáng, khiến mắt hắn càng thêm tối.

“Ông trời! Tôi cuối cùng cũng biết nguyên nhân vì sao suốt năm năm nay mình khát vọng thân thể em.”

“Tôi đối với anh mà nói, chỉ là nơi để anh phát tiết, anh đi đi! Tôi không muốn gặp lại anh.” Cô đã trưởng thành, không còn sợ hãi thái độ cuồng vọng của hắn nữa.

“Em chính là giống như một đứa bé, một chút tiến bộ cũng không có, không cho phép chơi trò nam nữ cùng tôi nữa.” Hắn bá đạo ra lệnh.

“Được! Chỉ là muốn anh đừng làm phiền tôi, tôi không muốn có bất kỳ quan hệ với anh.”

“Được! Như em mong muốn.” Hiện tại hắn không thể ân ái cùng cô, bởi vì trong nhiều năm nay, đối với việc cô rời đi cảm giác rất kì lạ, là hận sao? Hắn vẫn còn đang hận cha cô hại chết cha mẹ hắn sao?

Kỳ thực mấy năm này hắn rất ít nghĩ tới những chuyện này, có thể bởi vì tên đầu sỏ gây ra chuyện đã bỏ trốn, mà trong đầu hắn thỉnh thoảng xuất hiện đều là một cái nhú mày, một nụ cười của cô.

Hắn còn muốn cô làm tình nhân của hắn sao? Hay còn là cái khác?

Trước khi hắn nghĩ thông suốt, hắn quyết định bỏ qua cho cô trước.

Vân Yên không thể tin nhìn bóng lưng hắn rời đi, chính mình không thể tin được cứ nhiên lại tránh được một kiếp, người đàn ông kia luôn luôn ưu tiên thỏa mãn dục vọng của bản thân mình, cô còn tưởng rằng hắn sẽ ở gian phòng nhỏ này mà đoạt lấy cô!

Giờ phút này, trong đầu cô nghĩ đến đều là hình ảnh năm đó hắn ép cô phá thai, cô đã từng khẩn cầu như vậy, hắn cũng không động lòng, cô nhất định không để cho hắn biết cô không hề phá thai, cô không thể để cho hắn biết sự tồn tại của Tư Phạm.

Ba ngày sau -

“Vân Yên, mình mang Tư Phạm ra ngoài đi dạo.” Lý Sĩ Kỳ thông báo với Vân Yên.

“Được!” Lý Sĩ Kỳ thường đến chơi với Tư Phạm, Tư Phạm cũng rất cao hứng ở cùng hắn.

Vân Yên bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, không lâu sau cô nghe thấy tiếng chuông cửa, cô không khỏi buồn bực, Sĩ Kỳ cùng Tư Phạm sao lại về nhanh như vậy?

Mặc dù như thế, cô vẫn đi ra mở cửa.

Vân Yên vừa mở cửa ra, liền lập tức muốn đóng lại, nhưng Diêm Thiên Phạm không để cho cô làm như vậy.

“Anh đến đây làm gì?” Vân Yên giọng điệu không vui hỏi.

“Em không phải cùng – người đàn ông kia, cùng hần sinh con?” Hần thấy một người đàn ông ôm một đứa trẻ rời khỏi từ nhà cô, một màn kia khiến cho hần không nhịn được đi tới: “Em yêu người khác?”

“Đúng vậy, tôi có một gia đình hạnh phúc, hơn nữa tôi cùng anh ấy còn có con. Chuyện của tôi có liên quan gì đến anh?” Cô tức giận nói.

“Tôi không thích tính lẳng nhăng của em.” (Bun: sắc anh mới lẳng nhăng thì có!!!)

“Tôi cần gì anh phải thích? Anh rốt cuộc muốn làm gì? Tôi không muốn gặp lại anh!”

“Nhưng tôi lại muốn có em, tôi không muốn buông em ra.” Hần chỉ biết bụng dưới của hần nảy sinh dục vọng mãnh liệt đối với cô, những người phụ nữ khác không thể thay thế, duy chỉ có cô mới có thể thỏa mãn nhu cầu sinh lý của hần, mà hần luôn luôn muốn cái gì, liền phải có cái đó.

“Đã năm năm rồi, tôi hận anh năm năm, nhưng tôi bây giờ đối với anh một chút cảm giác cũng không có, anh tốt nhất không cần khiến cho tôi càng thêm hận anh.” Cô uy hiếp nói. (Bun: thật tội chị anh ấy có thêm nghe đâu >.

10. Chương 10

“Reng, reng...”

Nghe tiếng chuông cửa, Vân Yên bước ra mở cửa, cô cho rằng Diêm Thiên Phạm lại tới đây đưa với cô, nhưng không nghĩ tới sau cửa chính là khuôn mặt mà cô cho rằng suốt kiếp này cũng không thể gặp lại.

“Cha!” Khi đó hần quyết định bỏ rơi cô, bây giờ làm sao lại trở về rồi?

“Vân Yên, cha rất nhớ con! Nhanh đến trong ngực cha, cha biết lỗi rồi, thực xin lỗi con, nhưng con nhất định phải tha thứ cho cha.”

“Tôi không muốn nhận người cha như ông!” Cô rất phẫn hận thái độ không có trách nhiệm của người cha này.

“Vân Yên, cha biết khi đó mình hành động không có trách nhiệm, cha cũng không muốn như vậy, nhưng cha thật sự không có dũng khí đối mặt với bạn bè.” Hần khổ sở nói.

“Ông biết việc lúc trước ông làm, đối với tôi tạo thành bao nhiêu tổn thương không? Tôi mới chỉ là một cô gái mười tám tuổi, tôi...” Nhớ tới những ủy khuất trong thời gian đó, cô ghen ngào không nói nên lời.

Bạch Tung Nhạc vỗ vỗ bả vai của cô an ủi: “Thật vất vả cho con, hãy cho cha thêm một cơ hội chăm sóc cho con, cha biết sai rồi.”

“Cha, con không biết có nên tin cha hay không, dù sao đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.” Cô có chút sợ.

“Cha ở nước ngoài kiếm được một trăm ngàn đô-la, sau này con không phải sống khổ nữa rồi, tin tưởng cha có thể mang lại một cuộc sống tốt cho con.”

“Cha, những năm này con quả thật rất khổ cực, con không biết đối mặt với cha như thế nào.”

“Cha biết, hiện tại tất cả đều đã qua rồi!”

“Cha –”

“Quên hết những chuyện không vui kia đi! Để cho hai cha con ta đoàn tụ với nhau, sau này cha sẽ lo liệu tất cả.”

Vân Yên nhìn khuôn mặt hiền lành của cha, cuối cùng cũng không nhịn được vùi đầu vào trong ngực của hắn, mặc sức khóc, đem tất cả uất ức thổ lộ ra ngoài.

Bạch Tung Nhạc ôm lấy con gái, nội tâm cũng không nhịn được lại một lần nữa hối hận...

Mấy ngày sau -

Bạch gia quả thật trải qua một đoạn cuộc sống yên tĩnh, nhưng hôm nay, đột nhiên có một đám “anh em” đến Bạch gia đòi nợ.

“Bạch Tung Nhạc, mau trả tiền lại, nếu không chúng tôi sẽ cho ông biết tay.”

“Có chuyện gì từ từ nói, các người cất súng đi truwsc.” Bạch Tung Nhạc e ngại nhìn súng lục đang nhắm vào thái dương của mình.

Nghe được tiếng hắn cầu khẩn, đám “anh em” ngược lại đem súng lục dời đến tim hắn.

Vân Yên nhìn thấy tất cả mọi việc, không hiểu hỏi cha: “Cha, xảy ra chuyện gì? Không phải là cha thắng được một trăm ngàn đô la sao?”

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của con gái, Bạch Tung Nhạc không thể không nói ra toàn bộ sự thật: “Vân Yên, cha lừa con, cha ở Hongkong bài bạc, vốn nghĩ có thể thắng được một số tiền lớn, nhưng bởi vì lòng tham nên mới thua sạch, ngược lại còn thiếu bọn họ một trăm ngàn Đô-la, cha là vì trốn nợ mới về Đài Loan, cha cứ nghĩ sẽ trốn thoát, không nghĩ tới bọn họ lại đuổi kịp tới đây.”

“Cha –” Vân Yên bắt lực hô to.

“Anh em, đừng nghe hắn nói nhảm nữa, chém đứt gân chân của hắn để trừ nợ.”

“Không cần, không cần!” Bạch Tung Nhạc vội vàng quỳ trên mặt đất cầu khẩn.

Nhìn khuôn mặt già nua của cha, Vân Yên chỉ đành mềm lòng nói: “Xin các người cho tôi thời gian 3 ngày, tôi sẽ nghĩ biện pháp trả lại tiền cho các người.” Ông cuối cùng vẫn là cha của cô, cô không cách nào trơ mắt nhìn ông bị thương tổn.

Bạch Tung Nhạc cũng ở một bên hát đệm: “Con gái của tôi là một người mẫu nổi tiếng, nó có rất nhiều tiền, nhất định có thể thay tôi trả hết nợ cho các người, các người bỏ qua cho tôi đi!”

Một đám “anh em” thương lượng một chút rồi nói: “Được! Đến lúc đó nếu con gái ông không có tiền, chúng tôi sẽ bán cô để làm gái ở Đông Nam Á, nhìn cô ta da thịt mềm mại, nhất định có thể bán được giá tốt. Đi!”

Sau khi đám hung thần rời đi, trong lòng Bạch Tung Nhạc áy náy không dám nhìn mặt con gái.

“Cha, lần này là lần cuối con giúp cha.” Vân Yên bất đắc dĩ nói.

“Cha biết rõ rồi, Vân Yên, cha cũng không muốn đánh bài, nhưng...”

“Đừng nói nữa!” Một trăm ngàn Đô-la cũng không phải là một con số nhỏ, có thể giúp trong thời gian ngắn cũng chỉ có hắn.

Ai! Thật giống như càng không muốn gặp phải chuyện thì càng không thể không gặp.

Hôm sau -

“Em đến đây làm gì?” Hắn không có ý định đi phá hư “hạnh phúc” gia đình của cô, mà cô ngược lại tự động đưa tới cửa.

“Tôi muốn xin anh cho tôi mượn một trăm ngàn Đô-la, tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho anh.” Cô ngập ngừng mở miệng.

“Em muốn dùng gì để trao đổi cùng tôi?” Hấn luôn luôn không buôn bán lỗ vốn, điểm này cô nhất định phải biết rõ ràng.

“Thân thể... của tôi!” Dựa vào lợi thế này, vì cha, cô lại một lần nữa vứt bỏ tôn nghiêm, bán đứng thân thể của mình.

“Tôi không muốn thân thể của em, tôi đối với thân thể em đã sớm không có hứng thú, huống chi tôi luôn luôn chỉ muốn, em chịu nổi sao?” Hấn quyết định làm khó cô.

Sắc mặt Vân Yên lập tức hơi trầm xuống, đang muốn đi tới cửa thì Diêm Thiên Phạm bỗng dưng gọi cô lại.

“Tôi muốn đứa nhỏ của em.”

“Anh muốn Tư Phạm? Tại sao? Anh luôn luôn không thích có con, tại sao muốn con của tôi?” Cô đã nói dối hấn, cô nói Tư Phạm không phải con của hấn, vậy hấn...

“Tôi không thích con của em, nhưng... đây là con của em cùng tên kia, nếu muốn cứu cha mình thì đem đứa trẻ tới đây trao đổi.” Bên cạnh cô không thể có một đứa con, làm hấn cảm thấy vướng chân vướng tay.

“Anh... Không được chia cắt tôi cùng con...” Không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, hấn vẫn tàn khốc giống như trước kia.

“Em có thể lựa chọn muốn tiền hay là muốn con của mình? Cửa ở chỗ đó, mời em tự nhiên.” Hấn dù bận vẫn ung dung nói.

“Anh biết rõ tôi không có lựa chọn nào khác.”

“Vậy thì tốt, ngày mai đưa đứa nhỏ tới, tôi sẽ cho em chi phiếu một trăm ngàn đô.” Hấn hào phóng giao phó.

“Anh không được gây khó khăn cho con của tôi.” Cô thật lo lắng.

“Em đừng lo lắng tôi sẽ ngược đãi nó, tôi sẽ giao nó cho người làm, tôi ngay cả nhìn nó cũng không muốn nhìn, mặc kệ nó.” Hấn khinh thường phải thay người khác chăm sóc đứa nhỏ.

“Được! Anh nhất định phải đảm bảo với tôi, nó sẽ không bị một chút tổn thương nào.”

“Tôi không phải đảm bảo với bất kỳ kẻ nào. Chồng của em đã không có cách giải quyết vấn đề nợ nần của em, vậy em phải ngoan ngoãn nghe lời tôi.” Hấn ngang ngược nói.

“Tại sao anh luôn bá đạo, dã man, vô lý như vậy? Tôi thật hận anh!” Cô nhất thời mất khống chế nói.

“Nhưng em lại rất thích tôi tiến vào trong cơ thể của em!” Hấn nhắc nhở cô.

“Anh...” Hấn thật rất ghê tởm, rất ghê tởm...

“Ngày mai đưa đứa nhỏ đến, nếu không liền hủy bỏ giao dịch.”

Hôm sau

“Mẹ, phòng ốc nơi này thật to đó!” Tư Phạm nhìn biệt thự diện tích bát ngát, mở to cặp mắt nói.

“Tư Phạm sau này sẽ phải ở đây, có thích không?” Cô không muốn bỏ rơi con, nhưng vì ác ma bức bách, cô chỉ đành phải nghe theo.

“Mẹ sẽ ở đây cùng Tư Phạm có phải hay không?” Bọn họ sẽ có một ngôi nhà xinh đẹp.

“Mẹ có nỗi khổ riêng, con phải tha thứ ẹ.” Vân Yên vừa nghĩ tới phải xa con, hốc mắt đều đỏ.

“Mẹ, làm sao lại khóc?”

“Mẹ không khóc, Tư Phạm ngoan.”

Lúc này, Diêm Thiên Phạm vẫn đứng ở trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vân Yên nhìn thấy hấn từ xa, cô lau hết nước mắt nói với Tư Phạm: “Con phải nghe lời, phải biết nghe lời những người lớn ở đây có biết không?”

“Dạ biết.”

“Tôi giao con cho anh rồi.” Cô đem Tư Phạm dắt về phía Diêm Thiên Phạm.

Diêm Thiên Phạm không hề nhìn nó lấy một cái, ngược lại Tư Phạm kéo lấy hấn ống quần kêu: “Cha!”

Vân Yên không nhìn được bối rối, cái thói xấu này của Tư Phạm, thật đúng là để cho nó đụng phải “cha thật” rồi, chỉ là cô cái gì cũng không thể nói, nếu để cho hấn biết Tư Phạm chính là con ruột của hấn, hấn nhất định sẽ dùng thủ đoạn tàn ác hơn để trả thù cô.

“Con của em còn có thể nhận loạn cha à? Hay vì em có quá nhiều người tình mới khiến cho nó không biết rõ ai là cha ruột mình?” Sau khi rời khỏi hấn, thân thể của cô rất cuộc bị bao nhiêu đàn ông dùng qua? Hấn thật sự vô cùng để ý.

“Trên người của anh có vô số gai nhọn, cứ tự giữ lấy đâm mình, không cần đi công kích người khác.” Cô tức giận phản kích.

“Tôi hết lần này đến lần khác thích công kích em, chồng em có đồng ý cho em đưa con đến không?”

“Anh ấy... không biết thỏa thuận của chúng ta.” Vì cha, cô chỉ đành phải nói dối.

“Sau này nếu như con của em có chuyện gì cần em, tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho em.” Bên môi Diêm Thiên Phạm dâng lên một nụ cười lạnh, nhìn thân thể mỹ lệ của cô.

Nguyên lai, đây chính là mục đích của hấn, dùng con để khống chế cô. Hấn biết cô không tình nguyện, cho nên không thể làm gì khác hơn là lợi dụng con để cô khuất phục.

Hấn biết rõ cô có “chồng”, còn muốn ở chung một chỗ với “phụ nữ có chồng”. Hèn hạ, vô sỉ!

“Tôi sẽ không tới.”

“Con em sẽ cần mẹ.” Diêm Thiên Phạm ngồi xổm người xuống, hỏi đứa bé trai: “Cháu tên là gì?”

“Cháu tên là Tư Phạm.”

Trong nội tâm Vân Yên khẩn cầu, hấn ngàn vạn lần không nên có bất kỳ liên tưởng gì bất chính.

“Tư Phạm... Em dùng tên của tình nhân cũ để đặt tên cho con em sao? Có phải vì kỹ xảo của tôi tốt nhất, cho nên em mới không thể quên tôi? Được! Chúng ta rất nhanh có thể cùng nhau ôm mộng cũ rồi, hãy dùng kinh nghiệm mấy năm nay của em mà lấy lòng tôi đi!”

Người đàn ông này lúc nào cũng vũ nhục cô, Vân Yên giận đến hướng hấn hét to: “Tôi sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với anh.”

Diêm Thiên Phạm nhắc nhở đứa bé: “Tư Phạm, mẹ con sau này cũng sẽ không tới thăm con.”

“Mẹ, mẹ, con không muốn xa mẹ...”

Vân Yên nhìn Diêm Thiên Phạm dương dương tự đắc, chỉ đành phải vội vàng trấn an Tư Phạm.

Cô dỗ Tư Phạm thật lâu, Tư Phạm cuối cùng mới nguyện ý ở lại.

“Cha, đây là chi phiếu một ngàn đô, cha cầm đi trả cho những người đó đi!”

“Con gái, con thật sự có cách, thật không hổ là con gái của cha.”

“Cha, đừng đánh bạc nữa.”

“Cha biết.”

“Mau đem tiền đi đi!”

“Được!”

Bạch Tung Nhạc cầm chi phiếu đi ra cửa, đi tới ngoài cửa, nhìn con số trên chi phiếu, hần lại cảm thấy day dứt không thôi...

Buổi chiều hôm đó, Diêm Thiên Phạm liền gọi điện thoại nói cho cô biết, “Con em đang bệnh nguy kịch!”

Hần nói xong những lời này, liền cúp máy.

Vân Yên lòng như lửa vội chạy ra ngoài, bắt taxi đến biệt thự Diêm thị.

Vừa đến biệt thự, cô đã nhìn thấy Diêm Thiên Phạm đang đợi mình ở trước cửa.

“Tư Phạm sao rồi?” Sớm biết Tư Phạm sẽ gặp nguy hiểm, cô sẽ không để con ở đây.

“Chúng ta vào trong nhà rồi hãy nói!”

Vân Yên không nghi ngờ gì cùng hần đi vào trong nhà.

“Tư phạm... Nó đang ở phòng nào?”

“Nó không có chuyện gì.”

“Không có chuyện gì? Vậy anh tại sao lại gạt tôi? Còn nói nó bệnh tình nguy kịch, tôi thiếu chút nữa bị anh hù chết.” Cô thật sợ hãi không biết mình là cha ruột của Tư Phạm, sẽ ra tay làm hại nó.

“Bởi vì... Tôi muốn em!” Đứa con chỉ là phụ, mục đích của hần chính là cô.

Hần bước lên một bước, đem thân thể cô áp lên ghế sofa.

Vân Yên lấy tay đẩy lồng ngực của hần nói: “Tôi đã có chồng rồi, anh làm sao lại làm như vậy?”

“Tôi muốn như thế nào thì sẽ làm như thế, không ai có thể ngăn cản được, hướng chi... Em hồng hạnh xuất tường cũng không phải là lần đầu!”

Môi của hần hôn lên da thịt trắng như tuyết trước ngực cô, bàn tay ôn nhu kéo quần lót của ô xuống, hướng giữa u cốt của cô tìm kiếm.

“Anh... Đại ác nhân... Đại hỗn đản... Con của tôi ở đâu?”

“Nó đang chơi ở lầu 3, tốt nhất em đừng làm ồn, để tránh nó xuống lầu vừa lúc bắt gặp chuyện tốt của chúng ta, còn nhỏ như vậy mà thấy cảnh này, có thể sẽ không tốt đối với sự trưởng thành của nó.”

Lời này của hần quả thật rất hiệu quả, Vân Yên nghe xong không dám náo loạn nữa.

Ngón tay thô ráp của hần tìm đến nhụy hoa trơn mềm của cô, kéo ra đưa vào cơ thể cơ, hơn nữa còn cỡi quần của mình xuống, để cho dục vọng kiên đỉnh ma sát lấy cô...

“Em nhanh như vậy đã có phản ứng với tôi, còn dám nói không muốn?”

Giống như muốn trả thù hần, cô tức giận nói: “Tôi đối với bất kỳ gã đàn ông nào cũng có phản ứng, đối với anh là kém nhất.”

“Vậy sao?”

Ngón tay của hần nặng nề rút ra khỏi hoa huyết ướt át của cô.

Vật nam tính to lớn của hần mạnh mẽ đâm vào trong nhụy hoa non mềm của cô, tựa như một con báo dũng mãnh nhanh nhẹn, ở trong cơ thể cô rút ra rồi đâm vào.

“Kém nhất? Để tôi khiến em thay đổi suy nghĩ.”

Hần gắng gượng rút ra rồi lại mạnh mẽ tiến vào bên trong cơ thể cô, mạnh mẽ ra vào trong cơ thể cô...

Ngón tay Vân Yên đâm vào sống lưng của hần, nước mắt lăn dài trên má...

Diêm Thiên Phạm nhìn phản ứng của cô, cho rằng trong lòng cô chỉ muốn chồng của mình, một loại lửa giận kì lạ bùng cháy trong hân, hân rút ra khỏi cơ thể cô, đè thấp đầu cô xuống, làm cho cô hôn lên dục vọng của hân.

“Liếm nó! Suy nghĩ một chút đến con của em!”

Bị hân bắt ép buộc, Vân Yên bất đắc dĩ dùng môi hôn lên dục vọng kiên đỉnh của hân...

“Em đã làm vậy với bao nhiêu gã đàn ông?” Hân oán hận hỏi.

“Rất nhiều, tôi nhớ không rõ.” Cô vẫn cậy mạnh nói.

“Tiện nhân!”

Hân kéo bắp đùi cô ra, để cho hạ thể nam tính của mình đâm vào tiểu hạch chặt chẽ của cô, lực đạo mạnh mẽ không ngừng dùng sức thẳng tiến chỗ kín của cô...

Về đến nhà cả cơ thể cùng tinh thần của cô đều vô cùng mệt mỏi, thấy trong nhà chưa mở đèn, trong lòng không khỏi tò mò, sao cha lại không chịu bật đèn?

Vân Yên bật đèn lên, nhưng cô cũng không thấy cha mình đâu, chỉ phát hiện ra một tờ giấy.

Con gái:

Đưa chi phiếu cho đám người kia thật sự quá lãng phí, cha quyết định cầm tấm chi phiếu này đến Las Vegas thử vận may, một mình con nhớ giữ gìn sức khỏe.

Cha của con!

Con của cô không có ở đây, ngay cả cha cũng không có, cô bây giờ chỉ còn hai bàn tay trắng...

Vân Yên ngồi sụp trên đất, ánh mắt dại ra...

Buổi tối mưa rơi tầm tã, hôm nay tất cả người hầu đều nghỉ việc, trong biệt thự chỉ có Diêm Thiên Phạm cùng Tư Phạm.

“Mẹ, mẹ...” Tư Phạm tìm kiếm khắp các phòng, hy vọng có thể tìm được mẹ.

Diêm Thiên Phạm trong thư phòng nghe được tiếng của nó, nhưng hân không muốn để ý đến nó.

Tư Phạm đi đến phòng cuối cùng, cuối cùng cũng thấy Diêm Thiên Phạm.

“Cha, con muốn tìm mẹ.”

“Tôi không phải cha của cháu.”

“Con muốn mẹ, oa!”

“Đừng khóc!” Tiếng khóc của nó làm hân bực bội, Diêm Thiên Phạm bỏ công việc qua một bên đi đến chỗ nó.

Lúc này, đèn của biệt thự bỗng nhiên lóe lên rồi biến mất, biệt thự lập tức chìm trong bóng tối.

“Con muốn mẹ, con sợ bóng tối!”

Câu nói “sợ bóng tối” của đứa bé này, dường như làm cho lòng hân bỗng trở nên xúc động.

“Cháu sợ bóng tối?”

“Đúng nha! Mỗi tối ôm mẹ sẽ khiến con ngủ ngon, nếu không có mẹ con sẽ không ngủ được!” Tư Phạm thật thà nói.

“Tại sao cháu lại sợ tối?”

“Bởi vì có một lần con đùa dai, con lo lắng mẹ sẽ tức giận, cho nên trốn vào trong tủ quần áo, do trốn quá lâu, con không ra được, từ đó về sau con rất sợ bóng tối.” Tư Phạm giải thích.

“Mẹ đã từng đánh cháu bao giờ chưa?” Diêm Thiên Phạm nhớ tới tuổi thơ đáng sợ kia.

“Không có, bất quá, mẹ thường thừa dịp con đang ngủ hôn trộm trán của con, mẹ còn tưởng rằng con không biết!”

“Cháu có thích thế giới này không?” Diêm Thiên Phạm tò mò hỏi.

“Thích nha!”

Hắn nhìn đứa nhỏ, trong lòng không nhận được nghĩ, nếu như con của hắn và Vân Yên vẫn còn sống, chắc bây giờ cũng đã lớn như vậy!

“Cha ngủ cùng con có được không?”

“Tôi không phải –” Diêm Thiên Phạm sửa lời nói: “Được!” Hắn ôm lấy Tư Phạm, đi về hướng phòng của hắn.

“Cha, người cũng rất thích mẹ có phải hay không?”

“Không phải!” Hắn không yêu, sẽ không thích, sẽ không dính dáng đến thứ gọi là tình cảm.

“Vậy thì tốt, cha không tranh giành mẹ với con.”

“Cháu rất yêu mẹ?”

“Đúng nha! Cha, tại sao cha không thích mẹ?” Tư Phạm không hiểu hỏi, mẹ nó thật dịu dàng lại thật là xinh đẹp.

“Bởi vì...” Trong đầu hắn không tìm được một đáp án rõ ràng, không nhận được trách cứ Tư Phạm: “Trẻ con, đừng hỏi nhiều như vậy!”

Diêm Thiên Phạm khiển trách khiến trong mắt Tư Phạm không khỏi đầy nước mắt.

“Đừng khóc... Tôi cho cháu biết nguyên nhân, nếu như cháu có tình cảm với một người, có một ngày người đó sẽ bỏ rơi cháu, hoặc có thể làm tổn thương cháu, cho nên, không có bất kỳ tình cảm gì là phương pháp bảo vệ bản thân tốt nhất.” Hắn nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Cha có thể yêu con cùng mẹ nha! Con cùng mẹ chắc chắn sẽ không bỏ rơi hoặc thương tổn cha.”

“Cháu không hiểu...”

“Cha rất nhất gan có phải hay không?”

Diêm Thiên Phạm không lên tiếng nói chuyện nữa, hắn cảm giác băng sương trong lòng dường như từ từ được hòa tan.

Hắn ôm đứa nhỏ vào phòng của hắn, nhẹ nhàng đặt nó lên giường.

“Cha, ngủ cùng con, con sợ bóng tối. Mẹ thường nói với con: Con yêu mẹ, mẹ yêu Tư Phạm, như vậy con sẽ không sợ bóng tối nữa.”

Diêm Thiên Phạm kéo chăn lên, nằm xuống bên cạnh nó.

“Tư Phạm, cháu có sợ nếu như có một ngày mẹ không còn yêu cháu nữa, sẽ cầm roi đánh cháu hay không?” Đắm chìm trong nỗi sợ hãi, khiến cho hắn từ nhỏ đã không thể yêu thương ai.

“Không sợ! Bởi vì mẹ rất dịu dàng, mỗi một ngày con đều yêu mẹ, mẹ cũng sẽ mỗi một ngày yêu Tư Phạm.”

“Cháu còn nhỏ, không hiểu...”

“Cha, con thật yêu cha...”

Tư Phạm ngọt ngào hé mắt nhìn gương mặt Diêm Thiên Phạm một chút, sau đó nhắm mắt lại.

Diêm Thiên Phạm ôm đứa bé trong ngực, cảm giác nó giống như mặt trời nhỏ, tựa hồ hòa tan bằng sương trong lòng hắn...

Diêm Thiên Phạm liên lạc với người đại diện của Vân Yên, biết Vân Yên hôm nay không đi làm, hắn là đang ở nhà, hắn liên tục gọi điện thoại cho cô, nhưng cũng không có người nhận, hắn đành một mình đi tìm cô.

“Cha, con muốn mẹ!”

“Được! Tôi dẫn cháu đi tìm mẹ.”

Dường như nghe đứa bé này gọi hắn là cha đã trở thành thói quen, hắn cũng không muốn phủ nhận nữa.

Diêm Thiên Phạm đi tới bên ngoài cửa nhà Vân Yên, nhấn chuông cửa một hồi lâu, nhưng vẫn không có tiếng trả lời.

Hắn gọi thợ khóa đến phá cửa, vừa mở cửa ra, liền phát hiện Vân Yên té xỉu trên đất.

“Mẹ, mẹ...”

Diêm Thiên Phạm ôm lấy cô, cùng Tư Phạm đưa cô đến bệnh viện...

Đi ra bên ngoài, liền nhìn thấy Lý Sĩ Kỳ.

“Anh làm gì Vân Yên?” Lý Sĩ Kỳ lo lắng hỏi.

“Tôi phải đưa cô ấy đi bệnh viện, không rảnh nhiều lời với cậu.”

Lý Sĩ Kỳ nhìn Vân Yên sắc mặt tái nhợt trong ngực hắn, cũng không xung đột với hắn, thế là hắn nổ xe đi theo sau bọn họ.

“Bệnh viện Thiên Ân”, bên ngoài phòng cấp cứu –

“Nếu như cậu không thể chăm sóc cô ấy thì ly hôn đi, để cho tôi chăm sóc cô ấy.” Diêm Thiên Phạm nổi giận quát Lý Sĩ Kỳ.

“Nếu như cô ấy muốn gả cho tôi, tôi đã sớm cưới cô ấy rồi, anh muốn châm chọc tôi đúng không?”

“Cậu không phải là chồng của cô ấy, vậy đứa bé kia...”

“Vân Yên không nói cho anh biết sao?”

“Đúng! Cô ấy không nói cho tôi biết.”

“Vậy tôi cũng không nói.”

Diêm Thiên Phạm đột nhiên nhìn chằm chằm Tư Phạm, khuôn mặt nó cùng hắn khi còn bé có chút giống nhau: “Là con của tôi sao? Không thể nào... Đứa bé đã chết rồi!”

Lúc này, đèn phòng cấp cứu tắt.

Lý viện trưởng bước ra ngoài, nói với hai người đang lo lắng: “Bạch tiểu thư chỉ là thiếu máu, ăn nhiều thức ăn có dinh dưỡng và không làm việc quá độ là được.”

“Lý viện trưởng, tôi còn muốn hỏi ông một chuyện, lúc trước ông có bỏ con của Vân Yên không?” Diêm Thiên Phạm nghi ngờ chất vấn.

“Diêm tiên sinh, rất xin lỗi, khi đó tôi thấy Bạch tiểu thư rất đáng thương, hơn nữa nghi ngờ đó là con của ngài, nên tôi liền lên lút quyết định giữ đứa bé lại, nếu như ngài bởi vì chuyện này mà trách cứ tôi, tôi nguyện ý chấp nhận.” Năm đó ông thật là không đành lòng, dù sao ông cũng nghi ngờ đây chính là con của Diêm Thiên Phạm!

“Tôi sẽ không trách ông, đây là con của tôi.” Diêm Thiên Phạm ôm lấy Tư Phạm, kiêu ngạo nói.

“Chaa!” Tư Phạm hướng về Lý viện trưởng kêu lên, trên khuôn mặt nhỏ lộ ra tươi cười ngọt ngào.

“Ông ấy không phải cha của con, cha mới là cha của con.” Diêm Thiên Phạm không vui cải chính.

“Cha!” Tư phạm lần nữa hô to một tiếng với Diêm Thiên Phạm.

Lý viện trưởng cười cười rồi đi, không dám tiếp tục tranh thủ tình cảm cùng Diêm Thiên Phạm.

Diêm Thiên Phạm đưa mắt nhìn Lý Sĩ Kỳ, “Nếu mọi chuyện đã rõ, Tư Phạm là con của tôi, cậu cũng không nên ở gần Vân Yên nữa.”

“Vì sao tôi phải buông tay? Vân Yên cùng anh ở chung một chỗ căn bản không vui vẻ.”

“Cậu tốt nhất cách xa cô ấy một chút.” Hấn cảnh cáo.

“Tôi sẽ không nghe lời anh.” Lý Sĩ Kỳ cũng không còn là bại tướng dưới tay hấn như năm đó nữa, hấn quyết định kết hôn cùng Vân Yên.

“Thích thì cứ việc, chờ xem tôi sẽ làm gì cậu!”

“Không sao cả.”

Hai người đàn ông trợn mắt giằng co, cho đến khi giường bệnh của Vân Yên từ phòng cứu cấp đẩy ra, chuyển tới phòng bệnh bình thường.

“Tư Phạm, Tư Phạm...” Vân Yên từ từ tỉnh lại.

“Mẹ, con ở đây này.” Tư Phạm đi tới bên cạnh giường bệnh của mẹ.

“Vân Yên, mình cũng ở đây.”

Lý Sĩ Kỳ nói theo, nhưng rước lấy là ánh mắt xem thường của Diêm Thiên Phạm.

“Sĩ Kỳ, mình muốn ăn cháo...”

“Được! Mình lập tức đi mua cho cậu.”

Lý Sĩ Kỳ vội vàng đi ra bên ngoài mua, nhất thời quên mất “tình địch” của hấn vẫn còn ở lại trong phòng bệnh.

“Em còn muốn ăn gì nữa?” Diêm Thiên Phạm cầm ghế đi tới, ngồi ở bên cạnh hỏi cô.

“Làm sao anh lại ở chỗ này?”

Nghe được câu này, Diêm Thiên Phạm lại không nhịn được tức giận nói: “Hấn có thể ở chỗ này, tôi thì không thể được sao?”

“Tôi... Không có ý đó.”

“Tôi đã biết Tư Phạm là con trai tôi.”

“Tư Phạm... Không phải con anh!” Cô hoảng sợ kêu lên.

“Em không nên ép tôi nổi điên, tôi nói Tư Phạm là con tôi thì chính là con của tôi.”

“Được! Tôi không tranh với anh, anh có thể lại cho tôi mượn một khoản tiền không?” Cô sợ đám người kia trở lại, cô cũng muốn “bỏ trốn” giống cha mình.

“Thế nào? Một trăm ngàn đô còn chưa đủ?” Hấn không khỏi kinh ngạc, cô không phải là người ham mê tiền bạc nha!

“Cha tôi đánh bạc thiếu tiền người ta, hiện tại ông ấy cầm lấy khoản tiền kia trốn ra nước ngoài rồi.” Cô khổ sở nói, cha lại một lần nữa bỏ rơi cô.

“Tôi có thể giúp em giải quyết vấn đề này, chỉ là có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Tôi muốn cuộc đời của em.” Hấn nghênh ngang nói.

“Tại sao?”

“Lý do này còn chưa đủ đầy đủ sao?”

Môi của hắn đặt lên môi cô, ôn nhu cùng cô triền miên, Tư Phạm thì tự động che mắt lại, chỉ hé ra một cái khe hẹp.

Lý Sĩ Kỳ mua cháo rất nhanh đã trở lại, nhìn thấy cảnh này, cũng nhìn thấy trong mắt Vân Yên tình yêu đối với Diêm Thiên Phạm, tim của hắn đau xót, đem cháo đặt ở trên bàn nhỏ bên cạnh cửa, không quấy rầy bọn họ, tự động rời đi. (Bun: tội nghiệp anh quá huhuhu!!)

Khóe mắt Diêm Thiên Phạm liếc thấy Lý Sĩ Kỳ rời đi, nhin không được lộ ra nụ cười đắc ý.

Hắn chậm rãi rời khỏi môi của cô, nhìn cô tròn mắt ai oán nói: “Anh muốn em ở bên cạnh anh.”

“Tại sao tôi phải ở bên cạnh anh?”

“Bởi vì... Con cần mẹ, anh cũng cần quản gia... Còn nữa, những năm này em không ở đây, anh đều không ngủ được, huống chi... Anh cũng sẽ không cho phép em cởi áo tháo dây lưng cho người đàn ông khác, cho nên đối tượng em lựa chọn chỉ có thể có anh. Nếu như... Em cự tuyệt anh, em nhất định không tìm được người chủ vàng nào đối xử tốt với em giống như anh nữa.” Hắn nói xằng nói bậy.

Cô nhìn gương mặt tuần tú mà lãnh khốc của hắn nói: “Tôi... Nếu như lại bị anh hành hạ lần thứ nữa, tôi sẽ tự tử.”

“Anh sẽ không hành hạ em nữa, Tư Phạm, con nói giúp cha với.” Hắn cầu cứu con trai.

“Mẹ, lồng ngực cha thật là ấm áp, mẹ đồng ý với cha có được hay không?”

“Anh sẽ không tổn thương em cùng con nữa chứ?”

“Sẽ không, gả cho anh.” Có lẽ đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối hắn muốn dùng hôn nhân để trói buộc một cô gái.

Vân Yên nhìn vẻ mặt của hắn, mê mông không mở miệng.

“Tại sao em lại do dự?” Hắn cũng đã ăn nói khép nép như vậy rồi, cô lại vẫn đang suy nghĩ.

“Em lo lắng mục đích anh lấy em về nhà, chỉ là vì dùng dây lưng đánh em...” Cô nhớ lại mỗi lần trở về trong buồn bã.

“Ngu ngốc!”

Diêm Thiên Phạm một tay ôm cô vào trong lồng ngực to lớn của hắn, Vân Yên cảm giác nước mắt tràn ra từ khóe mắt cô chảy xuống.

“Anh sẽ đánh em sao?” Vân Yên vẫn rất nghiêm túc hỏi.

Tư Phạm chen vào giữa hai người nói: “Mẹ, nếu như cha khi dễ mẹ, con sẽ dẫn mẹ bỏ trốn.” Vân Yên nghe vậy, không khỏi nín khóc rồi mỉm cười.

“Anh sẽ đem tất cả dây lưng trong nhà đi đốt, sau này mặc quần cũng không cần dây lưng, lần này em yên tâm chứ!”

“Anh thật sự sẽ không đánh em, sẽ không nữa khi dễ em nữa?” Cô vẫn có chút sợ.

“Thật!”

“Nhưng, em lo lắng...”

“Lấy ở đâu nhiều lo lắng như vậy!”

Diêm Thiên Phạm hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, tùy ý hôn cánh môi mềm mại của cô, bàn tay ôn nhu che kín cặp mắt tò mò của Tư Phạm.

Tư Phạm khéo léo nhắm mắt lại, ôm lấy đôi chân cường tráng của cha.

Ngoài cửa sổ, gió thổi qua làn mây xanh nhàn nhạt...

11. Chương 11: Kết Thúc

Ở trên chiếc giường lớn, một đôi nam nữ đang nói chuyện với nhau.

“Tại sao không chịu gả cho anh? Chẳng lẽ em còn đang suy nghĩ muốn lấy thằng nhóc kia.” Hấn cầu hôn cô đã N lần rồi nhưng luôn bị từ chối, ài! Hấn thật vất vả mới chiến thắng được nỗi sợ hãi trong lòng, không nghĩ tới cô lại không ngừng đả kích tâm hồn yếu ớt của hắn.

“Em cảm thấy làm tình nhân của anh cũng không tệ, huống chi anh còn chưa nói với em ba chữ kia.” Vân Yên nghịch ngợm nói.

“Ba chữ gì?” Sao lại phiền phức như vậy? Không phải cứ trực tiếp lên giường “làm” là tốt hơn sao?

“Rất tầm thường...” Ánh mắt của cô nhấp nha nhấp nháy, ra ám hiệu nói.

“Đừng nói! Chúng ta cần làm mau.”

“Chờ một chút, Thiên Phạm, anh phải nói cho em biết lúc anh còn bé đã xảy ra chuyện gì.” Cô nghe được một chút từ phía Thiên Tự Âm nói, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng hắn kể lại toàn bộ.

Diêm Thiên Phạm nhìn cô, trầm tư một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: “Khi còn bé anh đã từng bị mẹ đánh, ngược đãi, cho nên lúc em có thai, anh lo lắng chính mình sẽ không có cách nào yêu thương con, anh sợ gánh nặng của một sinh mệnh mới, thế nên anh mới ép em phá thai, dù sao chuyện lúc nhỏ xảy ra ảnh hưởng đến anh khi lớn lên rất khó tin tưởng và yêu thương một người... Vân Yên, rất xin lỗi, để cho em chịu khổ.”

“Thiên Phạm, chỉ có thật lòng yêu một người, mới có thể đạt được chân ái, em yêu anh, những ngày tháng đau khổ phía trước đã qua rồi, anh có thể nói một tiếng yêu em hay không?” Cô thật mong đợi nha!

Diêm Thiên Phạm chỉ cười không nói, thân thể cao lớn của hắn áp trên người cô, lồng ngực bèn chắc dán lên đường cong mềm mại của cô, eo nhẹ nhàng cử động.

“Tại sao anh cứ thích làm?” Cô thật nghĩ không ra, hắn làm mà không mệt mỏi sao?

“Bởi vì... Ngu ngốc mới không làm.”

Hắn đột nhiên thẳng tiến, bắt đầu vận động mạnh mẽ vào trong hoa huyết ướt át của cô...

Vào lúc cuối cùng, hắn đem toàn bộ ái dịch nóng bỏng bắn thẳng vào trong cơ thể cô.

Sau khi cuồng dã hoan ái, hắn nhìn Vân Yên trước mặt đang ngủ say, ngón tay treu đùa một vài sợi tóc đen của cô, cũng ở bên tai cô thì thầm, “Anh yêu em.”

Vân Yên bất chợt mở hai mắt ra, cười ngọt ngào với hắn nói: “Em nghe thấy nha!”

Gương mặt anh tuấn của Diêm Thiên Phạm cũng không nhịn mà trở nên hồng hồng.

“Tốt lắm! Em lại dám gạt anh!”

Diêm Thiên Phạm hướng dưới nách của cô tấn công, không ngừng cù cô.

“Anh yêu em, anh yêu em...” Vân Yên cười, trong mắt cũng đã tràn ra vài giọt nước mắt.

Trong tiếng cười, cảm giác hạnh phúc quanh quẩn khắp trong phòng...

— Hết —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trai-cam-tho-ngay>